

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COLETTERRHODES

AVARITIA

SHADES OF SIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Avaritia

Günahın Gölgeleeri 4

Colette Rhodes

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı: Colette

Ne üzerinde çalıştığımı söylediğimde "ama çok tatlı bir bayana benziyorsunuz!" diyen Airbnb ev sahibine.

Yazarın Notu

Avaritia, bir insan ve onun pek de insan olmayan partneri arasında geçen, 18 yaş üstü okurlar için uygun bir canavar romantizmidir.

CW: cinsel içerik, dokunaç oyunu, ilkel oyun, somnofili.

"İki kötölük arasında her zaman daha önce hiç denemediğimi seçerim."

- Mae West

Önsöz

TEN YIL ÖNCE

"Ceza Hukuku dersin nasıldı? Aldığın dersler arasında en ilginç buymuş gibi geliyor bana," dedim erkek arkadaşıma, telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp pilav tenceresini pişmesi için ocaktan indirirken.

"Şey, tabii ki ilginç, ama muhtemelen hayal ettiğin gibi bir suç dizisi değil, Eri," diye cevap verdi Sebastian küçümseyerek. "Bu gerçekten karmaşık bir konu."

"Doğru." Kendi cehaletim karşısında irkildim. "Özür dilerim. Böyle söylemek istememiştim."

Sebastian iyi bir adamdı. En iyi adam. *Herkes* öyle derdi. Hukuk fakültesinde ne yaptığı hakkında konuşmaya çalıştığımda kendimi aptal gibi hissetmemi *istemediği* açıktı. Bu bir kazaydı. Ayrıca, daha fazla araştırabilir, gerçekte ne okuduğunu öğrenebilirdim.

Sadece o kadar uzakta olduğu için gergindim, hepsi bu. Uzun mesafeli ilişkiler herkes için zordu. Sebastian mezun olup eve döndüğünde ve aramızda dört yüz kırk sekiz mil mesafe kalmadığında her şey normale dönecekti. Her şey yeniden harika olacaktı. Ya burada sıradan bir hukuk firmasında iş bulacak ya da Avcılar Konseyi'nin kurum içi hukuk ekibinde çalışacaktı. Ben de o zamana kadar Furocious'ta müdür olurdum ve sonunda hep konuştuğumuz o kış harikalar diyarı düşününü yapardık.

Sadece iki ve üç çeyrek yıl kaldı.

"Annem bir süredir onu ziyaret etmediğini söylüyor," dedi Sebastian hafif suçlayıcı bir tonda ve beni zamanımı geçirmeyi tercih ettiğim hayaller yerine şimdiki zamanın tatsızlığına geri çekti.

"İşler çok yoğundu-" diye başladım, müstakbel kayınvalidemin evine gidip yüzüğü öpmek için geç kaldığımı hatırlatınca hafifçe irkildim. Sebastian *her şeyimdi* ve elbette onu canımdan çok seviyordum ama o birazcık ana kuzusuydu. Ama sorun değildi. Evlendiğimizde ve kendi çocuklarımız olduğunda muhtemelen bu huyundan vazgeçecekti.

Düzenli olarak belirttiği gibi, normal bir ebeveyn ilişkisinin neye benzediği konusunda iyi bir fikrim yoktu, bu yüzden onunkini yargılayamazdım.

"Burası bir evcil hayvan dükkânı, Eri. Kanseri tedavi etmiyorsun." "Hayır, bunu biliyorum-"

"Hukuk fakültesi için eyalet dışına gitmeye karar vermemin annem için ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz. Her zaman dünyaya karşı bizdik ve o gerçekten mücadele ediyor. Ona yardım etmen için sana gerçekten güveniyorum, Eri. Belki oraya bir yemek falan bırakırsın. Eş meselesi, bilirsin. Bunu yapacak başka kimseye güvenmiyorum."

Karım deyince küçük bir umut keleşti. "Yemeklerimi seviyor."

"Onun seveceği bir şey yapabilirsin. Her şeyi bulabilirsin. Her şeyi bulabilirsin. Ayrıca ne zaman yemek yapacağınızı da bilmek istiyor."

Bu hafta sonu beni ziyarete gelmesi için onu almaya ne dersin?" Kahretsin.

"Bu hafta sonu sadece ikimiz olacağız sanıyordum?" *Sessizlik.* "Sadece yıldönümümüz ve özel bir şeyler yapacaktık," diye aceleyle ekledim. Muhtemelen unutmuştum.

Beşinci yıl dönümümüzü unutmış olması pek iyi değildi ama meşguldü. Hukuk fakültesi zordu. Yargılamamalıyım.

"Sahip olduğu tek şey benim, Eri."

Ve işte oradaydı. Kazanamayacağım bir tartışma. Asla yapamayacağım bir kavga çünkü buna karşı bir şey söylersem şeytanın vücut bulmuş hali gibi görünecektim.

Yenilgiyi kabul etmek sahra yutmak gibi geldi ama yine de zorladım. "Belki bir dahaki sefere geldiğimde yıldönümümüz için bir şeyler yapabiliriz. Sadece ikimiz."

Sebastian nefes verdi. "Anlayacağını biliyordum. Sen en iyisisin. Bu hafta sonu için annemle lojistik işlerini halledeceksin, tamam mı? Ders çalışmam gerekiyor."

"Kesinlikle, elbette. Gitmelisin." Sakin bir nefes aldım ve içimdeki sükûneti bulmaya çalıştım. Sebastian meşguldü. Hukuk fakültesi büyük bir baskı yaratıyordu ve Deb'in sürekli taşınması konusunda sızlanmasının da bir faydası olmuyordu. Bana ihtiyacı vardı. Zaten taşıdığı büyük yüke bir de ben eklemek istemiyordum.

"Seni seviyorum," diye ekledim, sesimin hissettiğimden daha neşeli çıkmasını umarak. Sürekli geriye sayma, güzel günlerin başlamasını bekleme, şimdiki zamanın tadını çıkaramama hissinden nefret ediyordum. Tüm hayatım beklemedeydi ve bu anlamayı gönüllü olarak kabul etmiş olsam da, zaman zaman buna biraz içerlemekten kendimi alamıyordum.

Bu da kendimden nefret etmemi daha da kötüleştiriyordu. Sebastian'ın da sık sık belirttiği gibi, bu geçici acıdan kazanacak çok şeyi olan bendim. Mezun olduğunda iyi para kazanacaktı ve bunu *bizim* için yapıyordu.

"Seni seviyorum," diye cevap verdi Sebastian kolayca, bu sözler yıllar sonra bile tanıdık bir rahatlık hissi veriyordu. "Seninle yarın konuşuruz."

Kalın bir şekilde yutkundum. "Evet. Yarın konuşuruz."

Cuma akşamı vardiyam sona erdiğinde, Sebastian'ı görmek için yaptığım bir ziyaretten vazgeçmeye en çok yaklaştığım andı. Elbette yapmazdım ama *gerçekten öyle* hissediyordum.

Teslimatın gecikmesi, Bayan Hartford'un Rembrandt'ın her zamanki mama markasını alamaması ve mağazanın ortasında sinir krizi geçirmesi anlamına geliyordu. Tam onu sakinleştirmiştim ki, yeni bir müşteri sevimli bir kaniş yavrusuyla geldi ve hemen kanvas spor ayakkabılarına işedi.

İş yerinde daha iyi günlerim olmuştu.

Telefonum arabanın hoparlörlerinden çaldı, birlikte çaldığım büyük ganimet marşını böldü ve beni zıplattı. "Alo?" dedim. Arayanı kontrol etmek için gözlerimi yoldan ayırmadan aramayı kabul ettim. Daha doğrusu, arayanın Sebastian, çünkü başka kimse beni aramadı.

"V." Hayır, Sebastian değil. Oda arkadaşlarımdan biriydi, Da-Eun, beni *hiç* aramazdı.

"Her şey yolunda mı?" *Lütfen gaz kaçağı olduğunu söyleme. Bugün başka bir şeyin daha ters gitmesine dayanamam.*

Benim yakalayamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler fısıldadı ve ben de ses düşmesine birkaç kez bastım. "Tekrar edebilir misin? Yakalayamadım."

"Erkek arkadaşının annesinin burada olduğunu söyledim. Onu iki saat önce falan alacağını söyledi. Ama sen gelmedin mi?"

"Onu saat altıda almam gerekiyordu," diye homurdandım, ki daha yarım saat vardı. Eve gidip üstümü değiştirmem, çişimi temizlemem ve çantamı alıp gece bire kadar araba kullanmam için yeterli bir süre.

"Bu işe girmeyeceğim," diye cevap verdi. Buna kızamazdım. Oda arkadaşlarım ve ben en iyi ihtimalle geçici tanıdıklardık ve Deb ev misafirlerinin en kibarı değildi. Oda arkadaşlarım da yüzde yüz insandı, bu yüzden Deb'in sadece erkek arkadaşımın annesi değil, aynı zamanda gizli bir canavar öldürme organizasyonundaki amirim olduğu gerçeğinden bahsedemezdim. Benim 99 sorunum vardı ve Deb bunların hepsiydi. "Sana sadece onun burada olduğunu ve odanda beklediğini söylüyorum."

"Benim odamda mı?!"

"Oturma odasında beklemesini önermeye çalıştım ama 1.80'lik bir banliyö annesi için biraz *ü r k ü t c ü*."

"Çabanı takdir ediyorum, teşekkürler," diye zayıfça cevap verdim, çoktan aramayı sonlandırma düşmesine uzanmış ve gaza biraz daha sert basmıştım. Sebastian'ın arabasına çarpma, çok kızacak. "Beş dakika içinde orada olurum, tamam mı? Haber verdiğin için teşekkürler."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Deb muhtemelen yatağının kenarında oturmuş, sessizce öfkeleniyordu. Öyle değil mi? Doğru ya. Burnunu sokmazdı.

Yani, daha önce sınırlar konusunda hiç anlayış göstermemiştii ama muhtemelen düşmanlık katmanlarının altında gömülü bir yerlerdeydi. Hiçbir şeye bakmadığı sürece, saatlerce süren sefil araba sohbeti dışında endişelenecek bir şey yoktu.

Ayrıca, dün gece her şeyi dikkatlice kaldırmıştım, değil mi? Tabii ki kaldırmıştım. Her zaman dikkatliydim. Yaptığım şey yanlışti; gereksiz riskler almadım.

Caddenin biraz yukarısındaki her zamanki yerime park ettim, aceleyle arabadan yarı düşerken çantam el frenine takıldı. "Siktir, siktir, hadi," diye mırıldandım kendi kendime, kayışı çekip kurtardım ve kapıyı arkamdan çarparak aşağıya indim. Çantamı omuzlarken içki şişem rahatsız edici bir şekilde kalçama çarpıyordu. Ön kapıya vardığımda yorgunluktan nefes nefese kalmıştım ve Da-Eun yirmi saniye boyunca ceplerimi karıştırıp anahtarlarımı aradıktan sonra kapıyı nazikçe açtı.

"İyi şanslar," diye mırıldandı, kanepeye çöktü ve telefonunu neredeyse burnuna dayadı.

"Teşekkürler," diye soluklandım, köşeyi dönüp koridordan odama doğru ilerlerken gri döşeme tahtalarının üzerinde hafifçe kaydım.

Olumlu düşünme. Olumlu düşünmek. Yatağınızın kenarında oturuyor, size küçümseyerek bakıyor, sanki saati yanlış anlayan sizmişsiniz gibi davranıyor. İş yerinde olma küstahlığını gösterdiğiniz için bolca özür dileyin, onu arabaya kadar geçirin ve çişe bulanmış bir spor ayakkabıyla sessizce Albuquerque'ye doğru yola çıkın. Sakin ol. Stres yapacak bir şey yok. Her şey yoluna girecek.

İyi değildi.

Pastel pembe yatak odamın pek de kapalı olmayan kapısını iterek açtım ve tam da kaçınmayı umduğum şeyi buldum. Bir keresinde akşam yemeğinde çok fazla peynir yedikten sonra tam da bu senaryoyla ilgili bir kâbus gördüğüme emindim.

En azından zulamın sadece yarısını bulmuştu.

"Ne. Bu. Bu mu?" diye sordu Deb, her zamanki solgun yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Mantıklı ve kabul edilebilir bir açıklamanın beynimden sihirli bir şekilde çıkmasını umarak ağzımı açtım ama sonunda pes edip tekrar kapattım ve oda arkadaşlarımın bu korku gösterisini duymaması için kapıyı arkamdan hızla kapattım.

"Kötü görüldüğünü biliyorum."

Deb, neyse ki sesini alçaltarak, "Sen bir *Avcısın*," diye tısladı. "Bunu unuttun mu? Sen dünyamızı gecenin yaratıklarından temizlemekle görevlisin. Ve bunca zamandır bunu, bu *iğrenç* istifçiyi mi saklıyorsun? Bu... bu *ahlaksızlık*."

Kalın bir şekilde yutkundum, koleksiyonuma her yeni bir tane eklediğimde her zaman boğuştuğum suçluluk duygusu ezici bir dalga halinde yükseliyordu. Ahlaksızcaydı. Yanlış olduğunu biliyordum ama yine de kendime engel olamıyordum.

Bu sadece *bir kez* yaşayacağıma dair kendime yemin ettiğim aptalca bir fanteziydi ama Sebastian olmadan çok yalnızdım ve kontrolden çıkmıştı.

"Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Duracağım, yemin ederim."

"Konsey'e çoktan bir fotoğraf gönderdim. Ve Sebastian'a," diye araya girdi Deb. "Ailen olmadığını biliyorum ve seni kanatlarımın altına alıp oğlum için nasıl iyi bir ortak olabileceğini göstermeye *çalıştım* ama artık yeter. Bazı insanlara yardım edilemez ve sen de onlardan birisin Verity. Sen sadece... kırılmışsın. Sen busun işte."

Başını tiksintiyle salladı ve ben de sessizce yolumdan çekilerek kapıyı açtım. "Oğlumdan uzak dur. Bırak hayatına devam etsin; yıllar sonra ilk kez *mutlu* olsun, sırf onu yalnız bırakmayan bir yetim olduğun için seni sevmek *zorundaymış* gibi hissetme suçluluğu duymasın. O gerçek bir partneri hak ediyor. Eşit birini. *Normal* birini."

Ve bu veda atışıyla, beni yatağımın üzerine serpilmiş parlak renkli dokunaçlı dildo koleksiyonu ve kırık bir kalple baş başa bırakarak gitti.

Bölüm 1

"G dizlerinin üzerine çok."

Evet, Rüya Canavarı Baba.

Ağır bir şekilde yere düştüm ve müstehcen dokunaçlı hayal dünyamda dizlerimin sarsılmamasını takdir ettim.

"Aç."

Daha ağzımı tam olarak açamadan, kalın, pürüzsüz bir dokunaç dilimin üzerinde kayıyor, boğazımı rahatça alabileceğimden öteye itiyor, amımın ihtiyaçla sıkılmasına neden oluyordu. Daha fazla uzantı kollarımı arkamdan çekti, uyluklarıma dolandı, dokunulmam gereken yerlere dokunmamaya dikkat ederken beni iyice yerime sabitledi. Elbette oraya varacaktık. Bu benim rüyamdı. Ben sadece kendim için gerilim yaratıyordum.

Yine de, ne kadar bilinçli bir hayalperest olsam da, şu anda yemek boruma uzanan canavar adamın yüzünü gözümde canlandıramıyordum.

Rüyanın bu kısmı her zaman puslu ve geçiciydi.

"Tembellik etme," diye azarladı sevgilim, bacakları kalçalarımı ve kollarımı azarlayıcı bir şekilde sıkarak amımın ağrımına neden oldu. "Daha fazlasını alabilirsin."

Anında boğazımı gevşettim, hepsini almak istiyordum, onu memnun etmek istiyordum. Kalçalarım kendiliğinden kapanmaya çalıştı, çok ihtiyaç duyduğum sürtünme için çaresizdi ama bacaklarımın etrafındaki mürekkep gibi siyah prangalar onları birbirinden ayırdı, bir dokunacın ucu iç uyluğumu gıdıklıyor, ihtiyacım olan yere kadar çok yavaş hareket ediyordu-

"Reowwwwwwwwww."

Fester'ın pençeleri uyku tişörtümün üzerinden sırtıma battı, omurgamda bir aşağı bir yukarı yürüyor, ısrarla miyavlıyor ve bu sırada yiyecek ve ilgi talep ediyordu.

"Sen küçük bir şeytansın, bunu biliyor muydun?" Ağzım bir balık gibi açık uyumaktan sesim kısılmıştı. "Rüyamda orgazm olmak üzereydin. Seni sevdiğim için şanslısın."

Fester omzumun üzerinden yüzüme öfkeyle bağırarak baktı, kocaman sarı gözlerini bana kırptırdı, ben de bunu "ben de seni seviyorum anne" ve aynı zamanda "kalk ayağa seni tembel ahmak" olarak yorumlamayı seçtim.

Sırt üstü yuvarlanırken bir an için Fester'ı üstümden düşürdüm, sonra kendimi affettirmek için onu kulaklarının arkasından tırmaladım, bir yandan da üzerimdeki gri taş tavana bakıp saykodelik rüya alemime geri dönmeyi diledim. Çoğunlukla gölge âlemini insan âleminden çok daha fazla seviyordum ama renkleri özlüyordum. Ve açıkçası, gerçek hayatta yüksek sesime veya genel tuhaflığıma katlanacak bir Rüya Canavarı Baba bulamamıştım.

Her sabah uyandığımda azgın rüyalarımın ucunda bir tane insanın yüzünü görürdüm. İnsanlar âleminde, canavarların ıslak rüyaları tamamen kaçış fantezileriydi. Burada ise yerine getirilmemiş başarıları.

Fester pençelerini esneterek göğsümü dürttü ve hizmetkârı olarak görevlerimde hâlâ başarısız olduğumu fark etmemi sağladı.

"Gölge kemirgen falan yakalayamaz mısın? Burada olduklarını biliyorum. Bu binanın duvarları çatlak ve sık bitki örtüsü var. Açıkçası, beni gölge farelerden korumak en azından yapabileceğin bir şey gibi görünüyor. Senin pisliğini ben temizliyorum, biliyorsun."

Fester yataktan hafifçe sıçradı, odanın öbür ucundaki boş tabağına doğru yürüdü ve ben esneye esneye ve homurdanarak ona doğru ilerleyip tabağa biraz kuru kedi maması koyarken gösterilerimden etkilenmemiş bir şekilde bana baktı.

"Bana öyle bakma," diye azarladım yüzündeki korkunç ifadeyi. "Sana daha sonra mutfaktan biraz et getireceğim."

Onu odama hapsettiğim için kendimi kötü hissettim -Fester onu bulduğumda yarı yabani bir sokak kedisiydi- ama Elverston Evi tam olarak kaçmaya dayanıklı değildi ve saray kompleksindeki ve çevresindeki her Gölge'nin bu yabancı hayvanı gördüğü yerde öldürmeyeceğinden emin olana kadar, onun için bu dört duvar vardı. Mürekkep siyahı kürkü ve parlayan sarı gözleriyle gölge âleminden bir yaratığa *benzese* de, tüm saray gezintilerimde kediye, hatta evcil bir hayvana benzeyen bir şey görmemiştim.

Sadece saraya yakınlığı ve Elverston Evi'nin etrafındaki net sınır çizgisi, biz eski Avcılar için sonsuza dek yaşayacağımız evlerimizi bulana kadar burada kalmayı cazip kılıyordu. Sarayın meraklı gözlerinden uzakta, gölgesiz bir alana sahip olmak güzeldi ama binanın kendisi bir harabenin bir adım ötesindeydi.

Fester yemeğiyle oyalanırken ben de bodrumdaki yıkama odasını kullanmak için dışarı çıktım - yeraltı kaynağından gelen sıcak termal suyu alan tek odaydı - ve kendimi biraz daha insan gibi hissederek hazırlanmak için yukarı çıktım.

"Günaydın!" Tallulah şarkı söyleyerek koridorda beni karşıladı ve yanıma geldi. "Sana çay getirdim! Yemek salonundaki kahvaltıyı yine kaçırdın."

"Yemekhanedeki kahvaltı *beni* özledi," diye düzelttim, kapımı çekip açtım ve elimle çay fincanını tuttum. "Hem neden bu kadar erken servis ediyorlar ki? Buralarda kimsenin işi yok ki."

Tallulah gülerек beni odama kadar takip etti ve ziyarete gelmesinin asıl nedeni olan Fester'a doğru ilerledi. "Bazılarının işi var. Sanırım realm yönetiminin esnek saatleri var."

"Keşke bir işim olsaydı," diye hüzünle iç geçirdim, çayımı yudumladım ve derme çatma tuvalet masama göturdüm.

Diğer eski avcılarının işleri vardı. Tallulah Elverston Evi'ni daha konforlu hale getirmek için perde dikey ve mobilya döşüyor, Meera Selene için yiyecek yetiştiriyor ve hamilelikle ilgili işlere yardım ediyor, Astrid erzak getiriyor ve Austin'le birlikte muhalifler için bir tür iletişim sistemi kurmak için çalışıyordu. Ophelia kraliçe işleriyle uğraşıyordu - detaylar hakkında pek bir fikrim yoktu ama yeteneklerinin temelinde şefkati ve hemen herkesle konuşabilme becerisi yatıyordu.

Pazarlanabilir hiçbir becerim yoktu. Mağazalar için güç üretmeye daha fazla çalışıyordum çünkü gölge âlemine sunabileceğim tek şey buydu: sınırsız görünen bir libido.

Seks harika olduğu için benim açımdan pek de zor olmadı. Tam penetrasyona ulaşmam biraz zaman almıştı ve hala beni düğümlemelerine izin vermiyordum - kendimi evliliğe saklıyordum - ama Shade erkekleri memnun etmeye hevesliydi ve hepsi çok *güçlüydü*, bu da benim için harika oldu, çünkü yatağın etrafında savrulmayı seviyordum. Ayrıca, uzun, biraz sert dilleri vardı ve oral seks konusunda hiç takıntıları yoktu, bu da ek bir bonus oldu.

Keşke dokunaçları olsaydı. Aslında bir şekilde vardı - kaptan bana yapılabileceğini göstermek için bazı gölge uzuvları göstermişti - ama kesinlikle tüm ortaklarım bunu önerdiğimde bana kafam yerinde değilmiş gibi bakmıştı. İçlerinden biri bana bunun modasının geçtiğini ve demode olduğunu söylemişti ki bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şeydi.

Dokunaçlar zamansızdı. Dokunaçlar moda trendleriyle değil, yalnızca insan -ya da Gölge- zihninin küçüklüğüyle sınırlıydı.

Bu derin bir düşünceydi. Bunu Tallulah ile paylaşmayı düşündüm ama onun benim kadar derin bulacağını sanmıyordum.

Anıları yad etmekten yine azmıştım. Belki akşam yemeğinde birini tavlarsın, diyar için biraz güç ürettirdim.

Bu benim günün iyiliği olabilir.

Bekle, bu benim işim miydi? İstemeden seks işçiliğine mi başlamıştım? Buna karşı değildim, ama insanın bilerek vermesi gereken bir kararmış gibi geliyordu.

"Dikiş dikmeyi öğrenebilirsin," diye hatırlattı Tallulah. Aynaya bakarken burnumu kırıttırdım, saçlarımı ön kısımlarını uzay topuzları yapmak niyetiyle ayırdım ve o da güldü. Bunu zaten denemiştik. Dikiş dikmek için sabrım yoktu. Tırnaklarımı da feda etmek istemediğim için bahçeyle uğraşmaya da hayır dedim. Kesinlikle bebek doğurtmayı öğrenmek istemiyordum, bu tam bir kabus yakıtıydı. Astrid, *bir keresinde* filmlerdeki gibi elimde bıçak çevirmeye çalıştıktan sonra bana herhangi bir dövüş becerisi öğretmeyi kesin bir dille reddetti.

"Belki gezdirebileceğin gölge köpekler vardır. Harika bir köpek gezdiricisiydim, biliyorsun. Hayvanlar beni sever."

Tallulah bana biraz tereddütlü bir gülümseme verdi, belli ki gölge köpekler konusunda ne kadar ciddi olduğumu ölçmeye çalışıyordu. O ve Meera harikaydı -aslında çok güzellerdi- ama dış dünyada asla arkadaş olamazdık ve bunu hepimiz biliyorduk. Tek ortak noktamız canavarları görmemizi sağlayan genetik tuhaflığımızdı. Meera sessiz ve içine kapanık biriydi, Tallulah ise motive olmuş, yaratıcı bir girişimciydi.

Ve ben sadece Verity'ydim. Hobiye dönüştürecek kadar disiplinli olmadığım belirsiz ilgi alanlarından oluşan bir karmaşa; estetiğimi önemseyecek kadar kibirli ama onunla havalı bir şey yapacak kadar yaratıcı olmayan; komik ama insanları güldürme ya da çok rahatsız etme şansı yarı yarıya olan kendisi küçükken bir şekilde.

Öte yandan, ortak noktalarımız *olsa* bile, onlarla düzgün arkadaşlıklar kurabileceğimden şüpheliydim. Çocukluğumdan kalma bir gemi dolusu terk edilme sorunu taşıdığımı bilecek kadar öz farkındalığa sahiptim, bu da beni arkadaş konusunda çekingen yapıyordu. Ayrıca bu konuda hiçbir şey yapmayacağımı bilecek kadar da kendimin farkındaydım.

"Belki mutfakta yardım edebilirim," diye önerdim, kendim gibi değil de normal bir insan gibi konuşmaya çalışarak. "Yemek yapmayı severim."

Tallulah telaşla, "Bu iyi bir fikir," diye onayladı. Hiçbir zaman açıkça söylememişlerdi ama ikisinin de gizliden gizliye burada üzerime düşeni yapmadığımı düşündüklerinden emindim.

Çünkü ne kadar sık aldığımı bilmiyorlardı. Katkılarım perde dikmek kadar değerliydi, değil mi?

"Bugün gidip şefe soracağım."

"Belki de bugün en iyisi olmaz." Aynada Tallulah'nın kaşlarını çatıldığını gördüm. "Bu gece bir festival var, hatırladın mı? Saray buna hazırlanmak için bir tür kaos içinde. Görünüşe göre, diyarın dört bir yanından Gölge sanatçıları görmeye geliyor."

"Peki, neden söylemedin?" Daha özenli bir şeyler yapabilmek için başladığım uzay topuzlarını çözerek canlandım. Fresh Shades tam da ihtiyacım olan türden bir heyecandı.

Belki şansım yaver giderse, Fester'a bir baba bulabilirim. Ve eğer daha şanslı olsaydım, kendime bir baba bulurdum.

Festival dışarıdaydı, bu yüzden akşam Elverston House'dan saraya giden patika boyunca ilerlemek yerine, dairesel binanın önündeki geniş bahçelere doğru yöneldik. Her zaman olduğu gibi bizi uzaktan dikkatle takip ediyorlardı ve ben de korumamızın kim olduğunu kesinlikle bilen, kızarmış Meera'ya kaşlarımı salladım. Geldiğimizden beri onun etrafında dönüp duruyordu ama saygılı ve hürmetkâr bir şekilde... Babamla ilgili sorunlar ve gerçekçi olmayan beklentilerle dolup taşıdığım için bunu çok itici bulurdum.

Meera'nın hoşuna gitmişti ama. O daha çok yavaş yanan biriydi. Onun için iyi sanırım.

Tallulah bana sırtarak, "Kıyafetiniz tam bir hit," dedi. Pembe tüllü bebek elbisesi, beyaz file çoraplar ve göz kamaştırıcı spor ayakkabıların "fazla" olacağından endişelenmişim ama "fazla" kavramına temelde katılmadığım için bu endişemi hemen göz ardı ettim. "Harika görünüyorsun."

"Renkli bir elbise gölgeler âleminde o kadar kolay bir kazanç ki, hile yapıyormuşum gibi geliyor ama teşekkürler," diye cevap verdim, adımlarımın ortasında reverans yaparak. "Sen de öyle, ikiniz de."

Tallulah kendi tasarımlarından birini giymişti - harika bir terziydi ve kadife ve mücevher tonlarını tercih ediyordu. Genellikle mükemmel bir şekilde dikilmişlerdi ama belki de beden ölçülerinde bir hata yapmıştı çünkü bugünkü elbisenin dar göğüs kısmıyla oynayıp duruyordu. Meera daha çok kot pantolon giyen bir kızdı ama benim asla beceremeyeceğim kadar rahat ve havalıydı. Ya çıplaktım ya da kıyafetim on bir numaraya kadar ayarlanmıştı ve ikisinin arası yoktu.

Ne yazık ki, dikkat çekici kıyafetim gerçekten dikkat çekme etkisi yaratıyordu ki bu her zaman iki ucu keskin bir kılıç olmuştur. Büyük kalabalıklar yerine küçük toplantılara daha uygundum ve mahkeme *her zaman büyük bir kalabalıktı*. Bir akvaryumda yaşamak gibiydi.

Keşke etrafta kasıla kasıla dolaşıp sahipmişim gibi davrandığım özgüveni *hissedebilseydim*.

"Sen iyi misin?" Meera omzuyla beni dürterek sordu. "Bu gece çok sessizsin." "Öyle miyim? Sanırım düşünceli bir ruh halindeyim."

Tallulah telaşla başını kaldırdı. "Metali yine saklamam mı gerekiyor?"

"Hayır, hayır. Astrid elektrikle ilgili o kitabı geri getirdi ve hayallerimi yıktı." Benjamin Franklin gibi davranıp şişedeki şimşegi nasıl normal elektrige dönüştüreceğimi ve böylece saç kurutma makinemi tekrar kullanabileceğimi bulma fikri hâlâ hoşuma gidiyordu ama sadece teoride.

Pratikte fırtınalardan korkuyordum, bu da bir tür aksilik olduğunu kanıtlıyordu.

"Neler oluyor o zaman?" Meera bastırdı. "Seni dalgın hissettiren ne?"

Omuz silktim. "Sıra dışı bir şey yok. Kimlik krizi, her şeyin anlamını düşünmek, her zamanki şeyler. Hayattaki amaçsızlığım insan âlemindeki günlerimden beri beni rahatsız ediyor. Siz burada kendinize isim yapmaya başladığınızdan beri daha da alevlendi."

"Ait olduğun yeri bulacaksın," diye güvence verdi Tallulah, sesi inançla doluydu. "Aslında, bundan daha fazlasını yapacağından eminim. Kaderinde büyüklükten başka bir şey olamayacak kadar karizma dolusun."

Çok anaçtı ve desteğini takdir etsem de, biraz sevgi dolu bir annenin en sevdiği suçlu çocuğuna vereceği türden basmakalıp sözler gibi hissettirdi.

Tallulah kaderimde büyüklük olmadığını biliyordu. Ben de kaderimde büyüklük olmadığını biliyordum. O garip görümlü

kaderimde büyüklük olmadığımı biliyordum.

Ve bu iyiydi. Bazılarımızın kaderinde sıradanlık vardı. Her türlü vardı.

"Belki de Austin'in kitabından bir yaprak alıp saray dışındaki fırsatları keşfetmeniz gerekiyordur?" Meera, üçümüz arasında her zaman en pragmatik olanı olarak önerdi. "Burada, sarayda hayat pek de çeşitlilikle dolu değil."

Bu doğrudu. Burada çok özel bir tür Gölge yaşıyordu -zengin olanlar- ve Austin'le sohbetlerimizden anladığımız kadarıyla saray sınırları dışındaki dünyayla ilgili deneyimleri çok sınırlıydı. Austin'in hayatı kulağa ilginç geliyordu ama ona rehberlik edecek Selene vardı. Kendimi koruma içgüdülerim yetersiz olsa bile, gölge aleminde tek başıma gezinmek kötü bir fikir gibi geliyordu.

Her zaman olduğu gibi, bahçeye vardığımız andan itibaren talipler etrafımızı sardı. Genellikle tüm ilgiyi yemek salonundaki küçük köşemiz çekerti ama görünüşe göre bu gece bunun yerine etrafımızda azgın Gölgeler bulutu gibi dolaşacaklardı.

Kader bugün bana gerçekten gülmüyordu çünkü Rigel yanımdaki yeri aldı ve hemen... Dürüst olmak gerekirse emin bile değildim, beynim neredeyse anında tamamen beyaz gürültüye dönüştü.

Ondan hoşlanmak istemedim. Kötü bir adam değildi. İşiymiş gibi am yiyor, yemekte şarap kadehimi dolu tutuyor ve balo için bana güzel bir gölge elbise dikiyordu.

Tüm işaretler onun iyi bir partner olduğunu gösteriyordu, ancak benim için iyi olan şeylere karşı sınırda bir klinik isteksizliğim vardı, bu yüzden Rigel'den bir çiftleşme ısırtığı asla gerçekleşmeyecekti.

Meera ve Tallulah gizlice birkaç adım uzaklaştılar -çünkü onlar da Rigel'in en iyi seçeneğim olduğunu düşünüyorlardı- ve ben de dikkatimi mutfak personeli tarafından dolaştırılan yemek tabaklarına çevirdim.

"Ah," dedi Rigel sıkıntıyla, ben de aynısını yaparken yanından geçen tepsiden bir ordövr aldı. Yoğun gri bir ekmeğin üzerinde duran bir çeşit etti... ekmek mi? Kraker mi? Hokey topu mu? "Başladılar."

"Neye başladın?" Dalgınca sordum, katı tabanı kemiriyor ve beğenip beğenmediğime karar vermeye çalışıyordum. Vegan değildim ama fındık kızartmasının tadını hayal ettiğim gibiydi.

"Bunu servis ediyorum." Üstündeki eti koparıp ağzına attı ve tabanını bir çalılığa fırlattı. "Hayvan yemi."

Fındık olmayan gri kızartmamı yerken hafifçe tılandım. "Hayvan yemi mi?"

"Yenilebilir olduğu söyleniyor. Birisi tahılların, herhangi bir nedenle tamamen etle beslenemeyen Gölgeler için temel bir besin olduğunu söylüyordu."

*Sebe*p para olsa da Rigel, hayatlarında yoksulluğun kokusunu bile almamış insanların -ve Shades'in- eğilimli olduğu şekilde düşüncesizdi. Züppeliği kötü niyetli değildi, sadece çılgınca temassızdı.

Ben yemeğimi yerken o hayvan yemleri hakkında gevezelik etmeye devam etti ve gölgelerden şaşırtıcı derecede gerçekçi bir okyanus silueti yaratan bir gölge sanatçısını izlemek için durdu. *İşte*, kaderi büyüklük olan biri.

Kral ve kraliçe resmi açılış konuşmalarını yaptılar ve Ophelia'nın muhtemelen son paylaşım çemberi seansımızda bize anlattığı ama benim unuttuğum muhafızlarını uğurladılar ve sonra sanat eserlerini hayranlıkla seyrederek bahçelerde tekrar dolaşmaya başladık. Rigel etrafta kötü bir koku gibi dolaşıyordu ama ben de bu akşamki mağaza yenileme işim için daha cazip bir potansiyel bulamadım. Ziyarete gelen tüm mahkeme dışı Gölgeler için büyük umutlarım vardı, ama görünüşe göre bu etkinlik daha çok tüm aile için eğlenceli bir gün anlaşıyordu.

Ne kadar seksi.

"Doğru," diye iç geçirdim ve kendimi gerçek bir şehit gibi büyük bir kelle alacağım bir geceye hazırladım. "Shall-"

Bahçenin ön tarafında, saray kapılarına en yakın yerde kopan bir gürültü herkesin dikkatini çekti ve kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Parmak uçlarımda ayağa kalktım ama Gölgeler'in üstünü görme umudum yoktu, özellikle de önümdeki boynuz denizi varken.

"Neler oluyor?" Tallulah ve Meera yanıma sokulurken sordum, hayranları da arkalarından geliyordu. Rigel

kalabalığa baktı, sonra da oflayıp puflayarak yere çöktü. "İlginç bir şey yok. Kralın kardeşi burada."

Tallulah, Meera ve ben birbirimize şaşkın şaşkın baktık. Kralın kardeşi her zaman buradaydı. Prens Damen her gece yüksek masada kral ve kraliçenin yanında otururdu.

Rigel kafamızın karıştığını görünce, "O kardeş değil," diye açıkladı. "Theon. Kendisine ısrarla Lindow Dükü diyor," diye alaycı bir şekilde ekledi. "Gerçi daha düşük rütbeli unvanları kullanmak yüzyıllar önce modası geçti."

Dük mü? Merakım arttı.

Bekar mıydı? Fester hayattaki güzel şeyleri severdi. Dük bir babayı hak ediyordu.

Açgözlülüğün verdiği motivasyonla eğildim ve kalabalığın önüne doğru ilerledim, Tallulah ve Meera'yı da yanımda sürükledim ki daha iyi görebileyim.

Oh. Boş ver o zaman.

Kafamda Kral Allerick ve Prens Damen'in bileşik bir versiyonunu canlandırıyordum -her ikisi de güçlü, hükmeden Gölgelerdi- ama Dük Theon onlara benzemiyordu. Daha mı yaşlıydı? Yaşlı görünüyordu. Ve çelimsiz. Alçakgönüllülüğünü korumak için beline bir parça siyah kumaş bağlanmıştı ve sanki onları sızdırıyormuş gibi ara sıra teninden belli belirsiz gölgeler süzülüyordu. Gösterişli, nazik bir dük değildi.

Yine de çok güzel parlayan pembe gözleri vardı. Neredeyse elbiseme uyuyorlardı.

"Berbat görünüyorsun kardeşim," dedi Damen, pençelerinden gevşekçe sarkan bir şarap kadehiyle kalabalığın arasından salına salına geçerken. Tallulah yanımda şaşkın bir nefes çekti. Damen genellikle burayı işleten üç adam arasında en cana yakın olanıydı; sesindeki küçümseyici alaycılık hiç ona göre değildi. "Belki de tüm kibrin ve aptallığın sonunda seni yakalıyor."

Lanet olsun, Damen bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. Kral ve Yüzbaşı Soren Damen'ın arkasında duruyor, iki muhafız da Ophelia'nın yanında durarak onu olaylardan uzak tutuyordu. Neler oluyordu? Kimdi bu adam?

"Bu diyarı yerin dibine batırıyorsun *kardeşim*," diye tükürdü Theon, Damen'ı tamamen görmezden gelip krala dik dik bakarak. Sanırım önceki kralın oğullarıydılar, bu da hepsini en azından üvey kardeş yapıyordu. "Senin beceriksizliğin yüzünden *açlıktan* öleceğiz."

"Herkes gibi marketlerden beslenemeyecek kadar iyi misin?" Damen söyleniyordu. Uzun bir süre cevap bekledi ama Theon ona bir şey söylemiyordu. "Ah, *öylesin*. Gururun yüzünden kendini aç bırakacaksın," diye homurdandı Damen.

"Onu kıskırtma Damen," diye uyardı Allerick, varisini çelimsiz görünümlü dükün karşısına geçmesi için iterek. "Theon, aptallık etme. Beslenmezsen ölürsün."

"Ben bebek değilim," diye hırladı Theon. "Güçsüz de değilim. Yetişkin bir Gölge gibi insan diyarında besleniyor olmalıydım!"

Değer verdiğimiz her şeyle alay ediyorsunuz."

Kalabalıktan gelen mırıltılar beni biraz olsun endişelendirdi. Eğer bu adam şu anda bir devrim başlatırsa, şansım konusunda kendimi pek iyi hissetmiyordum. Biz eski avcıların sayısı oldukça azdı.

"Aptal olma Theon," diye iç geçirdi Allerick. "Dünyamızın geleceği için bir vizyonumuz var. Uzun vadede hepimiz için daha iyi ve daha güvenli bir diyar yaratıyoruz. Kısa vadeli açgözlülüğünüzün bunu gölgelemesine izin vermeyin. Burada herkes fedakârlık yapıyor."

"*Sen* değilsin. Emrinizde kendi güç kaynağınız var, beslenmeye en ufak bir eğilim hissettiğinizde hazır ve isteklisiniz."

Allerick iki kat büyümüş gibiydi, gölgeleri öfkeyle dışarı fırlıyordu. "O benim *karım* ve senin *kraliçen*. Küstahlığına karşı zaten hoşgörölü davrandım Theon. Beni daha fazla sinama."

Allerick'in nöbetçi bir yakıt kaynağı vardı ve krallıkta sadece iki Gölge daha bu ayrıcalığa sahipti. Ve bir zamanlar gururlu bir Gölge olduğu aşıkâr olan biri için, bir çocuk gibi tekrar gidip depolardan beslenmek zorunda kalmak acı veriyor olmalıydı...

Olamaz. Kötü adam için üzülecektim. Zayıf karar veren kemiklerimde bunu hissedebiliyordum.

"Kendime ait bir güç kaynağı istiyorum," diye buyurdu Theon, kalabalığı buyurgan bir tavırla süzerek. Her an yere yığılacakmış gibi görünen bir adama göre çok güçlü bir duruşu vardı.

Bu hoşuma gitti.

Sebastian'la yaşadığım felaket ilişkiden çıkardığım bir ders varsa, o da kendi aklını bilen bir adam -ve/veya canavar- istediğimdi.

"Onlar senin sahipleneceğin nesneler değil," diye hırladı kral, onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi. "Bu diyarda ikamet eden eski Avcılar Kraliyet'in koruması altındadır ve kararları kendilerine aittir."

"Ben yaparım." Öne doğru bir adım attım, beni geri çekmeye çalışan Tallulah'ın tutuşuyla elbisemin dikişi gerildi. "Güç kaynağı görevinde ben olacağım."

Ophelia, Allerick'in arkasından çılgınca el kol hareketleri yapıyordu ve ben de manik kesik el işaretlerini bu çok iyi planımın onayı olarak yorumlamayı seçtim.

Dük güvenli bir bahis gibi görünüyordu. Elbette, beslendikten sonra muhtemelen biraz parlayacaktı ama genel olarak, Theon Gölgeler'e göre oldukça zararsız görünüyordu. Ayrıca düktü, bu da muhtemelen güzel bir evi olduğu anlamına geliyordu. Çok titiz değildim ama Elverston Evi pek rahat bir yer sayılmazdı.

Sonuç olarak, muhtemelen onunla başa çıkabilirim. Theon'un sosyopat bir baltalı katile dönüşmemesi koşuluyla, bu benim için tatlı bir kurgunun tüm özelliklerine sahipti ve beni saraydaki hayat olan hiç bitmeyen sahneden kurtardı.

Meera saray duvarlarının dışında bir amaç aramamı önerdiğinde muhtemelen bunu kastediyordu. Bu adamı yaşayanlar diyarına geri göndermek benim amacım olacaktı ve bu sorumluluğu ciddiye alıyordum. Adamım o kadar sert boşalacaktı ki, bir hafta boyunca gölgeler görecekti.

"Merhaba. Ben Verity. Verity de Jager."

Theon olması gerektiği gibi minnettarlıkla ayaklarıma kapanmak yerine bana boş boş baktı. Harika bir güzellik falan değildim ama seçenekler içinde yüzüyor da değildi.

"Bak dostum, ya ben ya da hiç kimse," dedim Theon'a açıkça, bana iyice bakabilmesi için kollarımı iki yana açarak. "Başka kimse gönüllü değil."

Damen kuru bir sesle, "Sanırım hepimiz *senin* neden gönüllü olduğunu anlamaya çalışıyoruz," dedi. Tanrım, bu gece tam bir şımarıktı.

Bu Theon'un transını bozdu. Neredeyse ölmek üzere olan bir adama göre şaşırtıcı bir çeviklikle ileri atıldı, kolumdan tutup beni göğsüne doğru çekti ve yavaşça kalabalıktan uzaklaştı.

Ooh, rehinecilik ve adam kaçırıcılık mı oynuyoruz? Bunu kabul edebilirim."

"Seni kaçırıyorum," diye tersledi. Partiye biraz geç kalmıştı ama olsun. "Bu güç kaynağı artık benim."
Bana ağız açık bakan Tallulah ve Meera'ya gözlerimi devirerek baktım. *Bu lanet herif, haksız mıyım?* Kelimenin tam anlamıyla

tüm sarayın ve krallığın önemsiz olmayan bir kısmının önünde haraç olarak gönüllü oldu.

"Kendi isteğimle gidiyorum, merak etmeyin," diyerek hepsi de *çok* endişeli görünen kraliyet mensuplarını rahatlattım. "Yine de kedim olmadan gidemem."

Ya da sahip olduğum diğer her şey. Eğer on adımlık cilt bakım rutinimi tam olarak uygulamasaydım, sabaha kadar kızgın, kuru tenli bir dişi şeytana dönüşürdüm. Hepimizin zaafı vardı.

"Verity," dedi Ophelia hafifçe yalvaran bir bakışla. "Belki önce bunu tartışabiliriz?"

"Oh, eğer istersen. Çok heyecanlıyım. İyi bir maceraya bayılırım!" *Sessizlik*. Dostum, zorlu bir kalabalık. "Gelip toplanmama yardım etmek ister misiniz?" Tallulah ve Meera'ya dönerek sordum.

"Evet," diye ciyaktı Tallulah. "Hadi... seni bu maceraya hazırlayalım." Sonunda biri benim dilimden konuşuyordu.

Bölüm 2

"W Ne demek burada beklemek zorundayım?" Theon, Elverston Evi'ne giden yolu kapatan Damen'a ters ters bakarak talepte bulundu.

"Elverston Evi eski bir Avcı sığınağıdır, Gölgelere izin verilmez."

"Hemen geliyorum, snookums," diye Theon'a güvence verdim, kemikli kolunu okşadıktan sonra nemli, kasvetli evime doğru ilerledim.

"Sığınmak," arkamdan gelen eski avcılarının izi.

"Beni sınama," diye uyardı Damen uzaklaşırken Theon. "Şu haline bak, zaten ölümün eşiğindesin."

Kardeşler birbirleriyle genellikle böyle mi konuşurdu? Hayatı boyunca tek çocuk olmuş biri olarak bunun endişe verici olup olmadığına karar veremiyordum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Ophelia, Astrid kapıyı arkamızdan kapatırken giriş holüne girdiğimiz anda elimi tutarak.

Astrid, Ophelia'nın şekerli tatlı jölesine karşı şirret fıstık ezmesi gibi, "Aslında bu çok aptalca bir fikir ve bunu yapmamalısın," diye ekledi.

Austin bana sırtarak, "Eğlenceli olabilir gibi görünüyor," diye gönüllü oldu. Buraya gelirken peşimizden koşmuş, kulaktan kulağa gülümsüyordu. "Dışarıda büyük, geniş bir alan var. Keşfedilecek çok şey var."

Tallulah kuzenine, "Onu cesaretlendirmeyi bırak," diye mırıldandı.

Meera bir adım öne çıkarak diğer elimi tuttu ve nazıkçe sıktı, dengesiz ruhuma bakar gibi gözlerimin içine baktı. "Bundan emin misin, V? Gitmek zorunda değilsin. Gidersen de kalmak zorunda değilsin. Değil mi, Ophelia? İsteddiği zaman fikrini değiştirebilir."

"Kesinlikle," diye hararetle onayladı Ophelia. "Aslında bunu hemen Çimdi değiştirebilirsin. Onu bir daha görmene gerek yok, ben hallederim. Theon mahkemeye gelmeyecek, onunla karşılaşmayacaksın."

"Hepiniz çok fazla endişeleniyorsunuz," diye cevap verdim rahatça, ellerinden kurtuldum ve pratik olarak merdivenleri zıplayarak çıktım. Yani içten içe zıplıyordum. Dışarıdan bakınca, kardiyodan kaçınmaya adadığım yıllar merdiven atlamının imkânsız bir başarı olduğu anlamına geliyordu. "Onu gördün mü? Theon'un bana *ihtiyacı var*."

Astrid, bana yatak odama kadar eşlik ettiği anlaşılan küçük, desteksiz kalabalığın arkasındaki pozisyonundan inledi.

"Verity," diye başladı Tallulah sabırla. "Bu senin işin değil-"

"Doğru, doğru, kendini düzeltmek istemeli. Kesinlikle. Bunu anlıyorum. Yine de çok *tutkulu* görünüyor, değil mi? Bir erkekte bunu severim."

"Belki de sadece 'ne zaman istersen git' fikrine odaklanmalıyız," diye hafifçe öneride bulundu Austin.

bana ders vermek üzere.

Fester bizi kapıda karşıladı, öfkeyle miyavlıyordu, ya gitmeye cüret ettiğim için ya da geri dönmeye cüret ettiğim için.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldandım, onu kucağıma aldım ve küçük, yumuşak başını okşadım. "Yeni babanla tanışacağın için heyecanlı mısın? O biraz huysuz ama sen onu kazanacaksın. Belki bir gün seni ağabey yaparız."

Tamamen aklımı kaçırmamıştım. Canlanana kadar cansız bir Shade'le vasat bir seks yapacağımdan, belki birkaç hafta takılıp benimle birlikte olmaktan keyif alacağından, sonra da benden bıkip beni yollayacağından oldukça emindim. *Aslında* evleneceğimizi ve sevimli melez bebeklerimiz olacağını düşünmemiştim. Çoğunlukla, Astrid'in bir damarı patlamadan önce ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyordum.

Tallulah'ya, "Al, vedalaş," dedim ve Fester'ı kollarına bıraktıktan sonra yatağın altından bavullarımı çıkardım. İnsan diyarından oda arkadaşlarımdan kesinlikle daha fazla eşya getirmiştim ve muhtemelen Astrid'in tedarik işlerinden de herkesten daha fazla talepte bulunmuştum.

Sadece *eşyaları* severdim. Maksimalizm yanlıysa, haklı olmak istemedim.

"Belki de sadece temel ihtiyaçlarınızı almalısınız?" Tallulah önerdi. "Bunu birkaç günlük bir deneme olarak düşün." "Her şey gerekli," dedim ona ciddiyetle.

"O halde aşağıda kullanabileceğiniz birkaç kutu var," dedi Meera, Austin'i de yanına alarak dışarı çıkarken.

Herkes onaylamadığını belli etse de yardım etmekte tereddüt etmediler. Meera ve Austin düzleştirilmiş kutuları birbirine bantladılar ve Tallulah, Astrid ve Ophelia odamı dağıtmama yardım ettiler, her şeyi benim yapabileceğimden çok daha düzgün bir şekilde toplarken, Fester'a sarılmak için periyodik olarak ara verdiler.

İlgisizmiş gibi davranıyordu ama içten içe tüm bu ilgiden hoşlanıyordu.

Tallulah'ın katlamadığım için yüzünü buruşturmasına aldırmadan kucak dolusu giysiyi bir bavula doldurdum ve duvarlara örttüğüm şeffaf, soluk pembe kumaşı açmak için şifonyerin üzerine çıktım.

Astrid kuru bir sesle, "Umarım Theon pembeyi sever," dedi ve yere düşen kumaş parçasını alıp doğal olmayan bir şekilde mükemmel bir kare şeklinde katlarken, sanki onu ısıracakmış gibi baktı.

"Gözleri pembe, fark ettin mi?" Heyecanla sordum. "Olması gereken buymuş gibi hissediyorum."

"Hayır," diye açıkladı Astrid. "Bunun kader olduğu fikrine kapılmanı reddediyorum çünkü fikrini değiştirirsen ayrılacağından yüzde yüz emin olmanı istiyorum. Tüm umutlarını ve hayallerini bu adama bağlama, tamam mı? Bu bir felaket olabilir ve eğer öyleyse, ayrılmakta utanılacak bir şey yok."

Aw. Ortak hiçbir şeyimiz olmayabilirdi ama kendimi içinde bulduğum bu küçük uyumsuzlar ekibini gerçekten sevmiştim. Arkadaşlık konusunda kesinlikle daha kötüsünü yapabilirdim.

Aşağı atladım, Astrid'in önünde durdum ve ona en içten gülümsememi verdim. "Sana sarılabilir miyim?" "Evet," diye homurdandı ama duruşu hafifçe gevşedi. "Ama sadece özel bir durum olduğu için." Astrid beni kucağına çekip şikayet etmesine rağmen sıkıca kavrayınca biri burnunu çekti.

"Beni ziyarete gelecek misin?" Kollarımı beline dolayarak ona sordum. Kutsal kaslar, Batman. Bir ara spor yapmalıyım. Astrid *yapılıydı*.

"Beni uzak tutmaya çalış," diye cevap verdi Astrid. "Ve eğer *Dük* Theon sana iyi davranmazsa, kışına tekme yi basarım. Anlaştık mı?" "Anlaştık."

Yuvarlanan bavullar, kutu yığınları ve taşıyıcısının içinde sessiz, dikkatli bir Fester'la dışarı çıktığımızda, Elverston Evi'nin dışında Damen ve Theon'a başka bir Gölge daha katılmıştı. Theon'dan daha iyi durumda olmasına rağmen, derin kırışıklıkları ve saçındaki gümüşü tellerle oldukça yaşlı görünüyordu.

"Wilder, hizmetinizdeyim, hanımefendi," dedi, aceleyle öne çıktı ve taşıyıcıyı benden almaya çalıştı. "Dük'ün hizmetkârı."

Fester'ı kendime biraz daha yakın tutarak, "Bunu ben hallederim," dedim. "Memnun oldum Wilder. Ben Verity. Bu da Fester," diye ekledim ve ağın arkasını görebilmeleri için taşıyıcıyı biraz yukarı kaldırdım.

Fester sessiz ve dikkatli bir şekilde onlara baktı. Sadece daha rahat olduğunda konuşmaya başladılar. Theon da aynı şekilde temkinli bir şekilde ona bakıyordu. Belli ki ikisi için de ilk görüşte aşk değildi.

Astrid, "Eşyalarınızı taşımak için fazladan yardım ayarlayacağım," diye gönüllü oldu. Soren çok uzakta değil, durumu uzaktan gözlemliyordu ve Astrid eşine doğru bir adım attı.

"Gelin," diye duyurdu Theon. "Vedalaşın."

Ophelia ona alaycı bir bakığ atarak, "Görüğtükleriniz," diye düzeltilti. Kraliçe boku, işte burada. "Verity'yi düzenli olarak görmeye niyetli olduğumuz için."

"Evet," diye kabul etti Damen. "Aslında, sanırım yarın uğrayacağım Verity. Bakalım nasıl yerleşiyorsun."

"Davetli değilsin," dedi Theon kabaca.

"Çok kötü," diye karşılık verdi Damen neşeyle.

"Damen'ın uğrayıp beni kontrol etmesinin sorun olmayacağından eminim," diye araya girdim. Ölümün eşiğinde olan ve bu anlaşmanın devam etmesine bel bağlayan bir Gölge için Theon gerçekten de işbirliği yapmayan küçük bir pislikti. "Öyle mi majesteleri?"

Theon bana düz bir bakış attı, parlayan pembe gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. "Eğer mecbursa."

"İşte oldu, her şey halloldu. O zaman yola koyulalım." Ona gülümsedim ve o da bana en iyi ihtimalle şaşkın bir bakış attı.

"*Bundan emin misin?*" Astrid, yanından geçip en yakın giriş odasına doğru ilerlerken Theon'a gözlerini kısarak baktı.

Ona bir başparmak işareti yaptım, bu da kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. Gerçekten de bazı insanları memnun etmek mümkün değildi.

Theon'u sarayda hiç görmemiştim, hatta adının geçtiğini bile duymamıştım ama arazinin düzenine kesinlikle aşina görünüyordu, festivalin hâlâ devam ettiği ana bahçeleri atlayarak bizi sorunsuz bir şekilde giriş odasına götürdü. Herkesten kaçma süreci sorunsuzdu ama yolculuğun kendisi oldukça zahmetliydi çünkü Theon pek iyi görünmüyordu.

Neredeyse ara vermeyi önermek için ağzımı açacaktım ama sorumu tahmin etmiş olmalı ki bana öyle kızgın bir bakış fırlattı ki ben de boş vermeye karar verdim. Eğer acı çekmek istiyorsa, bu onun sorumluluğundaydı.

"Peki, birbirimizi tanıyalım mı?" Neşeyle sordum. "Adım Verity de Jager, otuz iki yaşındayım. Bir süredir gölge alemindeyim, henüz kazançlı bir iş bulamadım. Eğer varsa iş önerilerine açığım."

Theon bana yan gözle baktı ve arkasından kapıyı açık tutma zahmetine girmeden giriş odasına yöneldi. Düklerin en şövalyesi olmadığı kesindi.

"Senin işin beni beslemek olacak."

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, bunun seks anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?" Açıkça sordum. Bir münzeviye benziyordu ve korku yüzünden enerji mallarından vazgeçen normal insanların aksine, Avcıların güç kaynağının üreme organlarında bir yerde bulunduğunu anlayıp anlamadığından emin değildim.

"Farkındayım," diye kestirip attı.

Bu fikre pek hevesli görünmüyordu. Kahretsin, sıkıcı Rigel ve onun oral'a olan bağlılığı her geçen saniye daha iyi görünüyordu.

"Bana kendinden bahsedecek misin?" Kedi taşıyıcısının ağırlığını bir kolumdan diğerine kaydırarak ve Fester'ı aşırı besleyip beslemediğimi merak ederek sordum.

"Ben Theon, Lindow Dükü."

Bekledim ama başka bir bilgi gelmedi. Bana hiçbir şey vermedin, dostum.

Kapı arkamdan kapandı ve bizi hemen karanlığa gömdü. "Elimi falan tutman gerekecek. Arada senin yapabildiğin gibi gezinemiyorum," dedim ona. Bir geçide giden yolu hissedebiliyordum ama her yere dağılmış rastgele girişlere sadece Shades'in sahip olduğu bir tür iç pusulayla ulaşılabilirdi.

"Elini... tutayım mı?" Sanki ondan benim için özellikle çirkin bir sivilceyi patlatmasını istemişim gibi konuştu. Seks hayatımız için iyiye işaret değildi, bu kesindi.

"Sadece bir şekilde bana çobanlık et," diye iç geçirdim. Theon sandığımdan daha yakınımda durmuş olmalıydı ve pençeli eli bileğime dikkatle sarılıp beni kendisiyle birlikte çekince irkildim.

Eğer berbat olursa, yarın Damen'a fikrini değiştirdiğini söylersin, dedim kendi kendime, kararlılığımı pekiştirerek. Ve eğer berbat olmazsa, en azından artık bir amacın var.

Bu adamın hayatının en tatmin edici yatışını yapmak üzereydim.

Bölüm 3

Mu gece Allerick'in partisini basarken amacım, onun aptalca kurallarına aldırmadan istediğim gibi beslenebilmek için insan diyarına geçiş muafiyeti elde etmektir. Eski varis ve teknik olarak hâlâ tahtın üçüncü sıradaki varisi olarak, tüm bu gülünç kısıtlamalara tabi olmamalıydım. Ayrıca, insan diyarında öldürülürsem Allerick çok sevinir. bir daha kapısının önünü karartmamak için.

Ama bu... yanımda eve getirdiğim bu renkli, gürültülü, ilginç güç kaynağı... Bu çok daha iyiydi.

Beslenmek için insanlar âlemine geri dönmeme gerek yoktu. Güç kaynağım -Verity'm- benim çatım altında yaşayacaktı ve ben onun gitmesine asla izin *vermeyecektim*.

Ve bir gün, sonunda Allerick'i devirip tahtı kendime aldığım, o *benim* Avcı kraliçem olacaktı. Evet, bu akıllıca bir hareketti. Diyarın sürekliliğe ihtiyacı vardı ve bir Gölge kral ile bir Avcı kraliçe bunu sağlıyordu.

Onu kendim için kaçırmakla çok akıllıca davranmıştım. Ayrıca, ona bakmak çok hoştu. Pembe. Parlak. Ve çok ilginç, süslü pençeleri vardı. Kız kardeşim onları büyüleyici bulurdu.

Kız kardeşimin beklemesi gerekecekti, çünkü ben *çok* açtım.

Avcıların Gölge'ler'e hizmet etmek için mahremiyete ihtiyaçları var mıydı? Sanırım bunu istemek çok da zor değildi. En azından ilgisini talep etmeden önce ona odasını gösterebilirdim.

"Gel," diye emrettim, hayalet gölgelerin onu ileriye *doğru götürdüğünü* hissediyordum, ancak onları gerçekten oluşturamayacak kadar açtım. Allerick krallığın ne kadar acınası bir duruma düşmesine izin vermişti. Babamızın tacını miras almış olsaydım böyle şeylere asla izin vermezdim.

Şimdiye kadar tüm Avcıları buraya getirmenin bir yolunu bulmuş olurdum ve gölge âlemde yeterince zaman geçirdikten sonra tekrar Av olmaktan zevk almayı öğrenirlerdi. Karnımız doycak, onlar mutlu olacaktı - buraya gelenler zaten son derece mutlu görünüyordu - ve doğal düzen yeniden tesis edilecekti. Allerick'in böyle bir girişimde bile bulunmamış olması şaşırtıcıydı.

En azından şimdiye kadar onlardan daha fazlasına rüşvet vermiş olurdum. Kardeşim çok tembel bir yöneticiydi. Stratejisi şu gibi görünüyordu: Bırakalım kim ne zaman gelmek isterse gelsin ve bu arada diyar aklıktan ölsün.

İstemeyerek de olsa, saraydaki muhbirim bana aktarana kadar Avcılar ve Gölge'ler arasındaki bağlantının geçmişi hakkında hiçbir fikrim olmadığını itiraf edebilirdim. Allerick'in bu çok daha üstün güç kaynağına rastlamış olması sadece iyi bir şans olsa da, en azından kraliçesinin neler yapabileceğini keşfettiğinde onu çarçur etmeyecek kadar sağduyulu davranmıştı.

Sorun şu ki, en başta asla bir anlaşma yapmaya kalkışmaması gereken çılgın bir örgüt olan Avcılarla başa çıkmak için kullandığı mevcut yöntem hepimizin ölümüne yol açacaktı.

Kimse bu konuda konuşmak istemiyordu ama ben konuşurdum. Dükkânlar azalıyordu. Boşaldıklarında, Gölge'ler topluca

ölüyordu.

Evimin yakınındaki ağaçların arasına gizlenmiş giriş odasından çıkarken Verity gereksiz yere, "Yağmur yağıyor," dedi. "Nadiren yağmaz."

Burası, büyük ölçüde çok yağmur yağdığı için özellikle yemyeşil bir bölgeydi.

"Vay canına," diye nefes aldı Verity, ağaç sınırını aştığımızda evime bakarak. "Burası neredeyse saray kadar büyük."

Öfkelendim. "Burası orijinal saray ve *kralın* yaşadığı iğrenç, büyük boy saraydan çok daha eski ve tarihi bir öneme sahip."

Verity gözlerini kırpmadan bana bakıyor, içinde küçük evcil hayvanının bulunduğu çantayı bir elinden diğerine dikkatle kaydırıyordu. "Burada bir kardeş gerginliği seziyorum."

"Neden herhangi bir gerginlik hissedeyim ki? Ben kardeşimden her yönden üstünüm." *Görünüşe göre ham güç dışında.*

"Kız kardeşim sana daha sonra kaleyi gezdirecek. Şimdilik sana odanı göstereyim."

"Tamamdır."

"Artık benim esirim olduğunun farkında mısınız?" Onayladım, çünkü Verity içinde bulunduğu durumun büyüklüğünü anlamış gibi görünmüyordu.

"Doğru, doğru. Esirin olmak için gönüllü oldum." Ağzının kenarı seğirdi ve bu hareket oldukça büyüleyiciydi.

"Belli ki ne için gönüllü olduğunu bilmiyordun. Sen benim esirimsin. Sonsuza dek burada yaşayacaksın ve ben de boş zamanlarımda senden besleneceğim."

"Madem öyle diyorsun." Umursamazca omuz

silktili. Belki de Avcılar pek zeki değillerdi?

Onları uzun zaman önce toplamamız için bir sebep daha. Kendi güvenlikleri için, eğer bu seferkinde bir şey varsa.

Wilder eşyalarını hizmetkârların girişinden getirecekti ama ben Verity'ye ön kapıyı göstermekte acele etmedim. Kısmen süslü mimariyi ve görkemli giriş yolunu takdir etmesine izin vermek için, kısmen de yürümekte zorlandığım için. Bu rota, Verity'nin yeni evine hayranlık duyması için daha doğal duraklamalar yapmamı sağladı.

Aderith merdivenlerin yanındaki hizmetçi girişinden çıktı, başını saygıyla eğdi ve Verity'yi utanmaz bir merakla izledi. O ve Wilder beni doğduğumdan beri büyüttmüşlerdi, artık onları pek şaşırtmıyordum.

"Aderith, bu Verity. Onu saraydan çaldım. Beni besleyecek ve krallığı ele geçirdiğimde kraliçem olacak."

"Çok iyi, Majesteleri."

"Affedersiniz?" Verity ilginç bir şekilde irileşmiş gözlerle bana bakarak, "Affedersiniz," dedi. "İhanet konusunda biraz sakın olabilir miyiz?"

"Kesinlikle olmaz. Verity, Aderith benim seneschal'ım. Size odanızı gösterecek. İkinci katta. Doğuya bakan oda," diye ekledim sessizce.

Aderith şaşkınlığının tek işareti olarak gözlerini kırıştırdı. İkinci katta doğuya bakan tek bir oda vardı ve benim zamanımda hiç kullanılmamıştı. Onlar ayrılmadan önce kız kardeşim merdivenlerin başında belirdi ve Verity'yi soğuk bir şekilde inceledi.

"*Bunun* burada ne işi var?" diye sordu küçümseyerek.

"Vay canına," diye güldü Verity, duvarlarda yankılanan yüksek ve parlak bir sesle. "Bir kıza hoş karşılandığını hissettirmenin yolu."

Kendine olan güveni beni biraz şaşırtmıştı. Melody-Rainywillow henüz reşit değildi, bizim türümüz için hâlâ bir çocuğu ama Verity'yi neredeyse hiç çaba harcamadan sindirebiliyordu.

Bu fikir beni... rahatsız etti.

Rainy kendi isteğiyle burada kalıyordu, bir gün beni devirip bu evin hanımı olacağına dair inancı sarsılmamıştı -bu düşünceyi onun güçlü ve kendine güvenen biri olmasını istediğim için teşvik etmişim- ama şu anda teknik olarak hâlâ bir misafirdi. Belki de Verity yerleşene kadar birkaç haftalığına onu alması için annemi göndermeliydim.

"Bu Verity. Ona saygılı davranacaksın."

"Hayır, gitmeyeceğim." Rainy, yatak odasının kapısını arkasından çarparak bir gölge bulanıklığı içinde kaçtı.

Aderith'in bakışları onaylamayarak onu izledi. Rainy söz konusu olduğunda fazla hoşgörülü davrandığım konusunda beni hep uyarırdı. "Gel, Verity. Seni yukarı çıkarayım."

Verity belli belirsiz, "Tabii," diye cevap verdi.

Basamakları tırmanırken bakışlarım Verity'nin sırtına takıldı, vücudunun düzgün kıvrımlarına hayran kaldım, ancak böylesine kırılgan bir varlığın beni nasıl taşıyabileceğini merak etmekten kendimi alamadım. İkimiz için de zevkli olur muydu? Sanırım hayır. Seks, şimdiye kadar pek de rahatsız olduğum bir eylem değildi. Eski, şimdi gözden düşmüş bir veliaht prensin ilgi duyduğu sevgili tipleri genellikle birlikte vakit geçirmekten zevk aldığım tipler değildi.

Kardeşıme karşı komplo kurmama izin vardı ama taca başka biri tarafından saygısızlık edilmesine izin veremezdim.

Verity ve Aderith ikinci katta gözden kaybolduktan sonra, titreyen uzuvlarımı sabitlemek için birkaç dakikada bir duraklayarak kendim tırmanmaya başladım. Bu şekilde devam edemezdik. Enerji depoları zaten azdı ve benim gibi fit, sağlıklı Gölgeler için değillerdi. Çocuklar ve yaşlılar içindi. Başka türlü beslenmekte zorlanacak sakatlar içindi. Toplum kaynaklarını bu şekilde tüketmelerini önermek bile her yetişkin Gölge'nin gücüne ve bağımsızlığına hakaretti ve ben şimdiye kadar ahlakımdan ödün vermeden idare etmeyi başarmıştım.

Ama zar zor.

Gölgeler diyarı Allerick'in sorumsuz idealizminden çok daha iyisini hak ediyordu. *Güce* ihtiyacımız vardı. Yapılması gereken doğru şey olduğunda zor kararlar almaya ve mutsuz vatandaşların gazabına uğramaya istekli bir lidere ihtiyacımız vardı.

Gölgeler aleminin *bana* ihtiyacı vardı.

Bölüm 4

"T Dük'ün kız kardeşiymi," diye mırıldandı Aderith ve beni genç Shade'in gittiği yönün tersine doğru götürdü. "Melody-Rainywillow. Burada yaşıyor."

Yerini bulmam bir dakikamı aldı ama sonunda onun sıra dışı ismini daha önce nerede duyduğumu hatırladım. Bu, Austin'in eski bir Hunter şarap ve peynir dedikodusu seansında bize bahsettiği gençti.

Onun bu tavrı ben muhatap olmadığımında çok daha komik geliyordu.

"Sanırım onunla daha sonra doğru düzgün tanışacağım. Ne zamandır burada çalışıyorsun?" Aderith'e havalı ve rahat görünmeye çalışarak sordum.

Geçmişte insanları ya da Gölgele'i okumakta pek iyi değildim, bu yüzden Aderith'i anlamakta zorlanmam o kadar da şaşırtıcı değildi. Yine de hem onu hem de Wilder'ı kesinlikle merak ediyordum. Theon'un tüm... Theon'luğuyla bir sorunları var mıydı? Onlar da mı Allerick karşıtıydı? Sanırım Yüzbaşı Soren'in kız kardeşi bir noktada isyancılardan oluşan bir ordu topladığı için bu ihtimal dışı değildi.

Aderith omzunun üzerinden bana baktı. "Wilder ve ben onlarca yıldır evliyiz. Eski kral, bebek yaştaki oğlu ve varisi olduğu varsayılan kişi için bu evi idare etmemizi istedi."

Bu konuyu daha fazla tartışmak istemediğinin açık bir işareti olarak arkasını döndü. *Theon* küçük oğlu muydu? Bir zamanlar varis miydi? Sanırım Allerick karşıtlığı bu bağlamda biraz anlamlıydı. Steroidli kardeş rekabeti gibiydi.

Aderith beni sahanlığın sonundaki sıradan bir ahşap kapıya götürdü, iterek açtı ve içeri girmemi işaret etti. Fester taşıyıcının içinde çok sessizdi, ancak ayağa kalkıp etrafta dolaşırken ellerimin arasında kaydığını hissettim.

Elverston House'da kaldığımdan daha güzel bir odaydı. Daha küçüktü ama sorun değildi. Taş daha soluk ve daha az acımasız görünüyordu ve kavisli tavan mekânı daha samimi hissettiriyordu. Yatak, ağır gri kadife perdeleri olan dört direkli devasa bir canavarlıktı - tam olarak benim estetiğim değildi, ama buna katlanabiliyordum - ve duvarların her tarafında Fester'ın top oynayacağı köşeler ve geniş pencere çıkıntıları vardı.

"Şurada bir banyo odası var," dedi Aderith, tabut şeklindeki üç ahşap kapıdan birini göstererek. "Sana bir banyo hazırlayayım mı?"

"Bana sadece nasıl çalıştığını göster, kendim çalıştırabilirim." Kedi taşıyıcısını yere bıraktım, koridor kapısının kapalı olduğunu teyit ettikten sonra Fester'ın etrafı koklaması için dışarı çıkmasına izin verdim.

"Bu Fester. Çok arkadaş canlısıdır, söz veriyorum," dedim, kum kabını hızla kurarken pek de etkilenmiş görünmeyen Aderith'e. "Yani, temelde etle satın alınabilir, bu yüzden onu yönetmek oldukça kolay."

Fester hemen pencerenin pervazına fırladı, süslü bir mumluktan kıl payı kurtuldu ve onaylamadığını yüksek sesle haykırdı.

"Biliyorum, biliyorum. Burada bekle, annen banyoyu nasıl kullanacağını bulacak." "Bu garip görünümlü bir ostecta," dedi Aderith banyo kapısının yanında durarak.

"Bir ne? Fester bir kedi. İnsan diyarından," diye açıkladım, kafası daha da karışmış görünüyordu.

"Ah, anlıyorum. Düşündüm de, sanırım bu hayvanlarla beslenmek için insan diyarına yaptığım yolculuklarda karşılaşmış olabilirim."

"Ostecta nedir?" Daha önce kimse bana onlardan bahsetmemişti ama yine de hiçbir Gölge Fester'ı *görmemişti* çünkü Gölgeler'in bırakın yatak odamı, Elverston Evi'ne bile girmesine izin verilmiyordu.

"Benzer bir yaratık, ancak sekiz gözü var - başının her tarafına yayılmış - ve çenesinin altından çıkan daha uzun, daha keskin dişleri var." Kulağa korkunç geliyordu. Bir tür kedi-örümcek-kılıçdiş kâbusu gibi.

"Evlerin içinde yaşamazlar," diye ekledi Aderith onaylamayarak. "Onlar evlerini ormanda yapan vahşi yaratıklardır."

"Fester da bir zamanlar vahşi bir hayvandı," diye cevap verdim içtenlikle. Denver'ın kötü sokaklarında yaşayan vahşi bir sokak kedisiydi."

Aderith etkilenmiş görünüyordu. "Ve onu evcilleştirdin mi?"

"Elbette." Eğer *evcilleştirmekten* kastı *beni sevene kadar yemekle rüşvet vermekse*. Yine de tam bir baş belası olduğum izlenimini mahvetmek istemedim. Bu biraz sahtekârlıktı ama olduğumdan daha sert olduğumu düşünmeleri işlerine yarayabilirdi.

Belki de Astrid'in sinirli uyarılarının bir kısmı beynimi saran *stresten* uzak sisi delip geçmişti.

"Sence içeride dolaşabilecek mi?" Aderith'e sordum. "Çok arkadaş canlısıdır ve sarayda kapalı kalmaktan çok sıkılmıştı."

"Bu duvarların içinde ona zarar verecek başka hayvan yok," diye temkinli bir şekilde cevap verdi Aderith. "Kapılar ve pencereler de yağmura karşı her zaman kapalı. Yine de, Majestelerine önce kız kardeşini uyarması için zaman vermenizi tavsiye ederim..."

Not edildi. Kız kardeş kontrol altına alınana kadar Fester'ın dışarı çıkmasına izin vermek yok.

Banyonun üstündeki musluk biraz elle pompalama gerektiriyordu, ancak buharlı sıcak su çıktı, bu da güzel bir avantajdı - bodruma inmek gerekmiyordu. Aderith yatağa yeni çarşaf lar sermek için izin istedi, ben de banyoya kapandım, Fester dairesel küvetin geniş çıkıntısında oturup beni denetledi ve programını bozduğum için azarladı.

"Biliyorum, biliyorum." Tül ve file çoraplarımı çıkardım, hafif nemli külotumu bacaklarımdan aşağı sıyırdım çünkü kurtarıcı kompleksim vajinamda tezahür etmişti. "Ama bana *ihtiyacı var*. Ve mahkemeden bir süreliğine uzaklaşmak güzel, sence de öyle değil mi?"

Neyse ki ahşap kapı kalındı ya da Aderith kedimle yaptığım tek taraflı konuşmayı en ön sıradan izliyordu. Yine de yargılamayan bir tipe benziyordu. Elbette Theon ve Melody-Rainywillow'la birlikte yaşamak için burada olmaları gerekirdi ki ikisi de bana havalı, dramadan uzak tipler gibi gelmiyordu.

"Herkesi ve her şeyi tıslayan ve tırmalayan küçük, üzgün bir sokak kedisi olduğun zamanları hatırlıyor musun?" Kendimi buharlı küvetin içine bırakarak Fester'a sordum. "Ve ben seni sevgi ve yiyecek yağmuruna tutup bugünkü sevimli genç adama dönüştürmüştüm, öyle mi? Bu benim süper gücüm olabilir. Seni düzelttim. *Onu da düzeltebilirim*."

Saçlarımı kuru tutmaya dikkat ederek başımı çıkıntıya yasladım. Ruhumun derinliklerinde bir yerde, bana yine sefalete giden hızlı yolda olduğumu söyleyen bir uyarı sesi vardı, ama bunu görmezden gelme konusunda harikaydım. Pembe gözlükler takmak ve o kırmızı bayrakları geçit töreni süslerine dönüştürmek istediğimde, kendimi gerçekten adadım.

Ama bu farklıydı. Theon Sebastian değildi.

Sebastian beni kaçırdığını asla iddia etmezdi - ya da beni sahte bir şekilde kaçırdığını, ya da burada her ne oluyorsa. Herkese şaka yollu *onu benim* kaçırdığımı ya da yıllardır benden kurtulmaya çalıştığını ama bir türlü kurtulamadığını söylerdi. Onu her zaman "iyi yarım" olarak tanıttırdım ve o da "tee-hee, onu dışarıda dolaşırken buldum ve beni yalnız bırakmıyor" derdi ve tüm elitist kolej arkadaşları güler ve gülerdi ve ben de içimde utançtan ölürlen yüzüm ikiye ayrılacakmış gibi hissettim.

Theon'u tanıdığım yaklaşık bir saat içinde, onun kusurlarla dolu olduğunu çoktan anlamıştım ama bunun onlardan biri olacağını düşünmemiştim. Benim de kendime göre kusurlarım yok değildi. Theon bunları çok geçmeden görecekti ve muhtemelen beni Elverston Evi'ne geri göndererek en sıcak yıllarımın geri kalanını harabe bir yerde eritecekti.

Serin sudan çıktığımda Aderith gitmişti. Kurulandım, bir havluya sarındım ve odamın çanta ve kutulardan oluşan labirentine doğru ilerledim. Wilder'ın meşgul olduğu belliydi. Hah. Şimdi *eşyaları* nasıl alacaktım? Ne zaman sarayda karşılaşsak Astrid'e ihtiyacım olan şeylerden -kelimenin en gevşek anlamıyla- bahseder hale gelmişim ve bir süre sonra bunlar sihirli bir şekilde kapımın önünde beliriveriyordu.

Belki de saç ve güzellik malzemeleri, kokulu mumlar, Fester'ın maması ve banyo bombaları için sürekli bir alışveriş siparişim olabilirdi. Ben basit bir kızdım - kedimi besleyebildiğim, yüzümü saçma sapan pahalı retinollerle kaplayabildiğim ve üzüntülerimin kokusunu frangipani ve deniz tuzu mumlarıyla bastırabildiğim sürece her yerde mutlu olabilirdim.

Eşyalarımı karıştırdıktan sonra pepto-pembe tüylü bornozumu ve ona uygun terliklerimi bulmayı başardım, niyetim biraz ısındıktan sonra seksi bir şeyler giymektir. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Theon'un herhangi bir teşvike ihtiyacı olacağından şüpheliydim -seçenekleri ya beni becermek ya da ölmekti- ama yine de

aba göstermek istedim.

Hayat kurtarmak iyi, dürüst bir içti ve buna hak ettiği saygıyı göstermek istedim.

 kapı ile yatak arasında bir geçit oluşturmak için birkaç kutuyu itip kaktım, pembe kumaş parçalarını çıkarmaya hevesliydim.

ve yarın onları duvarlara asacağım. İçinde hareket edebileceğim bir alana sahip olduğumda bu odanın umutsuzca bir renk patlamasına ihtiyacı vardı.

Dolap, diye karar verdim ve üçüncü kapıyı açtım. Dolabı günlük eşyalarımınla dolduracak ve sonra geri kalanını nasıl düzenleyeceğimi bulacaktım.

Ancak ahşap kapıyı açtığımda, bulmayı beklediğim depolama alanını bulamadım.

Bir merdiven buldum. Dar, dolambaçlı bir taş merdiven yukarı doğru çıkıyordu, üstümde bir yerde gümüş bir küre tarafından hafifçe aydınlatılmıştı ama nerede olduğunu göremiyordum.

Fester kaçamasın diye kapıyı dikkatlice arkamdan çekerek tırmanmaya başladım, elimi denge için kaba yontulmuş duvara dayadım. Bu bir çeşit hizmetli geçidi miydi? Bu kullanışlı olabilirdi, özellikle de mutfığa gidiyorsa. Gerçi muhtemelen orası yukarıda değil, *alt katta olmalıydı*.

Kendimi başka bir ahşap kapının önünde bulmam uzun sürmedi. Şaşırtıcı bir şekilde, kolayca açıldı ve ortaya bir Hemen altında uyuduğum yatak odasından *çok* daha güzel bir yatak odası.

"Ah," dedi Theon hayatımda gördüğüm en büyük yatağın ortasından. "Güzel, bana hizmet etmeye gelmişsin."

Önce ona göz kırptım, sonra tüylü bornozuma, terliklerime ve arkamdaki merdivene baktım. "Odalarımızın arasında doğrudan bir merdiven mi var?"

"Tabii ki. Siz... *inamorata* süitindesiniz."

Kendimi durduramadan bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım, kolay erişim için metres zindanına mı girdim? Bu gerçekten dahice. Gecenin bir yarısı gizlice yanıma mı geleceksin yoksa yukarıdan çağrı mı beklemeliyim?"

Theon öfkeyle, "Burası bir *zindan* değil," diye homurdandı. Onu dengesiz görmek tüm yüzünü değiştirmiş, çok daha genç ve cana yakın görünmesini sağlamıştı.

Ayrıca, *çok* güzel pembe gözleri vardı. Ve boynuzları *çok*

kıvrıkcıktı. İyi beslendiğinde ve tam güçlüyken nasıl

görünüyor?

"Senin tutsağın olduğumu sanıyordum. Beni bir zindanda

isteyeceğinden eminim." "Benim bir zindanım *var*. *Bu* bir zindan değil."

"Doğru, doğru. Fahişe nezarethanesine saygısızlık etmek istemiyorum. Metres deposu mu? Her neyse. Yapalım o zaman.

Tercihiniz var mı? Sert sınırlar? Oldukça açık fikirliyim ama düğüm atmak yok. Bunu eşime saklıyorum."

Çoğunlukla da fiziksel olarak beş dakikadan daha uzun süre bağlı kalmak istediğim biriyle karşılaşmadığım için.

Theon homurdandı. "Hayır. Beni yeterince beslemek için ne gerekiyorsa yapmaya iznin var."

"Sıcak," diye alaycı bir şekilde mırıldandım, terliklerimi çıkarıp bornozumu silktim.

Yatağın dibine tırmanıp bacaklarının yanına sürünürken Theon'un bakışları her hareketimi takip ediyordu. Bu onun yararından çok benim yararımaydı. Gösteri yapmak hoşuma gidiyordu ve kendimi tahrik etmem gerekiyordu çünkü Theon bana çalışacak pek bir şey vermiyordu. Yani, evet, bana bakması çok seksiydi ama biraz müstehcen bir konuşma fena olmazdı. Hatta bazı kesin talimatlar daha iyi olurdu. Ya da beni yatağa atar ve benimle sevişirdi ama Theon'un bunu yapacak durumda olmadığı açıktı.

Yine de bakışlarının vücudumda gezinmesini takdir ettim. Bu çok hoştu.

"Kendime dokunacağım," dedim ona, kendime hissettiğimden biraz daha fazla güvenerek. Seksi seviyordum ama liderliği üstlenmeyi kesinlikle sevmiyordum. Her an, benden hoşlanıp hoşlanmadıklarını, yanlış bir şey yapıp yapmadığımı, aptal görünüp görünmediğimi ya da yüzümün garip bir şey yapıp yapmadığını merak ediyordum.

Partnerimin tüm bu gürültüyü ortadan kaldırmasını seviyordum. Onlar talep ettiğinde ve ben boyun eğdiğimde, zevkten başka bir şey yoktu.

Ama, ne yazık ki, bu benimle ilgili değildi. En azından bu sefer değildi.

Theon'un bacağına üzerine oturdum, aslında ona dokunmuyordum ve elimi vücudumdan aşağı kaydırđım. Tüm bu etkileşimi kaplayan kalın gariplik katmanına rağmen, orta parmağımı içeri kaydırıp ıslaklığımı klitorisime kadar sürüklerken amımın zaten nemli olduğunu görünce şaşırmadım.

Bu benim süper gücümdü: vajinamın seks olasılığına bile Pavlovvari tepkisi.

"Şimdiden hissedebiliyorum," diye homurdandı Theon. "Senden gelen gücü. Havadaki tadı bile..."

"Belki sana dokunsaydım daha çok hissederdin?" Besleme mekanizmasının ne zaman devreye girdiğinden asla tam olarak emin olamayarak önerdim. "Evet, sanırım öyle. Amını kalçamın üzerine oturt."

Şimdi ne diyeceksin?

Belki de düşündüğüm kadar liderliği ele almam gerekmeyecekti. Kendimi aşağı indirdim, klitorisimin etrafında daireler çizmeye devam ederken uyarılmışlığımı bacağına üzerine yaydım. Dürüst olmak gerekirse, parmaklarım benim için pek bir şey yapmıyordu - muhtemelen yıllar boyunca kendimi oyuncaklarla mahvetmişim çünkü parmaklarım kıyaslandığında zayıf ve dayanıksız hissediyordu - ama sıcak, sağlam bir *uyluk*? Artık ona sürtünebilirdim.

"Çek elini önümden. Üzerimde kendini tatmin et," diye buyurdu Theon anıya.

şimdi ateşle pişiyorduk.

Kendimi vücuduna yaslamak istemedim çünkü onu ezebilecekmişim gibi görünüyordu, bu yüzden avuç içlerimi koymak için hafifçe eğildim

ve kalçalarımı döndürmeye başladım, pelvisimi öne doğru eğdim, böylece klitorisim çok ihtiyaç duyulan sürtünmeye sahip oldu.

Theon derin bir nefes aldı, göğsünden alçak bir homurtu sesi çıktı. "Kokun... Bu korku mu?"

"Hayır. Bunların *hepsi* uyarılma, dostum."

Theon bana garip bir bakış attı. "Benim için mi?"

Ben de senin kadar şaşırdım dostum. Bakışlarım beline düğümlediği küçük kumaş parçasının altındaki kalın hatlara takıldı ve ağızım hafifçe sulandı.

Orada zayıf görünmüyordu.

"Alabilir miyim?" Kumaşın altından hafifçe çekiştirerek sordum.

Pençeleriyle parçaladı, ön kolum uzunluğunda bir horozun karnına yarı dik uzandığını ve kaygan olduğunu ortaya çıkardı. içimden *fişkırdı*, bacağına üzerinden şiltenin üzerine kaydı.

Sakin ol, amcık.

Theon kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Memnun oldun," dedi.

"Memnun olacak çok şey var," diye mırıldandım, kendimi biraz daha sertleştirdim ve bunu gerçekten vücuduma sığdırıp sığdıramayacağımı merak ettim. Bir meydan okumadan çekinmedim - bazı *büyük* dildolarım vardı, ama onlar sabit nesnelerdi ve tam olarak ne kadarını aldığımı kontrol edebiliyordum.

Dev alet gerçek hayattaki bir varlığa takıldığında birkaç değişken daha vardı. "Amını

buraya getir. Seni dilimle hazırlayacağım."

"Yani... yüzünde mi?" Doğruladım.

"Evet, Verity. Yüzümde."

Genelde yüz yüze otururken "*ölürse ölür*" yaklaşımını benimserdim ama Theon *gerçekten* ölecekmiş gibi görünüyordu, bu da beni biraz duraksattı. Ama sadece biraz. Bacağıma yüzüne doğru sallayarak ama tüm ağırlığımı dizlerimin üzerinde tutarak yatağın yanına kadar süründüm ve ellerimi başlığa dayadım. Theon'un boynuzları belime batıyor, beni hafifçe üzerlerine eğilmeye zorluyor ve fazladan bir erotizm katmanı ekliyordu. Boynuzları beni desteklerken altımdaki erkeğin insan olmadığını unutmak mümkün değildi.

Uzun diliyle kendimi hafifçe tutuyor olmamın bir önemi yoktu ama anlaşılan Theon bununla yetinmemişti. Kıcımlı arkadan kavradı, beni aşağı doğru çekerken pençeleri yanaklarıma saplandı, sert dili anında içimi doldurdu.

Son anda ağızımı ön koluma gömerek boğuk bir çığlık attım. Artık o kadar da kırılgan görünmüyordu. Klitoristen kıcıma kadar ulaşabildiği her yeri yalarken elleri beni yerimde tuttu, sonra geri dönüp amımı biraz daha diliyle sikti. Her geçen an biraz daha enerjikleşiyor, elleri beni biraz daha sıkı tutuyor gibiydi.

Onu ne kadar hızlı besliyordum? O kadar çabuk işe yaradı mı?

"Sikimin üzerine," diye hırladı Theon, kıcımlı kendimi sabitleyemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde geriye doğru sürükleyerek. Kalçalarının arasına sırtüstü düştüm, bacaklarım vücudunun üzerine sarkmış, tamamen onun için açılmıştı.

Aradaki fark karşısında irkildim. Theon'un yanaklarındaki ve gözlerinin altındaki çukurlar dolmuş, onu birkaç dakika öncesine göre çok daha genç göstermişti. Omuzları da daha hacimliydi ve göğsündeki kemikler artık görünmüyordu.

Bunu *ben* mi yaptım?

Lanet olsun, güçlüydüm.

Şimdi *üzerimde* sürünüyordu, parlayan pembe gözlerinde tehditkâr bir bakış vardı ve muhtemelen beni hiçbir şeye kenetlememeliydi.

Pençeli elini henüz şişmemiş düğümünün nazik kıvrımına doladı ve sanki gördüğü en büyülü şeyi barındırıyormuşum gibi kalçalarımın arasına bakarken onu sikti.

"Bağımlılık yaratan küçük bir ikram olacaksın, esirim."

Sikinin kalın başını klitorisimin etrafında bir süre ovuşturduktan sonra aşağı kaydırıp ve santim santim içeri itti. Kıcımdan aşağı kaygan bir sıvı akıyor, altımdaki yatakta birikiyor, onun yolunu kolaylaştırıyordu, ama *lanet olsun*, hala inanılmaz derecede yoğun.

O kadar *büyüktü* ki onu her yerde

hissede biliyordum. "Yapamam-"

"Evet, yapabilirsin amına koyayım," diye kulağıma hırladı Theon, eğilip lobumu ısırıp. "Alabilirsin. Bacaklarını tut, benim için yukarı çek."

Anında itaat ettim, hareket onu biraz daha derine iterken gözlerim geri döndü.

"Mm, şu haline bak," diye mırıldandı Theon, bakışları kalçalarımın arasına sıkıca yerleşmişti. Kalçalarını öne doğru salladı ve içime gömüldüğünü görünce boğuk bir inilti çıkardım. Elim sırf meraktan, onu orada hissedip hissedemeyeceğimi görmek için karnımın alt kısmına geldi.

Ateşe benzin dökmek gibiydi.

Theon sert bir hareketle ileri atıldı ve sikini avucumun altında ve hemen hemen her yerde hissettim. Şaşırtıcı bir şekilde, anında onun etrafında kenetlendim, geldiğini göremediğim bir orgazmı, vücudumu bir kasırğa gibi parçaladı, ağızım sessiz bir çığlıkla açıldı.

Başlangıçtaki tüm heyecanına rağmen Theon yavaşladı, ben zevk dalgalarını atlatırken itişlerini bir an için nazik ve sığ tuttu. Ağzım kurumuştı, ürettiğim galonlarca kayganlıktan dolayı susuz kalmıştım. Kalçalarının her nazik dönüşünde kalçalarım titriyor, ayak parmaklarım çarşafın içine kıvrılıyor, vücudumdaki her sinir onun hareketlerine tepki veriyordu.

Theon inledi, derin, gürleyen bir zevk sesiydi ve beni tekrar harekete geçirdi. Bacaklarımı tutmayı devraldı ve hızını artırdı. Her yeri daha kalın ve güçlüydü, teninden buhar gibi gölgeler yükseliyordu. Birkaç saat önce festivali yarıda kesen Gölge'den tamamen farklıydı.

Başım içki içmişim gibi döndü, sıcak, ağır, uyuşuk bir his uzuvlarıma yayıldı. "Artık dört boynuzun var," diye mırıldandım, hülyalı gözlerle ona bakarken.

Theon durakladı, kendi kendine mırıldanmadan önce bana baktı, "Çok fazla alıyorum."

Etkileyici bir kolaylıkla beni kollarına aldı ve bizi geri götürdü, beni vücuduna sardı, o sırtüstü yatıyordu, aleti hala dalağımın etrafında bir yere gömülüydü, bizi birbirimize bağlayan bir düğüm yoktu.

"Şşş, dinlen." Sesi tuhaf bir şekilde yatıştırıcıydı, pençeli bir eli enseme okşuyordu. Komodinin üzerindeki cam şişeye uzandı, tek eliyle kolayca kapağını açtı ve içmem için ağzıma tuttu. Su soğuk ve yatıştırıcıydı ve boğazımdan çok göğsünden aşağı döküldü ama hemen işe yaradı.

"Gözlerini kapat, esirim. Biraz dinlen."

Tanrım, bu çok tatlıydı. Onu tamamen yanlış mı anlamıştım? O huysuz dış görünüşünün altında yatıştırıcı, nazik, romantik bir Gölge'nin saklanması beklemiyordum.

"Çünkü ölürsen benim işime yaramazsın," diye ekledi şefkatle, uykuya dalarken popomu okşadı.

Bölüm 5

The word 'THEON' is rendered in a large, black, serif typeface. The letters are bold and have a classic, slightly ornate feel. The 'T' has a long, sweeping horizontal bar. The 'H' and 'E' are composed of thick vertical strokes. The 'O' is a simple circle, and the 'N' has a sharp, angular tail. To the right of the letters, there are several black, stylized tentacles. These tentacles are thick and curved, with small, white, circular dots along their length, resembling suction cups. They appear to be reaching out or wrapping around the letters, adding a playful and thematic touch to the design. The entire graphic is set against a plain white background.

Thenüz gelmemiştii ve ben kendimi *yıllardır* hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Daha sağlıklı. Daha canlı.

1 Bu küçük Avcı her şeyin anahtarıydı. Onun enerjisi damarlarımda dolaşırken Allerick'in benden daha güçlü olabileceğine inanmayı reddediyordum.

Daha önce de Allerick'in benden daha güçlü olamayacağını düşünmek gibi bir hata yapmış ve bu yüzden varislik konumumu kaybetmiştim. Kendime aşırı güvenme hatasını tekrar yapmayacaktım.

Verity göğsüme yaslanmış, ağzı hafifçe ayrılmış ve vücudu beni bir battaniye gibi sarmış halde uykusunda garip bir homurtu çıkardı. Ne yazık ki, yaklaşan ölümümü engelleme ihtiyacım yüzünden belki de ona karşı biraz fazla açgözlü davranmıştım. Aletim onun içinde hafifçe yumuşamıştı ama tamamen değil. Devam etmek için yeterli güce sahip olduğu anda, dölümü aldığını görecektim.

Bir şekilde bunu alması bana zorunlu gibi geliyordu. Belki de onu düğümlememi istemediği için tenine dökecektim. Etrafta benim gibi kokarak dolaşsın diye etine sürdüm.

Evet, bu fikre bayılıyordum. Bu bile başlı başına biraz endişe vericiydi. Daha önce hiç ilgimi çeken bir şey olmamıştı. Bu küçük, gürültülü yaratık beni olması gerekenden daha fazla etkilemişti.

Sadece damarlarımda dolaşan ani güç beni aşırı duygusal hissettiriyordu.

Bir saat kadar bu yeni gelişmenin planlarım için ne anlama geldiğini düşündükten sonra Verity uyandı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak bana baktı.

"Biraz daha su," diye emrettim ve şişeyi ona uzattım.

Aldı ve oturdu, sorgulamadan içti. Ne kadar da hoş bir itaatkârdı. Boşaldıktan sonra şişeyi aldım ve komodinin üzerine geri koydum.

"Seninle işim bitmedi, küçük tutsak." Verity'yi sırtüstü yatırdım, sikim çoktan kalkmaya başlamıştı. "Bitirmedim. Ama artık beslenmeyeceğim."

"Kapatabilir misin?"

"Sanırım öyle." Sersemlemeye başladığını fark ettiğimde durmuştum. Durmak *içgüdüsel*di, vücudum daha fazlasını almama izin vermiyordu. "Ağrın var mı?"

"Hayır." Verity'nin kalçaları açıldı ve tekrar tatmak istediğim o güzel amcığı ortaya çıktı. Çok hevesliydi. Avcı seçimimde özellikle şanslı mıydım?

Arzusunun kokusu, insan korkusunun kokusundan çok daha güçlüydü. *Elbette*, Shades'in beslenmesi gereken şey buydu. Bunu yapmamız çok doğal görünüyordu.

Yatağa geri döndüm, kayganlığı tekrar akan ödelemler için kollarımda kaldı, göğüslerinde bitirmeden önce amının sıkımı kavradığımı bir kez daha hissetmeye ihtiyacım vardı.

Dilimin üzerinde bir çılglıkla boşaldı ve kayganlığının her son damlasını içmek istesem de, onu benim için güzel ve sırlıslıkla tutmam gerekiyordu.

"Bakalım bu sefer sızlanmadan dayanabilecek misin?"

Verity'nin gözleri meydan okumayla parladı.

"Dayanabilirim."

Ona sikimin her bir sert santimini yedirirken dudağını sertçe ısırды, göğüsleri her nefeste baştan çıkarıcı bir şekilde yükseliş alçalıyordu. Aslında beni güzelce aldı, narin vücudu görünüşte benim için yaratılmıştı, yumuşak pürüzsüz karnı horozum eve kayarken şişkinleşti.

Çatımın altında bu ayartıcı yaşarken işlerimi nasıl halledebilirdim ki?

Verity sırttı, kendisi gibi iyice kazığa oturtulmuş biri için fazla ukalaydı. Gerçek pençeleri bile yoktu! Ve dişleri yeni doğmuş bir Gölge'ninkilerden daha kördü. Herhangi bir özgüvene sahip olması akıl almaz bir şeydi.

Hızımı artırdıkça bu ukalalığın bir kısmı kayboldu, yerini kendimi oldukça sevdiğim muhtaç, sarhoş bir ifade aldı. Evet. Onu her sabah ve akşam böyle görmek isterdim ve bir daha asla açlık hissetmezdim. Dükkânlardan almanın, yaşamak için bu kaynaklara gerçekten ihtiyaç duyan Gölgeler'den çalmanın onur kırıcılığını asla yaşamam gerekmeyecekti.

Verity kendini zevkine kaptırınca başını geriye doğru eğdi ve boynunun pürüzsüz sütununu bana gösterdi.

Ve dişlerim *sızladı*.

Dilimi üzerlerinde gezdirdim, acaba hep bu kadar uzun ve keskin miydiler diye düşündüm. Vücudumdaki her içgüdü onu ısırmam, dişlerimi boğazına geçirmem için çılgık atıyordu ve nedenini bilmiyordum. Bu daha önce hiç deneyimlediğim bir dürtü değildi.

Ve istediğim şeyleri kendimden esirgemek gibi bir alışkanlığım yoktu.

Başımı eğdim, ağzımı açtım ve omzuyla boynunun birleştiği yeri dişlerimin arasına aldım, bakır rengi kan ağzıma dolana kadar ısırđım.

"Theon!" Verity çılgık attı, amı sıkıştı ve etrafımda titreşti. "Siktir, siktir, siktir."

Düğümüm şişiyordu ve bunu istemediğini hayal meyal hatırlıyordum, bu yüzden çekilmeye başladım, mükemmel, kaygan amımdan ayrılma hissinden nefret ediyordum.

"Ne yapıyorsun sen?" Verity tersledi, narin, kırılabilir parmaklarıyla kıcımı yakaladı ve beni ona doğru çekmeye çalıştı. "*Şimdi* beni düğümleyebilirsin."

Ses tonu kafamı karıştırmıştı ama birdenbire dünyadaki her şeyden daha çok istediğim şeyi bana sunarken bunu sorgulayacak değildim. Sert bir hamleyle, boşalırken düğümümü coşkuyla ileri doğru ittim, Verity'nin içindeki tüm çevresine şişerken verdiği her tepkiyi açgözlülükle izledim.

"*Kahretsin*," diye mırıldandı, güzel kahverengi gözleri odaklanamaz hale geldi. "Çok büyük."

Bir sevgilim olmayalı yirmi yıl olmuştu ve hiç kimseyi düğümlememiştim ama benim düğümümün diğerlerinden daha kalın olduğundan şüpheleniyordum. Bu itiraf karşısında göğsüm gururla kabardı.

Verity deneysel olarak yer değiştirdi, sikimden daha fazla döl sağdı ve onun için başka bir sıkışma, sızlanma orgazm dalgası başlattı. *Kahretsin*, çıkardığı *sesler*. Çaresiz, açgözlü, *inilti* sesler.

Eğer başka biri duyarsa, onları öldürmek zorunda kalırım.

"Ne yaptığının farkında mısın?" Verity nefesini tutmaya çalışarak sordu. Göğüsleri hareketle birlikte kabardı ve gergin bir meme ucunu dişlerimin arasında sürüklemek niyetiyle başımı eğdim.

"Odaklan!" diye azarladı, açıkçası şaşırtıcı bir cesaretle çenemi tuttu ve başımı yukarı çekti. "Ne yaptığının farkında mısın? O ısırığın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bakışlarımı boynundaki hâlâ kanayan yaraya diktim. Belki de bunun yerine onu yalamalıyđım. Evet, bu iyi bir fikirdi.

"Aman Tanrım, azgın şey, dikkatin çok kolay dağılıyor. Bu bir çiftleşme işareti. Benimle *çiftleştin*. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

ne anlama geliyor?"

"Bunun ne anlama geldiği önemli değil. Sen benim tutsağımsın ve ne olursa olsun seni sonsuza dek tutacağım."

"Evet, beni sonsuza dek saklıyorsun. Bir çeşit bağla birbirimize bağlıyız... Bilmiyorum. Büyü ya da öyle bir şey. Her neyse. Biz aslında evliyiz. Evli olmaktan daha fazlasıyız. *Süper evliyiz*."

Sesi endişeli geliyordu. Leğen kemiğimi klitorisine dayadım ve düğümümün onu tekrar akılsız bir sükûnet haline getirmesine izin verdim. "Beni... *sikerek*... dikkatimi... dağıtamazsın!"

Karanlık bir kahkaha attım, yeni küçük *dostumdan çok memnundum*. Evlenmeye niyetim yoktu ama neden olmasındı? Rüya gibi sevişen ve bunu yaparken beni tam güçte tutan bir eş? Hiçbir Gölge böyle bir hediyeği geri çevirmezdi.

Yine de sevincimin içinde belli belirsiz bir endişe olduğunu inkâr edemezdim. Bir eşe sahip olmak neyi gerektiriyordu? Ne gibi sınırlamalar getiriyordu? Isırığın iyileşmesi ne kadar sürerdi?

"Tamam, ama şimdi gerçekten bunun hakkında konuşmalıyız," diye soludu Verity, amcığı hâlâ etrafımda çırpınıyordu. "Ne yapacağız?"

İlginç bir şekilde, onun tereddütü benimkini silmişti. "Burada benimle birlikte yaşamaya başlıyorsun ve ben senin maddi ihtiyaçlarını karşılayacağım, sen de ihtiyaç duyduğumda bana güç sağlayacaksın. Tartışacak başka ne var? Seni zor *ısıırıyorum*."

Verity gözlerini bana dikti, yüzü kıpkırmızıydı ve ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Onu bu şekilde sevdiğimi fark ettim. Eğer yapabilseydim,

her zaman bu kadar iyi doymuş görünürdü. "Yani, sen... bu durumdan memnun musun?"

"İyi olmayacak ne var? Anladığım kadarıyla bu her yönden benim avantajıma," diye belirttim. Verity öfkeyle ofladı. "Buradan memnun olmak için neye ihtiyacın var? Daha büyük bir oda mı? Belki de evcil hayvanınız için ayrı bir kanat? Bazı özel yiyecekler? Mücevher mi? Fiyatınızı söyleyin."

Verity'nin ifadeleri bana garip geliyordu ama düşündüğünü tahmin ettim.

"Ben bu diyardaki en zengin Gölgelelerden biriyim. Sana her şekilde bakacağım. Sen de beni besleyecek ve burada benimle kalacaksın. Taleplerini dile, tutsağım."

"Dürüst olmak gerekirse, böyle söylediğinizde kulağa *o kadar da* kötü gelmiyor... Satın alınabilir miyim? Evet. Belki de." Cevap vermedim, çünkü soruları kendine soruyor gibi görünüyordu. "Ve şu düğümleme olayı. Bunu ne sıklıkla yaşıyorum?"

"İstedığınız kadar sık."

Verity ciddiyle başını salladı ve ben de tüm alemdeki en keyifli varlığa rastlayıp rastlamadığımı merak ettim. "Fester'ın evde güvenle dolaşabilmesini istiyorum. Herkes ona zarar vermemesi gerektiğini bilmeli."

"Nasıl isterseniz."

"Hanımefendinin zindanı da hoşuma gitti ama orayı istediğim gibi dekore etmek istiyorum." "Orası bir *zindan değil*-" diye başladım bıkkınlıkla.

"Ve istediğim zaman sarayı ziyaret edebilmek istiyorum." "Kesinlikle olmaz," diye homurdandım. "Sen benim *tutsağımsın*."

"Hayır, gelmiyorum. Arkadaşlarımı ziyaret edeceğim Theon," diye uyardı hoş bir saldırgan ses tonuyla. "İstedğin kadar tutsağınmışım gibi davranabiliriz ama beni buraya hapsedemezsin."

Bu kulağa hiç de tatmin edici gelmiyordu. Saray, o kendini beğenmiş hıyar Damen'ın her zaman bulunduğu yerdı ve Hunter'ımı istiyordu, bunu söyleyebilirdim. Bütün saray Allerick'in dalkavuklarıyla doluydu ve *hepsi de* benim Hunter'ımı istiyordu. Hayır, hayır, bu olmaz.

"Gitmek istediğinde sana saraya kadar eşlik etmeme ne dersin?"

"Ya her gün gitmek istersem?"

"Almam gereken bir taht var, Verity." Bu kopuk, zar zor işleyen diyar kendi kendini yönetmeyecekti ve Allerick'in de bunu yapmayacağı açıktı - en azından iyi yapmayacağı. "Haftada en fazla iki kez sana eşlik edeceğim."

Kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı ve belki de o kadar iyi pazarlık yapmamıştım. Verdiği tepki çok daha azını beklediğini gösteriyordu. Genelde son derece güçlü bir müzakereciydim. Verity çok dikkat dağıtıcıydı.

"Peki, güzel. Sanırım artık hayat arkadaşınız-"

Düğümüm yumuşadı ve ani sıvı fişkırması onu söyleyeceği şeyden uzaklaştırdı. Aramıza uzandım, amını avuçladım, aniden vücudundan herhangi birinin çıkmasına çok sinirlendim.

Verity yüksek sesle yutkundu, avucumla döllerimi tekrar içine bastırırken, pençelerimle narin cildini kırmamaya dikkat ederek kalçalarının arasındaki elime baktı.

"Kalçalarını sık," diye emrettim, elimi çektim, bu yeni sahiplenme dürtülerinin nereden geldiğinden tamamen emin değildim. Muhtemelen, çiftleşme işaretinin daha fazla araştırılması gereken bir yan etkisiydi.

Ama eğer gölge diyarını daha iyi bir hale getireceksem, o zaman işe geri dönmem gerekiyordu. Bu yeni gelişmeleri düşünmek için harcayacak zamanım yoktu.

Yataktan kalktım ve son bir kez daha ona hayranlıkla baktım. Verity'nin saçları darmadağınktı, teni ince bir ter tabakasıyla kaplıydı, kayganlaşmış kalçalarının arasından bolca döl sızıyordu. Yapış yapış, dağınık bir felaketti ve bu son derece çekiciydi.

Ne tuhaf bir duygu.

"Şimdi ne olacak?" Verity sordu, ancak soru bir şekilde yüklü görünüyordu. Elimde olmadan yanlış bir şey yaptığımı düşündüğünü hissettim ama bunun ne olabileceğini çıkaramadım. Ben yanlış adımlar atmadım.

"Şimdi ben işime dönerken sen de kendini eğlendir," dedim ona, çünkü bu çok açık değil miydi? Başımı sallayarak odadan çıktım ve Verity'nin kayganlığı hâlâ gölgelerimin altında tenimi kaplarken atölyeme doğru ilerledim.

Gerçekten de çok başarılı bir akşamdı.

Bölüm 6

Theon yatak odasının kapısını arkasından kapattı ve beni çarşaflarının ıslaklığı içinde, kalçalarımın arasında bir ağrı ve boynumda hala kanayan bir zonklama ile oturur halde bıraktı.

Çiftleştiler.

Çiftleşmiştim.

İlk lanet gecede. Theon, metresinin depo zindanı sakininin kalıcılığını sağlamak için gerçekten hiç zaman kaybetmedi.

Çiftleştiler.

Ben de safça Theon'u *idare* edebileceğimi düşünüyordum. Belli ki bu bir hataydı. Bu âlemde ya da başka bir yerde onu yönetebilecek bir varlık olduğundan şüpheliydim.

Çekingen bir tavırla parmaklarımı boynumda gezdirdim ve yaradan sızan kanın büyük ölçüde kurumuş olmasına rağmen yara dokusunun kabarıklığını görünce şaşırdım.

"Bu ne lan?" diye fısıldadım, kalp atışlarım hafifçe hızlanmıştı. Hızlı iyileşme ve acının yokluğu kendi başlarına oldukça kafa karıştırıcıydı, ancak tüm durumun genel tuhaflığıyla birleştiğinde tamamen başıboş kalmıştım.

Ve yine de... pişmanlık da duymuyordum. Yani, bu muhtemelen zamanla olacaktı -belki de şu anda ömür boyu bağlı olduğum yabancıyı daha iyi tanıdığımda- ama şu anda, her şey hakkında garip bir şekilde kendimi beğenmiş hissediyordum. Bazı zehirli dürtüler olduğunu fark edebiliyordum - istendiğimi hissetmek, onu dişlerini bana geçirecek kadar kontrolden çıkarmak, sonunda ait olduğumu hissetmek güzeldi - *ama her* neyse. Belki de terk edilme sorunlarının zehirli deliği artık sadece beynimin yaşadığı yerdı ve ben bununla iyi olabilirdim.

Bacaklarımın arasındaki düğümden kaynaklanan ağrıyla yüzümü buruşturarak yataktan kalktım ve Theon'un çok daha büyük ve görkemli banyosuna girerek gizli merdivenlerde iz bırakmamak için üstünkörü bir temizlik yaptıktan sonra bornozuma sarınıp ayaklarımı terliklerimin içine soktum. Belli ki burada kalmamı beklemiyordu, bu yüzden odama geri döndüm, dar merdivendeki her dikkatli adımda kendini beğenmişlik biraz azalıyordu. Geç saatlere kadar birbirimizin saçlarını örmemize ve duygularımız hakkında konuşmamıza falan ihtiyacım yoktu, ama *biraz* bakım iyi olurdu ve kendimi bonus şarj özelliklerine sahip bir et feneri gibi hissetmemi sağlardı.

Akan suyun sesiyle irkilerek odama girdim. Aderith banyo kapısından kafasını uzatarak içeri girmemi işaret etti.

"Bir banyo daha istersin diye düşündüm."

"Kulağa harika geliyor, teşekkür ederim." Zavallı Aderith'in yukarıda çıkardığım seslere maruz kalacağı düşüncesi yüzümü yakıyordu. Bütün bu düğüm olayı kesinlikle beynimden ağzıma giden filtreyi bozmuştu.

Aderith başını iki yana salladıktan sonra bakışlarını boynuma dikti ve yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi.

"Sana ne *yaptı böyle*?"

Oh. *Benim* hatırım için mi endişelendi?

"Bu bir çiftleşme ısırığı," diye cevap verdim aceleyle. "Sorun yok. Gerçekten acımıyor.

Zaten iyileşiyor." "Ama *neden*? Bunu sana neden *yaptı*?"

Düşünecek olursak, Theon da 'eş' kavramı hakkında tam olarak bilgi sahibi görünmüyordu. Sarayda hiç vakit geçirmediğinden ve kardeşiyle ilgili her şeyi küçümsüyor gibi görüldüğünden, belki de eski Avcılar hakkındaki tüm bilgileri soğuk, katı gerçeklerden ziyade ikinci el dedikodulardı.

"Eş bağı, Gölgeler ve benim türüm arasındaki bir bağıdır," diye açıkladım, kelimeleri hafifçe karıştırarak. "Sanırım doğaüstü bir şey gibi. Bizi ömür boyu birbirimize bağlıyor. Evlilik gibi ama daha kalıcı."

Şimdi göğsümde oluşan yeni ve tuhaf hisse odaklandığım için, istesem onu doğrudan Theon'a kadar takip edebileceğimi fark ettim. Bizi birbirimize çeken bir mıknatıs gibiydi.

Aderith şaşırmış görünüyordu, açıkçası bu Theon'un verdiği tepkiden çok daha makul bir tepkiydi.

"Ama daha yeni tanıştınız!" Yatağın yanında yürümek için yanımdan geçti. "Bu çok kötü, Ver-*Majesteleri*." Gözlerimi kırpıttım. "Bana böyle seslenmek zorunda değilsin. Verity iyi biri."

"*Majestelerinin* önünde 'Majesteleri' olacak," diye mırıldandı Aderith, hâlâ volta atıyordu. "Kral olayların bu şekilde gelişmesinden hiç memnun olmayacak. Kardeşine karşı çok güvensizdir, bilirsiniz."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye hafifçe cevap verdim ve banyoya doğru yöneldim çünkü iç uyluklarımda gerçek bir durum vardı. Aderith'in sesini duyabilmek için kapıyı açık bıraktım ve bornozumu çıkarıp dumanı tüten sıcak küvete usulca girdim.

"Mahkemeye ne anlatacaksın?" Aderith, yatak odasından duyabilmem için sesini biraz yükselterek sordu. "Wilder, Prens Damen'ın yarın sağlığını kontrol etmek için geleceğini söyledi."

"Kahretsin," diye mırıldandım, başımı küvetin kenarına yasladım ve gözlerimi kapattım. Bunu unutmuştum.

Elbette haklıydı. Kral bu ani gelişmeye çok kızacaktı; buraya gelen eski avcıların eş seçiminde acele etmemeleri, eğer bir eş seçtiysek bile asla kimse tarafından bir ilişkiye zorlanmamamız konusunda kararlıydı.

Theon *biraz* farklı bir yaklaşım benimsemişti.

"Belki de yarın Damen'la bu konuyu konuşmasak daha iyi olur," diyerek yalan söylediğim için kendimi suçlu hissettim.

"Sadece yüksek yakalı bir üst giyerim ve bu konuda konuşmak zorunda kalmayız. Soracak gibi değil, değil mi? Yani, yalan bile sayılmaz."

"Sanırım bu en iyisi olur," diye cevap verdi Aderith, sesi de aynı derecede rahatsızdı. "Neden gidip sana biraz çay ve yiyecek getirmiyorum? Acıkmış olmalısın. Onca şeyden sonra."

Açlıktan ölüyorum. Bir Gölge'nin benden beslenmesi *acı* vermiyordu ama beni çok yoruyordu. "Bu harika olurdu, teşekkür ederim."

Belki Theon bakım konusunda berbatı ama Aderith kesinlikle çok iyiydi. Bununla yaşayabilirim.

"Günaydın yakışıklı," diye mırıldandım, yüzüme doğru miyavlarken Fester'ın kulaklarının arkasını kaşıyordum. "Çiftleşmiş bir kadın olarak ilk günün. Seni daha sonra yeni babanla doğru düzgün tanıştırayım mı? Çok huysuz ve sanırım bir gün vatana ihanetten hapse girecek ama belki yine de güzel, süslü bir evde yaşayabiliriz."

Saçma bir şekilde yüksek olan yataktan tırmanarak çıktım ve alt bölgelerimde devam eden ağrıdan dolayı irkildim. Düğüm atmak gerçekten de bambaşka bir oyundu. Hayatları boyunca hiç gerilmemiş kaslar ciddi bir egzersiz yapıyordu.

Güne hazırlanmak için banyoya girmeden önce Fester'ı besledim, gerçi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama saçımı ve makyajımı bitirdiğimde bir kez daha uzanmaya hazırdım. Isırıklarımı örten yüksek yakalı, soluk pembe bir şezlong kıyafeti giyerek tekrar yatağa tırmandım ve yastıkların üzerine uzandım. Theon dün gece *çok* acıkmış olmalıydı çünkü ben kesinlikle bitkin düşmüştüm.

Gözümde büyütme istemedim ama şu anda ne yapıyordu? Beni mi düşünüyordu? Aklından en az bir kere geçmiş olmalıydım. Öte yandan, düğümü çözüldüğü anda ortadan kaybolmaktan çok mutlu olmuştu ve görünüşe göre kendi odamda uyumam onu rahatsız etmemişti.

Gerçi neden olsun ki? Theon beni onun için yapabileceklerim için istiyordu, *kendim* için değil. En iyisi bu fikri her zaman aklımın bir köşesinde tutmaktı. Otuz iki yaşında, prefrontal korteksimin gelişmediğine ve asla gelişmeyeceğine ve varlığımın geri kalanında kötü planlanmış kararlar almaya mahkûm olacağıma artık oldukça ikna olmuşum ama ben bile Lindow Dükü'ne karşı bir şeyler hissetmenin kötü bir fikir olacağını biliyordum.

Neyse ki, onun berbat tavrı bunu çok daha kolay hale getirdi.

Aderith kapıya hafifçe vurarak, "Verity," diye seslendi beni bilirsiniz. Prens Damen sizi görmeye geldi."

Yataktan yuvarlanırken inledim ve kazağımın yakasını yukarı doğru çektim. Saçlarımı topladığım yüksek topuzu hızla açtım ve buklelerimin boynumu daha iyi koruması için serbest kalmasına izin verdim.

Aderith beni aşağıya indirdi, ben yine yakamla uğraşırken omzunun üzerinden bana uyarıcı bir bakış fırlattı ve ben de ipucunu alıp kollarımı yanımda sabitledim. Neyse ki Theon beni tam boynumun omzumla birleştiği yerden ısırmayı tercih etmişti ki bu, boğazlar söz konusu olduğunda saklanması en kolay yerlerden biriydi.

Kahretsin, muhtemelen Theon'a hiçbir şey söylemememiz gerektiğini söylemeliydim. Damen gitmemi talep ederse bunu pek hoş karşılayacağını sanmıyordum ve zaten yeterince hainlik yapıyordu.

Belki de endişelenmemi gerektirecek bir şey yoktu. Merdivenlerden indiğimde Damen rahatlamış görünüyordu, oraya aitmiş gibi duvara yaslanmıştı, Theon ise önünde Wilder arkasındayken sessizce düşüncelere dalmıştı.

Partiye tesadüfen gelen Theon ile fuayede duran Shade arasındaki fark sarsıcıydı. Bir gecede üç kat büyümüş gibiydi. Cildi pürüzsüz ve parlak, gözleri ise daha canlı bir pembeydi.

Bu Theon düzeltilmeye ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Dürtüsü onu ele geçirirse beni ezebilecekmiş gibi görünüyordu. Ayrıca gerçekten çok ateşliydi. Dün gece yeni arkadaşımın bu özelliğini takdir etme şansım olmamıştı. Bana bakıp her hareketimi takip ederken yüzüm ısındı.

"Merhaba!" Merdivenlerin dibinde beceriksizce reverans yaparak Damen'a parlak bir şekilde "Merhaba!" dedim. Görgü kurallarının ne olduğunu hiç hatırlamıyordum ama henüz kimse beni azarlamamıştı. "Nasıl gidiyor? Uğramanız ne güzel."

Çok hızlı konuşuyordum. Damen, Theon ve Wilder bana bakıyordu. Bu gidişle oyunu ele veren ben olacaktım.

"Nasılsın Verity?" Damen dikkatle sordu, Theon yana doğru geniş bir adım atıp önümde durunca gözlerini kısarak. "Çok daha iyi görünüyorsun, Theon."

"Gerçekten de öyle. Bu düzenleme bana çok uygun." Bu nezaketsizlik karşısında biraz gururlandım.

"Sen umurumda değilsin," diye cevap verdi Damen, yine o soğukkanlı haline dönmüştü. "Verity, seninle özel olarak konuşabilir miyim?" "Kesinlikle olmaz," diye homurdandı Theon. İçimdeki zehirli kraliçe bu sahiplenme gösterisi karşısında yumruklarını havaya kaldırdı.

Damen iç çekti. "Bu konuda zorluk çıkaracaksın, değil mi? Eğer kendini kontrol edemezsen, Verity burada kalamaz. Onun güvende olduğundan emin olmalıyız."

"Öyleyse ona sor," diye homurdandı Theon, eliyle beni göstererek.

Damen neşeyle, "Çünkü eminim sen orada dikilmiş ters ters bakarken o dürüstçe cevap vermekte kendini tamamen rahat hissedecektir," diye yanıtladı. "Verity, benimle bir dakikalığına dışarı gelebilir misin?"

"Tabii ki."

Keşke ayakkabı giyseydim. Pembe eşofmanlarım, uyumlu yüksek yakalı kazağım ve puantiyeli çoraplarımla kendimi çok küçük ve boyumu aşmış hissediyordum.

Yanımdan geçerken Theon beni belimden yakaladı ve vücuduna doğru çekti.

"Kime ait olduğunu unutma," diye homurdandı, sesi o kadar kısıktı ki kelimeleri zar zor seçebiliyordum.

Sanki beynime girmiş ve en derin, en karanlık arzularımın kilidini açan ana anahtarı bulmuş gibiydi.

Theon derin bir nefes aldı ve ben utanç içinde gözlerimi kapadım, kokumun bu sözleri ne kadar sevdiğimi ele verdiğini fark ettim.

Beni serbest bırakıp Damen'ı ön kapıdan çıkarken takip ederken başımı dik tutmaya çalıştım ama soğukkanlı, sakin ve derli toplu olmayı başarabildiğimden emin değildim. Beynim duygulardan oluşan bir kokteyl gibiydi ve umarım her zamankinden daha aptalca bir şey söyleyip tüm bu anlaşılmayı mahvetmek üzere değildim.

Damen uzun verandanın bir tarafındaki taş banka oturmamı işaret ederken vücut dili açık ve dostçaydı, arkasında büyüyen kalın gri çit yağmuru uzak tutuyordu. Duruşu Theon'un kendini sunuş biçimiyle tam bir tezat oluşturunuyordu ve birbirlerinden kardeş olarak bahsettiklerini duymamış olsaydım, buna inanmakta güçlük çekerdim. Sanki farklı dünyalardan gelmişler gibi davranıyorlardı.

Damen bankın diğer ucunda oturuyordu, ikimiz de birbirimize doğru eğilmiştik. Veliht prensle etkileşimlerim oldukça sınırlı olduğu için bu konuşmadan ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Geldiğimizde hepimizi tanımaya çalışmıştı -muhtemelen kendine bir eş arıyordu- ama sohbetlerimiz yapmacık ve garip duraksamalarla doluydu. Tallulah gerginleştiğini ve aşırı paylaşımda bulunmaya başladığını söylerken, Meera sıra kendisine geldiğinde neredeyse tamamen sessiz bir şekilde oturmuştu. Eğer Damen aşkı arıyorsa, şu ana kadar oldukça şanssızdı.

"Verity," diye başladı Damen, olabildiğince sakindi. Arkadaş değildik ama o tek kelimeyle arkadaşmış gibi konuşmuştu. "Konuş benimle. Nasıl gidiyor? Buraya gelmen oldukça spontane bir karardı. Açık konuşmam gerekirse, kokundan Theon'un yanında rahat olduğun anlaşılıyor."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bu bir iş görüşmesi gibiydi ve ben bu tür görüşmelerde hiç iyi olmamıştım. Eğer kokum tuhaf bir şey yapıyorsa, Damen kibarca yorum yapmazdı. Yine de öyle hissediyordum - süregelen azgınlığın yanı sıra, çok gergindim ve çiftleşme izim varlığını duyurmak istemesine pekâlâ karşılamayı aldığım kadarıyla, kokumun altında kaşınıyordu.

"Harika gidiyorum." Daha düşük bir oktav hedefleyerek boğazımı temizledim. "Harika gidiyorum. Burada çok rahatım."

mükemmel bir ev sahibi oldu."

Kısa bir süre için "beyefendi" kelimesini düşünmüştüm ama bunu yüzüm kızarmadan söyleyebileceğimi sanmıyordum.

Damen kuru bir sesle, "En azından bunu yapabilir," diye cevap verdi. "Onun için yaptıklarını düşünürsek. Verity, burada tüm gücün sende olduğunu anlamak çok önemli - hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. İstedğin zaman buradan ayrılabilirsin."

"Doğru." Çiftleşme ısırtığı Pinokyo'nun burnuna doldu, yalanımla daha da kaşındı. "Ama kalabilirim de, değil mi?"

"İdealmiş gibi davranmayacağım," diye güldü Damen, bankta arkasına yaslanarak. "Ama Allerick uzun vadeli düşünüyor. Gölge Diyarı'ndaki eski avcılar *mutlu etmek* onun önceliği. Aksi takdirde, daha çoğunuzu buraya taşınmaya nasıl ikna edebilir? Asıl soru bu: *Mutlu musun* Verity?"

"Tabii. Yani, evet." Bir türlü kurtulamadığım sinir bozucu bir refleksle güldüm. "Daha tam bir gün bile olmadı.

Karar vermek için biraz daha zaman alabilir miyim?"

"Bu adil bir istek gibi görünüyor." Damen ayağa kalktı, gülümsemesi her zamanki gibi hoş ve okunaksızdı. Geri döndüğünde diğerlerine ne söyleyeceğini Tanrı bilirdi. "Sadece kontrol etmek için birkaç günde bir uğrayacağım ve tabii ki istediğiniz zaman saraya dönebilirsiniz. Size eşlik edebilirim."

"Theon bana geri dönerken eşlik edeceğine söz verdi bile. Haftada iki kez," diye ekledim, kendimi banktan yukarı iterek. "Şimdi mi?" Damen mırıldandı. "Bu ilginç bir gelişme. Her neyse, birkaç gün içinde görüşürüz." "Harika."

Damen bana bir kez daha uzun uzun baktı. "Burada kalacaksan bilmelisin ki Theon'un diyarın nasıl yönetilmesi gerektiğine dair Allerick ve benim katılmadığımız bazı fikirleri var."

Bu küçümseme karşısında homurdandım. "Bunu anladım."

Damen başını salladı. "O bir tehdit değil - güvenliğinizden endişe etseydik buraya gelmenize asla izin vermezdik - ama o... şey, çok fazla saçmalayacaktır. Sadece onun üzgün, acı çeken yaşlı bir adam olduğunu hatırlayın ve hiçbirini ciddiye almayın. Bir dahaki sefere kadar, Verity."

Damen, Theon'a veda etmek için içeri girme zahmetine katlanmadan ön merdivenlerden indi.

Verandada oyalandım ve onun gidişini izlerken kendi kendime kaşlarımı çattım. Theon beni *gerçekten* esir almadığı halde Stockholm sendromuna yakalanmış olabilir miydim? Çünkü Damen'in onun hakkında konuşması hiç hoşuma gitmemişti ve kendimi prensin peşinden koşup yeni dostumun onurunu korumak zorunda hissediyordum.

Theon ben daha koluna dokunamadan kapıyı çekip açtı, kollarımın üstünden tutup beni içeri sürükledi. Kazağımın kumaşını anında burnuyla çekerek yolumdan çekildi, dili çiftleşme izimi takip etmek için dışarı çıkarken boynuzu başımın yan tarafını okşadı.

Fuayedede neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşüyordum. "Onunla bir daha konuşma."

"Bu bir seçenek değil ve sen de bunu biliyorsun. Bu kadar otoriter olma."

Wilder gizlice girişten çıktı ve ikimizi yalnız bıraktı. Bu kadar büyük bir ev için şaşırtıcı bir personel eksikliği vardı. Şimdiye kadar sadece Wilder ve Aderith'i görmüştüm.

Theon beni geriye doğru yürüterek duvara yasladı, dili hâlâ ısırtığın kabarık derisiyle oynuyordu. "Ona bundan bahsettin mi?"

"Yapmasak daha iyi olur diye düşündüm," diye cevap verdim. "Aderith de bundan bahsetmişti."

"Damen'la derdin ne senin?" Theon'un daha iyi erişebilmesi için başımı arkaya eğerek nefes nefese sordum. Allerick meselesini anladım - kıskançlık olmalı, değil mi? Saray entrikaları falan. Allerick de pek dost canlısı sayılmazdı ama Theon bu konuda pek hüküm veremezdi. Yine de herkes Damen'ı severdi. Saraydaki en az korkutucu Gölge oydu.

Bu sadece bir güç ve prestij meselesi miydi?

"Onunla bir *sorunum* yok. Onu hiç umursamıyorum."

"Yalancı," diye nefes aldım, ellerimi yüzünün kenarlarında gezdirdim, o boynuzlara dokunmak için yanıp tutuşuyordum.

Hemen yanımdaki kapının çalınmasıyla ikimiz de irkildik ve ani sesle başımı duvara vurdum.

"Ah." Theon beni duvardan uzaklaştırırken başımın arkasını ovuşturdu, ellerim kollarımdaydı ve bana her an yere yığılacakmışım gibi bakıyordu. "İyi olacağım, bana bir dakika ver."

Aderith sanki birdenbire ortaya çıkmış, Theon ile kapı arasına bakarak sessizce kapıyı açıp açmaması gerektiğini soruyordu. Tereddüt etti ve bunun benim varlığımdan kaynaklandığı çok açıktı.

"Ben üst katta olacağım," dedim ve ikna edici bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle özür diledim. Yoluna çıkmak istemiyordum. Ve Theon'un ne tür ziyaretçileri olduğunu bilmek istediğimden bile emin değildim. Muhtemelen diğer hain komplocular. Muhtemelen onlardan uzak durmak en iyisiydi.

"Verity," diye seslendi Theon arkamdan, sesi alçak ve emrediciydi. Merdivenleri çıkarken duraksadım ve tekrar ona baktım. "Seninle işim bitmedi, tutsağım."

Bu his tamamen karşılıklıydı.

Bölüm 7

Verity'nin kapısı arkasından kapandığı anda Aderith ön kapıyı açtı ve Tanix'i yine verandamda dikilirken bulduğumda sinirli bir nefes aldım.

Aderith'i elimi sallayarak kovdum, bu saçmalığa maruz kalmasını istemiyordum. "Senden kurtulduğumu sanmıştım."

"Vazgeçmiyoruz, Majesteleri. Size inanıyoruz. Bu diyar için vizyonunuza."

Başka biri olsaydı, bu destek gösterisi beni heyecanlandırırdı. Ama Meridia'nın lidersiz asi grubu yardımdan çok köstek oluyordu. Bela istiyorlardı ve disiplinden yoksundular.

Kaptan ve kraliçenin kız kardeşiyle yüzleştiklerini de duymuştum, bu da Tanix'in varlığından her zamankinden daha fazla tedirgin olmama neden oldu. Onu Verity'nin yanında istemiyordum.

"Gölgeler Festivali'nde herkesin önünde kralla yüzleştığınızı duyduk. Bu bize Meridia'dan beri çok az sahip olduğumuz umudu verdi..."

"Ondan bahsetme," diye tersledim. Küçük kardeşimi devirmek istiyordum. Ayaklarıma kapandığını ve benim daha güçlü, daha akıllı ve yönetmeye daha uygun olduğumu kabul ettiğini görmek istiyordum, tıpkı yıllar önce meydan okumasını kaybettiğimde tüm sarayın ve o günden beri yüzüme bile bakmayan babamın önünde yapmak zorunda kaldığım gibi.

Sürgün edilmişim, eskiden sevilen bir veliaht prensken şimdi herkes tarafından unutulmuşum.

Ama Allerick'e çekirtmek istediğim acı bu kadardı. Ölmesini istemiyordum. Ve onun katilinin adının benim yanımda söylenmesini de istemiyordum.

"Burada senin için hiçbir şey yok," diye tekrarlardım. "Ben düzen istiyorum. Sen kaos istiyorsun.

Görüşlerimiz aynı doğrultuda değil." "Sizin düşmanınız bizim düşmanımızdır," diye karşılık verdi Tanix, ipucunu almayı reddederek.

"Benim *engel*im senin düşmanın," diye düzelttim. "Buradan ayrıl. Prens Damen'ı sadece birkaç dakikayla kaçırdınız ve o geri dönecek. Gelmekle aptallık ettin."

Bu Tanix'in doğrulmasına neden oldu. Meridia'nın bilinen diğer takipçileri gibi o da bir kaçaktı. Yakalanmamak için zamanlarını ıssız kamp alanları ve aradaki karanlıklar arasında bölüştürüyorlardı, muhtemelen bu yüzden bu kadar ısrarcıydı. Arada uzun süre kalmak herhangi bir Gölge'nin akıl sağlığını yitirmesi için yeterli olurdu.

"Hazır olduğunuzda gelin bizi bulun, Majesteleri. Sonuna kadar sadık takipçileriniz olacağız."

Kapıyı suratına kapattım, şimdi Damen geldiğinde olduğumdan daha da sinirlenmişim. Meridia'nın takipçilerinin bu diyarın geleneklerini küçümsemesi beni çileden çıkarıyordu. Onurları neredeydi? Tacı kendim için geri kazandığımda, bu kendimi kanıtladığım için olacaktı ve diyar benim tarafımda olacaktı. Onun her hareket yoluyla çalmaya hiç niyetim yoktu.

Bu sabah buraya geldiğinde Damen'dan neredeyse bir rövanş talep edecektim, yıllar önce beni bir meydan okumada yenmesinden bu yana ilk kez. Kendi Avcı'ma bakabilecek kapasitede olduğumu düşünmüyor muydu? Kendi *eşime*? Verity iyiydi. Burada rahatça yaşayabilirdi. Serseri bir çocuk gibi gözetim altında tutulmama gerek yoktu.

Kız kardeşimin aksine.

Buraya hayal kırıklığımı verimli bir şeye dönüştürmek için gelmiştim ama Rainy benden önce davranmıştı. Gölgerin arasında sınırlı bir şekilde dolaşıyor, varlığını kabul etmemi bekliyordu.

Bugün herkes beni hayal kırıklığına uğratmaya kararlı mıydı? Belki de odama çıkıp Verity'yi çağırmalıyım. Henüz beni sınırlendirmemişti.

"Ne oldu kardeşim?" Hiçbir şeye dokunmadığından emin olmak için alanın çoğuna hâkim olan ahşap tezgâhın etrafında dolaşarak homurdandım. "Çabuk konuş, sonra beni yalnız bırak. Bugün arkadaşlık edecek havada değilim."

Rainy hafif bir gümbürtüyle yere indi, çocukken yaptığı gibi öfke nöbeti için üst raflardan birine tırmanmıştı.

Annemi onunla ilgilenmesi için çağırma dürtüsü güçlendi.

"Bu hiç adil değil."

"Ne değil?" Dalgınca sordum, *içimden* hayatımda adil olmayan birkaç şeyi sıraladım. Öncelikle Allerick'in benden daha güçlü olması, ardından Damen'ın da benden daha güçlü olduğu gerçeği. Hayatımın gidişatı belirlenmişti, geleceğin kralı olarak yetiştirilmiştim.

Ve sonra *onlar* gelirdi.

Verity bir kraliçenin şımartılmış hayatını yaşamalı, her isteğini yerine getirecek bir maiyetle birlikte olmalıydı.

"*Hayatım* boyunca, nihayet insan diyarına gidebileceğim ve ilk kez beslenebileceğim günü bekledim. *Her* Shade bunu yapıyor. Bu bir geçiş töreni. Yetişkinliğin bir işareti. Yolculuğa çıkana kadar reşit olmayacağım, o zaman neden ben gidemiyorum?" "Çünkü kral korkak ve tembel, bunu biliyorsun."

Kız kardeşimin durumuna sempati duymuyor değildim. İnsan diyarına yapılan bu ilk yolculuk her Gölge'nin hayalini kurarak büyüdüğü bir şeydi; ister bıçaklı Avcılar tarafından karanlıkta kovalanmakla ilgili korkulu kâbuslar olsun, ister bizimkinden çok farklı bir diyarı keşfetme fantezileri. Rainy insanlar âlemine dair hikâyeler dinleyerek büyümüş, ayrıca nasıl güvenle besleneceği, nerede besleneceği, Avcılardan nasıl kaçacağı ve benzeri konularda kapsamlı bir eğitim almıştı. Bu an için *eğitim* almıştı, insan diyarına ilk kez tam olarak nerede gireceğini planlamıştık ve şimdi bu an elinden alınıyordu.

"Peki, neden onu dinliyoruz?" Rainy tezgahın diğer tarafından bana ters ters bakarak meydan okudu. "Neden dinleyelim ki?" "Çünkü."

"Çünkü *neden*?"

Onun bebek olduğu ve otoriteme karşı çıkamadığı günleri özlüyordum. Doğrusu, elimde iyi bir cevap yoktu. Allerick'in hareket tarzının en iyi ihtimalle yönsüz olduğunu düşünsem de, küçük kız kardeşimi onun emrine karşı gelmesi için gönderecek değildim. Allerick beni tekrar mağlup ederse, geçen seferki kadar nazik davranmak zorunda kalmayacağını her zaman farkındaydım. En azından daha önce evimi elimde tutabilmişim, bu lütfu tekrar göreceğime dair bir garanti yoktu.

Hayır, sadece değiştirmesini talep etmek yerine onun kurallarına karşı açıkça hareket edeksem, *hazır* olmalıydım. Ağabeyime denk bir fiziksel güce sahip olmasam bile, gölge diyarın geleceği için daha kapsamlı bir vizyona sahip olduğumu kanıtlamalıyım. Allerick'in asla kıyaslayamayacağı bir zekâ ve sorunları çözmeye yönelik cesur bir yaklaşımla eksikliğini hissettikleri her şeyi telafi edecektim.

"Tartışmadan sadece dediğimi yapamaz mısın?" İçimi çektim. Herkesin bunu yapmasını istemek çok mu fazlaydı?

"Hayır. Ve beni durduramazsın. Kendi anımı *yaşayacağım*. Gelenekler korunacak," dedi Rainy ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı. Bir an için gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim. Kız kardeşimi göndermek hoşuma gitmiyordu ama annem Rainy'yi uslu durması için suçlama yeteneğine sahipti. Ben denediğimde hiç işe yaramamıştı.

"Wilder!" Başımı kapıdan dışarı eğip bekleyerek seslendim.

Bir süre sonra hizmetkârların girişlerinden birinden çıktı. "Evet, Majesteleri."

"Anneme haber verin, gelip kızını alsın."

Geriye dönüp baktığımda, belki de Rainy reşit olmadan önce annemin evimden taşınması kötü bir seçim olmuştu. Ama kendi babası iki yıl önce ölmüştü ve o da ailesinin yanına yerleşmişti; eğer beni devirmeyi başaramazsa bir gün Rainy'nin de evi olacaktı. Rainy taşınmak istememişti ama orada biraz zaman geçirmek ona iyi gelecekti.

Annem kesinlikle burada kalamazdı. Verity ile çok fazla ilgilenirdi ve benim de eşimin ilgisini paylaşmak gibi bir niyetim yoktu.

"Elbette," dedi hızla, yıllardır onu hareket ederken görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu.

Wilder ve Aderith'in Rainy'nin burada olmadığı zamanları tercih ettiklerinden şüpheleniyordum ama bunu hiç söylememişlerdi. Ben doğduğumda babam tarafından bana atanmışlardı ve Rainy'ye bakmak hiçbir zaman görevlerinin bir parçası olmamıştı ama yine de bunu yapmışlardı, en zor zamanlarında bile.

Bunca yıl ona karşı çok hoşgörülü davranmış, egosunun kimsenin kontrol edemeyeceği kadar büyümesine izin vermiştim.

Ben onu korumak isterken

Kız kardeşimi rahatsız edebilecek her şeyden uzak tutarak, bu noktada yalnızca gerçekten alçakgönüllü olmanın onun tutumunu iyileştireceğinden şüpheleniyordum.

Rainy'nin icabına şimdilik elimden geldiğince baktığım için tatmin olmuş bir halde, son deneyimin üzerindeki ağır örtüyü çektim ve ince gümüş tellerle birbirine bağlanmış boş cam kürelerden oluşan sistemi ortaya çıkardım. Kendi güç seviyem bu kadar düşükken üzerinde çalışmaktan vazgeçmek zorunda kalmıştım ama artık derim aşırı enerjiyle titreşiyordu.

Küreleri birbirine sıkıca vidalamadan önce her birine az miktarda ateşleme tozu ekledim, böylece enerjimle birleştiklerinde parlayacaklardı. Genellikle gölgeler elle beslenir ve gerektiğinde doldurulurdu; bu nadiren olsa da haftalarca parlayabilirlerdi.

Bunları ille de aydınlatma amaçlı istemediğim için normal bir küre için kullanacağımdan daha az toz kullandım. Onları *mesajlaşma* amaçlı istiyordum. Zamanlamayı hassas bir şekilde ayarlayabilirsem ve küreler *arasındaki* bağlantının mükemmel olmasını sağlayabilirsem, bu benim Gölge için güvenlik sistemimin temeli olacaktı. Arada yollar oluşturacaktım ve gözcüler insan diyarına doğru ilerleyip görünürde Avcı olup olmadığını kontrol ettikten sonra bu feneri yakarak eve dönmek için bekleyenleri bulundukları yerin güvenli olduğu konusunda uyacaklardı.

Gözcülerin sadece ileri geri yürüyerek bilgi aktarmasından daha hızlı ve daha duyarlı olurdu - bazen zaman alan bir yolculuk. Ve eğer bir bölge tehlikeye girerse, küreler söndürülerek diğerlerinin yolculuğa başlaması engellenebilirdi.

Allerick'in aksine, bazılarımız mevcut krizimizi çözmek için gerçekten bir şeyler *yapıyordu*.

Aderith bir ara elinde bir tabak etle çıkageldi ve ben küreleri kurcalarken, farklı miktarlarda ateşlemeyi deneyip sonuçlarımı kaydederken benim için bir yan masaya bıraktı. Gümüş güçlerimizin -gücümüzün ve zayıflığımızın- iyi bir iletkeniydi, bu yüzden hepsini zincirleme bir reaksiyonla yakma yeteneğime orta derecede güveniyordum. Asıl muamma onları söndürmekti. Ve eğer bir yolu anında söndüremezsem, tüm bunlar boşa gidecekti. Güvenlik tehlikeye girerdi ve ben buna izin vermezdim.

Çözümün henüz zihnimde belirmemiş olmasından dolayı hüsrana uğramış bir halde, bir parça et almak için arkamı döndüğümde, kendimi Verity'nin tabağının üzerine eğilmiş küçük canavarının sarı gözlerine bakarken buldum. Meydan okuyan bir bakışla, zarif sivri dişlerinin arasından büyük bir parça kopardı ve ağzında yemeğimle geri çekilirken bana baktı.

Neden sanki buranın sahibiymiş gibi malikanenin etrafında dolaşıyordu? Yemeğimi mi *çalışıyordu*?

"Dur, canavar," diye emrettim, ona ters ters bakarak. Durdu, yemeğimi kemirirken bana ters ters baktı. "Ben bu evin efendisiyim."

Hızlıydı, bunu kabul ediyorum ama bu atölyenin her köşesini biliyordum. Biraz kandırmayla onu bir köşeye sıkıştırdım ve hemen atılıp kollarımın arasına aldım, keskin pençeleriyle beni yakalayamasın diye uzuvlarını vücuduna hapsettim. Verity'nin bir arkadaş olarak tutmak istemesi ne tuhaf bir yaratık.

"Gel bakalım canavar," dedim ve atölyemden çıkıp merdivenlerden yukarı çıktım. Verity'nin bu hırsız küçük yaratık tarafından rahatsız edilmeden yemeğini yediği küçük, gayriresmi yemek odasından gelen yüksek sesini şimdiden duyabiliyordum.

"Verity," dedim hışımla, yemek odasının kapısını arkamdan kapattım ve yarattığı kucağına bıraktım. "Bu benim atölyemdeydi, öğle yemeğimi *çalışıyordu*."

"Fester!" diye azarladı, ama onu vücuduna yakın tutuyor, çenesiyle küçük başının tepesini okşuyordu. Bu pek de ceza gibi görünmüyordu. "Odamdan nasıl çıktın, seni küçük sinsi?"

"Onun serbestçe dolaşabileceğini zaten kabul etmemiş miydim?" Neden ona bu gerçeği hatırlattığım hakkında hiçbir fikrim olmasa da homurdandım. Verity kucağında mırıldanan yarattığı okşayarak, "Önce bir odaya alışması için birkaç güne ihtiyacı var," diye dalgınca cevap verdi.

"Yine de yeterince kendinden emin görünüyor, değil mi? Fester eskiden sokaklarda yaşardı, onu ikna etmem ve bana güvenmesini sağlamam biraz zaman aldı. Hâlâ o sokak kedisi içgüdülerine sahip."

Verity'nin sokaklardan vahşi bir hayvanı evcil hayvanı olması için ikna etmesi çok yerinde görünüyordu. Savunma içgüdülerinden fena halde yoksun görünüyordu, gerçi benim işime yaramıştı, bu yüzden şikayet edecek değildim.

"Size başka bir tabak getireyim," dedi Aderith, Verity'nin çayıyla uğraştığı yerden doğrulurken. "Yemeğinizi burada mı yiyeceksiniz, Majesteleri?"

Yemeklerimi genellikle atölyemde tek başıma yedim, tamamen işime dalmıştım. Belki de öğlen yemeğimizi burada birlikte yemek gibi bir gelenek oluşturmak mantıklı olabilirdi. Bu yeni arkadaşımın fiziksel ve duygusal durumundaki bozulmalara ya da ayrılmaya çalışacağına dair herhangi bir işarete karşı göz kulak olmam akıllıca görünüyordu.

Evet, her gün birlikte yemek iyi bir fikir olabilir.

"Evet, burada yiyeceğim. Verity ve ben her gün öğlen yemeğimizi burada birlikte yiyeceğiz." Aderith odadan çıkarken Verity kaşlarını kaldırdı. "Şimdi mi?"

"Yapacağız."

"Bana sorman ne büyük incelik," diye terslendi, zerre kadar hürmet göstermiyordu. Bu beni gerektiği kadar rahatsız etmedi.

Aderith ortaya çıktı ve sessizce benim için taze bir et tabağı hazırladı, odadan çıkmadan önce biraz çay doldurdu. Arkadaşımın çay fincanını çenesine doğru tutuşunu izledim, fincanın üstünden yayılan buhar altın sarısı tenine hoş bir etki yapıyordu. Onu ısıtılı gösteriyordu.

"Peki bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu Fester'ı yere bırakırken. Fester odanın içinde dolaşmaya, köşeleri kurcalamaya ve büfenin altında kıvranmaya başlamadan önce hemen bacaklarına süründü. "Neden düzenli yemek? Beni mi özledin?"

"Tabii ki hayır." Bu kavram karşısında duyduğum dehşeti gizleyemiyordum. Hayatımda hiç kimseyi *özlememiştim*.

"Öyle olmadığıma eminim." Verity bana güven dolu, utangaç bir sırıtış fırlattı. Hiçbir zaman beklediğim gibi cevap vermedi ve bu beni tamamen dengesizleştirdi.

"Her gün birlikte yemek yememizin pratik olacağını düşündüm ve böyle yapmaya karar verdim."

"Madem *karar* verdin, o zaman söylenecek başka bir şey yok sanırım," dedi Verity, içkisinden bir yudum almadan önce fincanının kenarından beni izleyerek.

"Bu kesinlikle doğru," diye kabul ettim, ancak her nasılsa bunu açıkça doğru değilmiş gibi söylemişti ve bu da kendimi biraz sorgulamama neden oldu.

Ki bu çok gülünçtü, kendimi hiç sorgulamadım.

Sessizce yedim, Verity'nin de aynı şeyi yapmasını izledim ve Wilder'dan sarayda avcılara sunulan yiyecekler hakkında bilgi almasını istemek için bir not aldım. Etten yeterince memnun görünüyordu ama belki de narin vücudunun ihtiyaç duyduğu başka şeyler de vardı?

Sanki onu düşüncelerimle çağırmışım gibi, Wilder hizmetçilerin kapısından içeri süzüldü ve bizi selamladı.

"Annemden yanıt var mı?"

"Kız kardeşinizi çoktan çağırttı. Melody-Rainywillow'u hemen ona teslim ettim. Buradayım çünkü yarın akşam onlarla birlikte yemek yemeniz için saraydan bir davetiye aldınız, Majesteleri."

Derin bir iç çektim. Yeterince acı çekmemiş miydim?

Verity hafifçe kaşlarını çatarak bana baktı. "Davetiyeye ihtiyacımız var mı? Herkes salonda yemek yiyebilir, değil mi?"

"Sadece sarayda yaşayanlar," diye düzelttim. "Ama bu özel davetin özel bir akşam yemeği için olduğunu varsayıyorum." "Bu doğru, Majesteleri," diye yanıtladı Wilder. "Kraldan gelen özel bir davet."

"Bu senin hatan," diye mırıldandım Verity'ye. "Kral genellikle benim varlığımdan kaçınmak için elinden geleni yapar."

"Rica ederim," dedi tatlı bir sesle, sanki sözlerim iltifatmış gibi. "Ooh, ne giyeceğim?"

Wilder bana baktı, şüphesiz fuayede bekleyen saray habercisine vermek üzere her iki yönde de onay bekliyordu.

Gitmek için özel bir isteğim yoktu, yeni sarayda zaman geçirmek sadece kaybettiğim her şeyi hatırlatıyordu. Ama Verity heyecanlı görünüyordu. Muhtemelen çiftleşme bağının istenmeyen bir yan etkisiydi, ama bu heyecanı ondan alma fikrinden hoşlanmadım.

"Peki," diye kabul ettim. "Onlara katılacağımızı söyle."

"Çok iyi, Majesteleri," diye mırıldandı Wilder ve odadan çıkarken başını saygıyla eğdi. Ben giderek daha kötü bir ruh haline bürünürken, Verity öğle yemeğinin geri kalanında çok daha neşeliydi. Onlarla vakit geçirme fikri onun için gerçekten bu kadar çekici miydi? Neden *benim* eşlik etmem onun gülümsemesine ve böyle gevezelik etmesine yetmiyordu?

Öyle olmaması beni neden rahatsız etti ki?

Bölüm 8

"Yeni babanın benden hoşlandığını sanmıyorum." Sarayda akşam yemeği için hazırlanmayı bitirdiğimde Fester'a komplocu bir tavırla fısıldadım, saçlarımı bir taraftan geriye doğru buktum ve ısırıkların kapanmasına yardımcı olmak için buklelerimin başımın sol tarafına sıkıca oturmasını teşvik ettim.

Fester bir gözünü açtı, üzerine çıktığı yüksek çıkıntıdan bana baktı, sonra tekrar kapattı.

"Dün gece beni depodan hiç çıkarmadı," diye devam ettim. "Ve bütün gün onu sadece öğle yemeğinde gördüm ve üç homurtu ve daha fazla et yemem için bir emir aldım. Sence bu ne anlama geliyor? Çünkü bence bu, onu çoktan kızdırdığım ve tereddüt ettiği ama aynı zamanda doğaüstü bir şekilde bana takılıp kaldığı anlamına geliyor."

Saçlarıma birkaç gümüş örgü manşet ekledim ve bebek pembesi tulumumun altında yara izimin görünüp görünmediğini iki kez kontrol ettim. Kolsuz, yüksek yakalı ve fiyonkluymuş ve benim zevkime göre tam kıvamında rüküş olan parlak gümüş topuklu ayakkabılarla eşleştirmiştim. Ayrıca öğleden sonra uyguladığım, yumuşak soluk pembe renkte ve diamante girdaplarla kaplı yeni baskı tırnaklarımla da uyumluydular.

"Oh neyse, en azından akşam yemeğinde bir arkadaşım olacak. Harika olmadığından değil," diye uyuklayan Fester'a güvence verdim. "Sadece konuşma becerilerin biraz daha geliştirilebilir, biliyorsun değil mi?"

Odadan çıkarken bana kırgın bir bakış atmaya tenezzül etti, topuklarım taş zeminde yüksek sesle takırdayarak uykusunu böldü. Merdivenlerden inmeden önce kapının arkamdan kapandığını üç kez kontrol ettim, yükselen sesleri takip ederek fuayeye yöneldim.

"Gelmiyorsun," diye ısrar etti Theon, öfkeli görünen Rainy'ye ve anneleri olması gereken daha yaşlı bir Gölge'ye ters ters bakarak - aynı pembe gözlere ve kıvrık boynuzlara sahipti ama onunkiler Theon'ununkilerden daha zarifti.

"İşte orada!" diye bağırdı. "Gel buraya, gel buraya. Sana bir bakayım."

Teredditle merdivenlerin geri kalanına yöneldim, Rainy'nin ölümcül bakışlarını görmezden geldim ve heyecandan ayaklarının üzerinde zıplayan önümdeki Gölge'ye belli belirsiz gülümsedim.

"Ooh, pençelerine bak!" diye mırıldandı, göz kamaştırıcı tırnaklarıma hayranlıkla bakmak için elimi tuttu. "Ne kadar güzel!" "Kendi pençelerine dikkat et," diye tersledi Theon. "Onun derisi narindir."

"Elbette," diye cevap verdi, bana içtenlikle bakarken hemen pişmanlık duydu. "Seni incittim mi?"

"Hayır, hiç de değil." Açıkçası Theon'u bu kadar endişeli biri olarak seçmemiştim. "Ben Verity, bu arada."

"Ne güzel bir isim. Theon ve Verity, ne kadar hoş," diye hülyalı hülyalı iç geçirdi. Yüzüm o kadar sıcaktı ki, buhar çıkmasına şaşırdım. "Ben Xanthia, Theon ve Rainy'nin annesiyim. Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

"Ve sen," diye cevap verdim şaşkınlıkla. Çok hoş biriydi. Çok neşeli ve coşkuluymuş ve her iki çocuğunun da tam tersiydi.

"İtiraf ediyorum, biraz yaramazlık yapıyoruz," dedi Xanthia, eğilip alçak sesle konuşarak. "Dün saraydaki akşam yemeği

davetine kulak misafiri olduk ve Rainy ile ben Theon'u bizi de getirmesi için ikna etmeye çalışıyoruz. Uzun zamandır saraya gitmemiştim.

Yıllardır - dayanışma içindeyiz, biliyorsunuz - ve gitmeyi *çok* isterim."

"Anne," diye içini çekti Theon, her yönüyle ezik bir oğul gibi görünüyordu. "Seni yemeğe davet etmek bana düşmez."

"Oh, aldırılmazlar," dedi Xanthia, dalgın dalgın eliyle işaret ederek. "Kralın yiyecek ya da yer sıkıntısı yok. Wilder'ı önden gönder ve iki yer daha ayarlamalarını iste. Wilder, sevgilim, çok nazik olur musun?"

Wilder yüzünü buruşturdu ve talimatları için Theon'a baktı. Şok olmuştum -ve herkesin şok olduğundan şüpheleniyorum- Theon bana baktı.

Muhtemelen, sarayda en son deneyime sahip olduğum ve kralın mizacını daha iyi bildiğim için, ama yine de.

Biraz garipti.

"Sorun olmayacağından eminim," diye çekindim.

Xanthia bir aşağı bir yukarı zıplayarak ciyakladı. "O zaman anlaştık! Rainy, tatlım, uslu duracağına söz veriyorsun, değil mi?"

Gözbebekleriyle beni gölgeler halinde dağıtabilecekmiş gibi bana bakan Rainy bir kez ve inandırıcı olmayan bir şekilde başını salladı.

"Harika. Oh, bu çok eğlenceli olacak!"

Theon Wilder'a talimatlarını mırıldandı ve annesine tuhaf bir şekilde suçlu gibi baktığını düşünmeden edemedim. Belki de annesi bu fikirden bu kadar heyecanlanmışken bir süredir saraya gitmediği için kendini kötü hissediyordu.

Suçluluk hissedebildiğini bilmek güven vericiydi. Huysuz yüzeyinin altında sadece çılgın bir zorba olmadığını bilmek.

Dördümüz giriş odasına doğru ilerlerken Wilder önden fırladı. Kapıdan dışarı adımımızı attığımız anda Theon'un yanımda olması beni şaşırtmıştı; engebeli zeminde ayağımdaki topuklu ayakkabılarla dengesiz bir şekilde dengede dururken bana kolunu uzattı. Sanki bu onun ikinci doğasıymış gibi, grubumuzun başının üzerinde bir şemsiye gibi kalın bir gölge tabakası oluşturdu ve sürekli yağan çiselemeyi üzerimizden uzak tuttu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, elimi hafifçe ön koluna koydum, avucumun altında ne kadar güçlü ve sağlam hissettiğine hayret ettim. Son birkaç gün içinde geçirdiği fiziksel değişimler beni hâlâ şaşırtıyordu.

Theon homurdandı, elimi tutup koluna daha sağlam bir şekilde yerleştirdi ve bu sırada kullanışsız ayakkabılarıma yargılayıcı bir bakış attı. "Güzel kokuyorsun... hoş."

Kaşlarımı kaldırdım ve sözlerinin bir iltifat mı yoksa bir gözlem mi olduğuna karar vermeye çalıştım. "Neden bu yemeğe katılmayı gerçekten istiyorsun?" Theon dikkatini Rainy'ye çevirerek sordu.

"*Krala* seyahat kısıtlamalarını ne kadar adaletsiz bulduğumu bizzat söylemek istiyorum," diye homurdandı Rainy. "Ve ondan, gelenekler gereği ilk beslenmeleri için insan diyarına gitmesi gereken tüm genç Gölgeleler için bir muafiyet talep ediyorum."

"Ah, Rainy," diye iç geçirdi Xanthia, kızına hoşgörülü bir gülümseme vererek. "Bağımsız ruhuna hayranım ama böyle bir konuyu açmak için daha uygun bir zamanı bekleyemez misin? Akşam yemeği sohbetine gerçekten gölge düşürecek."

Rainy öfkeyle, "*Yemek sohbeti* umurumda değil, anne," diye karşılık verdi.

"Öyle yapmalısın. Sen soyluların kızısın, ya benim aile koltuğumu miras alacaksın ya da bir gün kardeşini onun koltuğu için devireceksin. Sosyal nezaket önemlidir, sevgilim."

Rainy benim yakalayamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı ama Theon'un ona attığı uyarı bakışına bakılırsa o da yakalamıştı. "İnsan diyarında avlanmaya çıkarsan... bilirsin işte, öleceğinden endişelenmiyor musun?" diye sordum.

Rainy homurdandı ve bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Avcıların etrafında ne kadar çok vakit geçirirsem, onlardan korkacak hiçbir şeyimiz olmadığına o kadar çok ikna oluyorum."

Güldüm. Bu çocukta tam bir cesaret var. "Et, kemik, diş ve pençe olunca söylemesi kolay."

Rainy tartışmak için ağzını açtı ama Theon onun sözünü kesti. "Kardeşim, sen hiç insan diyarında bulunmadın. O formda ne kadar savunmasız olduğumuzu deneyimlemeden anlayamazsın. Onların diyarında *çaresiziz*."

Rainy inatla, "Olmazdım," diye karşı çıktı. "Ben hızlıyım. Hiçbir Avcı beni yakalayamaz."

Araya girdiğimizde ikisi didişmeye devam etti, ben sessizce ayakkabı seçimimden pişmanlık duyarken Theon yol boyunca beni sıkıca tuttu.

"Theon tüm kardeşlerine karşı hep böyle davranmıştır," dedi Xanthia gülerek. "Sevgisini bu şekilde gösterir."

Bu arkadaşımı susturdu.

Sarayın dışına çıktığımızda Damen bizi bekliyordu, kulaktan kulağa sırtıyordu ve fazladan iki misafirden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Gerçekten de gelmişsiniz."

"Şaşırdın mı?" Ben de ona gülümseyerek sordum. Theon hemen öne doğru bir adım atarak önüme doğru eğildi. Damen homurdandı. "Çok şaşırdım. *Majestelerini* buraya getirebilmek için ne kadar ikna etmen gerekti?"

Theon'u nazikçe yolundan çekmeye yönelik tüm çabalarım görmezden gelindi, ben de sabırsız bir bakış atarak hışımınla etrafından dolaştım. "Hiç mi? Geldiğin için mutluydun. Değil mi tatlım?"

Arkadaşıma alaycı bir bakış attım ama o karşılık vermedi.

"Burada olmaktan hiç de mutlu değilim," diye ~~beni~~ ~~tenim~~ ~~ti~~ ~~Theon~~ ~~hale~~ ~~şag~~ ~~ı~~ o kadar bütünüyle benim üzerimdeydi ki sanki burada başka kimse yokmuş gibiydi. "İlginç," diye mırıldandı Damen. "Hadi o zaman. Dışarıda yemek yiyeceğiz -

sanırım Allerick bunun daha iyi olacağını düşündü.
tarafsız zemin."

"Evet, arazisindeki en tarafsız nokta, etrafı muhafızlarıyla çevrili," diye homurdandı Theon, ama Wilder *-kendisini bekleyen*

giriş odasının yanında- arkamızdan adım attı. Rainy sessizdi ama Xanthia sessizliği doldurmaya fazlasıyla hevesliydi ve Damen'a buraya son gelişinden bu yana bahçelerin ne kadar değiştiğini anlattı.

İkisini izledim, ortada bir tuhaflık olup olmadığını anlamaya çalıştım. Belli ki hem o hem de Damen'ın annesi her kimse bir noktada eski kralın sevgilisi olmuştu. Çok eşlilik gibi bir durum muydu? Yoksa daha çok tek gecelik bir ilişki miydi? Gölgeler tek eşliliğe insanlardan çok daha az takılırdı.

"Ne düşünüyorsun?" Theon başını eğip doğrudan kulağıma konuşarak gürledi.

Ona baktım, soracak kadar ilgilenmesine şaşırmıştım. Gördüğüm kadarıyla pek de konuşkan biri sayılmazdı.

Yine de şu anda rahatlık alanının çok dışındaydı - belki de gergin bir Theon böyle görünüyordu. "Babanın bebek annelerini düşünüyorum ve birbirleriyle aralarının iyi olup olmadığını merak ediyorum," diye itiraf ettim.

Theon bir an sessiz kaldı. "Söylemeni beklediğim şey bu değildi. Senden söylemeni beklediğim şeyleri asla söylemezsin." "Güzel. Seni tetikte tutuyor."

"Babamın tüm çocuklarının anneleri iyi anlaşır, evet," dedi Theon yavaşça, sanki sorumu resmi Gölge diline çeviriyormuş gibi. "Babam... onlarla ilişkisinin ne olacağı konusunda çok açıktı."

Gözlerimi ona diktim. "Böyle mi çalışıyorsun? Ben birçoğundan biri miyim?"

Bu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı ama birden aklıma Theon'un da tohumlarını çok uzaklara yayma ihtiyacı hissedebileceği geldi ve bu benim için hiç de hoş *olmazdı*.

Theon alay etti. "Senden önce, bir sevgili edinmeyeli yirmi yıl olmuştu."

Bunun üzerine biraz boğuk bir ses çıkardım. Yirmi yıl mı? "Sana kutsal bir bekârlık yemini falan ettirmedim, değil mi?"

"Hayır."

Pekala o zaman. Görünüşe göre, bu konuda söyleyecekleri bu kadarmış.

Yemek giriş odasından çok uzakta kurulmamıştı, bu da Theon'un yararına bir iyi niyet jesti gibi görünüyordu ve Ophelia'nın fikri olduğundan şüpheleniyordum.

"Hoş geldiniz," dedi Allerick sert bir sesle ve masadan kalktı. Ophelia da onunla birlikte ayağa kalktı ve hemen onun yanından ayrılıp bana sarıldı, sanki birbirimizi birkaç gündür değil de aylardır görmemişiz gibi ciyak ciyak bağıırıyordu.

"Kıyafetine bayıldım!" Ophelia boynumdaki fiyongu hafifçe çekiştirerek beni tedirgin etmeye yetecek bir ses tonuyla konuştu. Elbisesine hayranlık duyuyormuş gibi yaparak bir adım geri çekildim, ama daha çok onunla boynumdaki, herkesin kıyafetlerimin arasından görebileceğine yemin ettiğim iz arasına biraz mesafe koymak için.

Astrid her zamanki gibi çok daha temkinliydi, Rainy ve Xanthia'ya göz kulak olmak için geride duruyordu. Tallulah, Meera ve Austin burada değildi, bu yüzden bunun daha çok iç çember tipi bir akşam yemeği olduğunu tahmin ettim, bu havalı ama aynı zamanda davet edilmek için biraz garipti. Sanki öğle yemeğinde popüler çocuklarla oturması istenen yerel okulun tükenmiş çocuğuydum.

"Verity!" Xanthia seslendi. "Orabelle'le tanıştın mı?"

"Um, hayır, tanışmadım-"

"Gel, gel," diye ısrar ederek beni kralın annesiyle tanışmaya çağırdı. Onunla daha önce tanışmamıştım ama adını duymuştum. Theon gibi o da enerji depolarından beslenmeye şiddetle karşı çıkmıştı. Belki de hâlâ öyleydi, çünkü Xanthia'nın yanında inanılmaz derecede zayıf görünüyordu ve aynı yaşlarda olduklarını varsaymıştım.

"Orabelle, bu Verity," dedi Xanthia ve beni gösterişli bir şekilde takdim etti. "Çok güzel değil mi? Şu güzel pençe süslerine bakın. Ne kadar hoş!"

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedim ona, reverans yapıp yapmamam gerektiğini tarttım ve sonunda yapmamaya karar verdim.

Orabelle, Xanthia'nın tüm bu övgü dolu sözleri karşısında hafifçe eğlenmiş görünüyordu. Bundan ne anlam çıkaracağımı *bilmiyordum*. Aslında Xanthia'nın benden hoşlanması için hiçbir şey yapmamıştım. Sadece Theon'un üzgün ve yalnız olmasını istemediğinden şüpheleniyordum, kalesine kapanmış, bütün gün "çalışmak" için ortadan kaybolduğunda her ne yapıyorsa onu yapıyordu. Xanthia kim olursam olayım memnun olacak neşeli biriydi.

"Oturalım mı?" Allerick sert bir şekilde sordu ve bize yerlerimizi almanızı işaret etti.

Ophelia beni Astrid'le aralarına oturmam için sürükledi, bu da hoşnutsuz bir Theon'u masanın karşı tarafında Orabelle ve Rainy'nin arasına sıkıştırdı. Orabelle'in diğer tarafında neşeye gevezelik eden Xanthia ile biten bir huysuzluk sırasıydı ve ben utanmadan herkesin masanın ortasındaki tabaklardan kendilerine servis yapmakla meşgul olmasından yararlanarak diğer tarafta gerçekleşen konuşmaya kulak misafiri oldum.

"Ee," dedi Orabelle Theon'a, bir fincan çay için şarap kadehinden kaçınarak. "Duyduğuma göre açlıktan ölüyormuşsun." "Duyduğuma göre ortak bir noktamız varmış," diye karşı çıktı Theon.

Çay fincanına doğru kıkırdayarak masadaki diğer herkesin irkilmesine neden oldu. "Bu kadar çok ortak noktamız olduğu kimin aklına gelirdi, majesteleri?"

Theon suyundan sağlıklı bir yudum almadan önce ona kötü kötü baktı. Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Tanıyor gibi görünüyorlardı.

Theon kesinlikle Allerick'ten biraz daha büyüktü.

Herkes kendi arasında konuşmaya başladıktan sonra Orabelle sessizce, "Avcınız çok renkli," dedi. I

Masanın ortasındaki rengârenk sebzelerden bazılarına yardım ederken ve boş boş Meera'nın bahçesinden olup olmadıklarını merak ederken duymak için kendimi zorladım.

"Öyle," diye onayladı Theon.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Orabelle sordu.

"Üstüne serpiştirilmiş lanet bir hayır" demesini ya da Theon'un buna eşdeğer bir şey söylemesini tamamen bekliyordum, bu yüzden beklentilerim dibe vurmuştu. Kokumun herhangi bir hayal kırıklığı hissi yayacağından endişe etmiyordum, çünkü hissetme ihtimalim sıfırdı.

Theon Orabelle'e ihtiyatla baktı. "Bu bir tehdit

mi?" "Sadece bir soru. Dalga geç benimle."

Xanthia'nın masanın diğer ucundaki Allerick'le yaptığı yüksek sesli konuşmayı duymak için kendimi zorladım.

"Verity mükemmel bir... güç kaynağı," dedi Theon, *bu* konuda tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Atan kalbim dursun. Eğer bu tür nazik ve edepsiz konuşmalarını sürdürürse, kayganlaştırıcı su gibi akacaktı. Küçük bir güç kaynağı bu kadar övgüyle nasıl başa çıkabilirdi ki?

Orabelle homurdandı. "Bunu söylemen ne kadar romantik."

Biraz mahcup görünecek kadar sağduyuluydu ve ben de Orabelle'e bunun için sessiz bir yumruk attım. Duygularım incinmemişti -cevabı beklediğimin daha garip bir versiyonuydu- ama Theon sık sık ayaklarının ateşe tutulmasına ihtiyaç duyan bir adamdı, sadece ona tam bir pislik olmadığını hatırlatmak için.

"Verity, duydun mu?" Ophelia dikkatimi tekrar konuşmaya çekmek için bir elini koluma koydu. "Kraliyet turu yapıyoruz. Her zaman gölge diyarını daha fazla görmek istemişimdir ama Austin'le konuştuktan sonra bunun için gerçekten bastırdım. Burada bulunduğu kısa süre içinde çok fazla seyahat etti. Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum."

"Tam bir güvenlik kâbusu," diye mırıldandı Astrid, istiflediği kavanozdan tabağına biraz daha turşu eklerken. "Soren ve ben bütün günü ilk birkaç yer için keşif gezileri yaparak geçirdik. Bu yerlerin çoğunu daha önce ziyaret etmedi bile."

"Bu iyi bir şey değil," diye söylendi Ophelia, bana ve kız kardeşine bakarak. "Saray çok uzun zamandır çok dar görüşlü."

Theon'un bakışlarını masanın öbür ucundan hissediyordum ve şu anda açıkça kulak misafiri olduğunu fark etmiştim. Ophelia'nın sözlerine sinirlenmekten ziyade düşünceli görünüyordu ki bunu bir kazanç olarak kabul ediyordum. Yapacağım son şey olsa bile onu bu ihanet çıkmazından kurtaracaktım.

Konuşmanın konusu Astrid'in Austin'le kurduğu iletişim ağına geldi ve ben de odaklanmak için elimden geleni yaptım çünkü mantiken bunun her iki diyar için de mutlak bir oyun değiştirici olacağını biliyordum. Şu anda Avcılar kendi taraflarındaki portalları kontrol ediyordu ve bu da Gölgeler'in istedikleri gibi gelip gitmelerini engelleyemiyordu - seyahat etmek için sadece karanlığa ihtiyaçları vardı - ama bu, gölge âlemdeki hayata bir şans vermek isteyen Avcı firarileri için çok kısıtlayıcıydı. Yakınlarda onları aradaki diyara götürecek bir Gölge olmadığı sürece, şu anda oraya tek başlarına seyahat etmelerinin hiçbir yolu yoktu. Bir grubumuz buraya iltica ettikten sonra Avcılar portalları kapatmıştı, bu yüzden kimse bizim izimizden gidemezdi.

Ne yazık ki, beynim bana yüzde yüz ilginç gelmeyen konulara odaklanmaya uygun değildi, bu yüzden pek çok ince detayı atlardım.

Astrid Ophelia'ya, "Yakında Harlow'u görmek için bir yolculuk daha yapmamız gerekecek," diyordu. "Ama Austin olmadan. Şu anda Selene'den uzak olmaktan nefret ediyor, bunu anlıyorum."

Selene'nin hamileliğini hatırlayınca biraz hüzünlü bir şekilde iç çektim. Yalnız büyümüş, evden eve koşturmuş ve hiçbir zaman kendime ait bir ailem olduğunu hissetmemiş olsam da, hep bir gün çocuk sahibi olmayı hayal etmişim. Başa çıkabileceğim kadar çok. Araba koltukları ve balık şeklindeki kraker kırıntılarıyla dolu bir minibüs sürmeye tamamen hazırdım.

Sebastian da çoğunlukla bu konuda hemfikirdi - en fazla dört çocuk istiyordu - ama ayrıldıktan sonra bu hayali süresiz olarak askıya aldım, anneliğin bir gün hala bir olasılık olduğunu umdum ama tüm geleceğimi buna bağlamadım.

Ve artık kalıcı olarak, *ömür boyu* çiftleşmişim.

Ya Theon çocuk istemiyorsa? İşte bu yüzden insan sevgilerinize dişlerinizi geçirmeden önce onunla konuşmanız gerekiyordu. Masanın karşısındaki Theon'a dik dik baktım, umarım bunu gözlerimle anlatabilmişimdir. Fark etmedi.

"Selene nasıl?" diye sordum.

"Çoğunlukla yorgunum." Ophelia da hülyalı hülyalı gülümsüyordu. Buna karşılık Astrid'in korktuğunu belli ettiği tek an bebekler söz konusu olduğunda ortaya çıkıyordu. "Ama Gölge şifacılarına göre iyi ilerliyor. Açıkçası, burada bilinmeyen bir unsur var, bu yüzden oldukça yakından izleniyor."

Astrid ürperdi ve kaptan arkadaşına onun görmediği hoşgörülü bir sırıtış fırlattı.

"Deneylerin nasıl gidiyor, Theon?" Damen kadehinin kenarından sırtarak yüksek sesle sordu. "Bir başarı elde edebildin mi?"

Deneyler mi? Yaptığı iş bu muydu?

Elektrikle ilgili kitabı paketlemiş miydim? Belki de hayallerim henüz

ölmemişti. "Hem de çok," diye yanıtladı Theon soğukkanlılıkla.

"Bize göstermek istediğin bir şey var mı?" Damen iğneliyordu ve bunun sevecen bir küçük kardeş şakası mı yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu anlayamadım. Benim tanıdığım Damen -ki ben tanıımıyordum, pek sayılmazdı- kötü niyetli değildi.

"Sen mi?" Theon sordu. "Hayır."

Kadehime doğru homurdanarak tüm masanın dikkatini çektim. "Ne? Çok komik."

Kasten değildi ama yine de sayılırdı.

"Çok *sevimlisin*!" Xanthia ciyak ciyak bağırdı. "Birbirini tamamlayan mükemmel bir çift."

Theon ve ben masanın karşısından birbirimize inanmayan bakışlar atarken muhtemelen çok uyumlu görünüyorduk. Şu halimize bak, çift olarak tepki veriyoruz. Ne kadar da şirin, küçük bir güç kaynağı ve güç emiciydik değil mi?

Allerick boğazını temizledi. "İkiniz iyi anlaşıyor gibisiniz?" diye sordu rahatsız bir şekilde, bana bakarak.

"Pekâlâ." Dikkatimi Theon'a vermeden önce ona ısıltılı bir gülümseme gönderdim. "Öyle değil mi, ufaklık? Sen zaten çok bana *düşkün*."

Theon oturduğu yerde garip bir şekilde kıpırdanarak bana baktı ve Orabelle kıkırdamadan önce bir anlık sessizlik oldu. "Senden hoşlandım. Eğlencelisin."

"Bu etkileyici bir başarı. Benden hoşlanmadığı kesin," diye mırıldandı Astrid nefesinin altından.

Allerick endişelenmesi gerekip gerekmediğine karar verememiş gibi görünüyordu ve ben de Theon'u masanın altından hafifçe tekmeleyerek başımı kardeşine doğru eğdim. Artık bu sadece eğlence ve oyun değildi. *Gerçekten* çiftleşmiştik ve eğer bana karşı inandırıcı bir şekilde pislik yapmadığı için saraya sürüklenirsem, *gerçekten* acı çekebilirdik. Bundan emin değildim ama bağın beni Theon'a yönlendirmesi, sanki Theon benim gerçek kuzeyimmiş gibi, o yanımda olmazsa yaşamının çok zor olacağını düşündürüyordu.

"Verity'den vazgeçmiyorum," dedi Theon, Allerick'e karşı çıkmaya cesaret eden bir ses tonuyla.

Tuhaf olmayın, diye feromonlarıma kesin bir şekilde talimat verdim, mutlu bir dansa başlamaya hazırlandıklarını hissediyordum.

Allerick sandalyesinde arkasına yaslanıp Theon'u dikkatle izleyerek, "Kimse senden bunu istemedi," diye cevap verdi. Theon da ona baktı ama Allerick'in onu incelediği sessiz tefekkürle değil.

Theon'un gözlerindeki bakış bana sahibiyse birlikte Furocious'a gelen ve vahşi collie bakışlarıyla dükkândaki diğer hayvanları gütmeye çalışan border collie cinsi Pepper'ı hatırlattı. Collie'ler üç katı büyüklükte canavarlarla karşılaştıklarında geri adım atmaz, *işe* koyulurlardı ve Theon da baskıya tam olarak böyle tepki veriyor gibiydi.

Bir boğa güreşçisinin sakın koruyuculuğuna ve yabancı tehlikesi içgüdülerine sahip olan Allerick'in ya da iri yarı bir enerjiye sahip olan Damen'in tam tersiydi.

Soren'e baktım, dikkati masa ve çevremiz arasında gidip geliyordu, asla tam olarak dinlenmiş görünmüyordu. Alman çoban köpeği olduğu kesin.

"İyi misin?" Ophelia omzuyla beni hafifçe dürterek sordu. Ona

göz kırptım. "Elbette. Sadece köpekleri düşünüyorum."

"Yeterince makul." İşte bu yüzden onunla geçinmeyi en kolay buldum -Ophelia yumruklarını yuvarlamakta harikaydı.

Akşam yemeği tatlıya dönüştü ve herkes garip bakışmalardan sonra sohbeti hafif tutmak için bilinçli bir çaba sarf ediyor gibiydi.

"Kraliyet turuna katılacak mısınız?" Masanın diğer ucunda oturan Damen'ı görebilmek için hafifçe öne eğilerek sordum.

"Görünüşe göre." Shades gözlerini devirebilseydi, devirirdi.

"Bu senin için çok mu zor kardeşim?" Allerick etkilenmemiş bir ifadeyle söylendi. "Yoğun programınızı bölüyor muyuz?"

Damen hafifçe sinirlenmiş görünüyordu ve homurdanarak aynı fikirde olmadığını söyledi. Tüm bu liderlik sisteminin nasıl işlediği hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Damen bu sistemdeki rolünü tam olarak bulamamış gibi *görünüyordu*.

"Hazır hepimiz buradayken, insan aleminde beslenme yasağını ve benim muafiyet isteğimi tartışmak istiyorum," diye açıkladı Rainy, konuşmada bir açıklık görüp hemen konuya girdi. Kendine olan güvenine hayran olmamak elde değildi -Rainy'nin gençlik yıllarında, benim otuzlu yaşlarımda sahip olduğumdan daha fazla özgüveni vardı.

Theon alay etti. "Bu bizim gitme işaretimiz. Gel bakalım Verity."

"Gerek yok," dedi Xanthia aceleyle, ayağa kalktı ve Rainy'ye de aynısını yapmasını işaret etti. "Siz gençler kalın, akşamınızın tadını çıkarın. Ben Rainy'yi eve götüreceğim."

"Anne-" diye itiraz etti.

"Beni sevgili arkadaşım Orabelle'in önünde utandırmak istemezsin, değil mi? *Çok* nadiren gördüğüm sevgili arkadaşım," diye masumca ekledi Xanthia, o güne kadar gördüğüm en kalın annelik suçluluğu katmanını sererek.

"Ama henüz kralla konuşma fırsatım olmadı," diye öfkeyle itiraz etti Rainy, ayağa kalkarken ayağını yere vurarak. "Pekâlâ. Bir dahaki sefere," dedi Xanthia neşeyle, Rainy'yi sürükleyerek götürürken. "Hepinize güle güle!"

Küçük zorbayı daha fazla kızdırmak istemediğim için kahkahamı güçlülükle bastırdım, annesi onu götürürken yol boyunca sessizce tavsiye ediyordu. Theon kayıtsızca izledi, kız kardeşinin tepkisine zerre kadar şaşırılmış görünmüyordu.

"Daha sonra ne kadar kızacak?" Masanın karşısında sırtarak ona sordum.

Theon kuru bir sesle, "Muhtemelen normalden fazla değildir," diye cevap verdi. Sessizliğe gömülmeden önce homurdandım, masanın geri kalanının bizi izlediğini, etkileşimimizi benim hoşuma gitmeyecek kadar dikkatle incelediğini fark ettim.

Hepsi büyük bir felaketin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi Theon'a ve bana bakıyordu ve kıyafetlerimin altındaki gizli

işaretle felakete doğru gittiğimiz kesin olsa da, yine de bu konuda biraz tuzluydum. Kimse diğerini izlememişti.

Shade/eski Hunter eşleşmesi gibi.

Muhtemelen bu konuda biraz aşırı duyarlıydım. Hayatım boyunca bana dışlanmış biriymişim gibi bakılmıştı ve artık bunu aşmıştım. Bu adamlar ilişkilerinde hiç sorun yaşamamış değillerdi.

Tulumumun altında sakladığım dış şeklindeki şişlikten farklı şişlikler ama yine de şişlikler.

Bunun üzerine biraz daha kafa yormak istedim ama Theon'un öfkesi tüm gücüyle ortaya çıkmıştı ve ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin bizi herkesin gözünde birkaç adım geriye götürmeyeceğine güvenmiyordum. Ortamdaki hafif hava kaybolmuştu ve muhtemelen en iyisi hemen bitirmek ve nispeten yüksek bir seviyede bitirmektir.

"Gitmeye hazır mısın, tatlım?" Masanın üzerinden ona en şurup gibi tatlı gülümsememi atarak sordum.

Tedirginliği geçti, dikkatini bana verirken yüz ifadesi sıkılmış kibirden arınmış nötr haline geri döndü. Dürüst olmak gerekirse, Allerick'in varsayılan ifadesinden farklı değildi. İlk bakışta fark ettiğimden daha fazla kardeşçe benzerlikler vardı.

"Evet."

"Hemen gidiyor musun?" Ophelia ayağa kalktığımda, muhtemelen bu kraliyet turunun gerçekleşmesinin tek nedeni olan yavru köpek gözleriyle bana bakarak sordu.

Ophelia kesinlikle bir Golden Retriever'dı.

"Öyleyiz. Yine de bu çok eğlenceliydi. Bizi ağırladığımız için teşekkür ederiz."

Sarılmam gereken herkese sarıldım, ev sahiplerimize teşekkür ettim ve sonuç olarak son derece nazik bir misafir oldum; bu sırada gizli dostum Wilder'ın yanında arka planda kara kara düşünerek nezaket gösterilerimi bitirmemi bekliyordu.

Arada kaldığımız anda, Theon elimi çok kararlı bir şekilde kolunun kıvrımına sıkıştırdı - bir sevgi jestinden çok, yaramaz bir çocuğa kaçmasını önlemek için bir elini marketteki arabanın üzerinde tutması gerektiğini söylemeniz gibi.

"Eğlenceliydi, değil mi?" Karanlıkta ona bakıp boynuzlarının belli belirsiz şeklini zar zor seçerek sordum. Theon homurdandı.

"Eğleneceğini

biliyordum." "Ben öyle

bir şey demedim."

"Satır aralarını okuyabiliyorum," diye onu temin ettim ve kolunu

okşadım. Theon sessizce ofladı ve ben bunu eğlence olarak

yorumlamayı seçtim.

Bölüm 9

"Beslenmeniz gerekiyor mu?" Verity giriş odasından çıkar çıkmaz sordu, Wilder kapıyı açmak için önümüzde gözden kayboldu.

Buna ihtiyacım var mıydı? Objektif olarak, gerek yoktu.

İstiyor muydum? Gölgelerim kendi istekleriyle huzursuzca yer değiştirerek heyecanımı ele veriyordu. Belki de yirmi yıllık bekârlık bir hataydı. Bariz hevesim son derece utanç vericiydi.

Verity'nin yüzünün köşeleri neredeyse meydan okuyan bir gülümsemeyle yukarı kalktı, sanki bu akşamki olaylar onun hakkında oluşturduğum görüşü son derece bozmamış gibi.

"Burada ne var?" diye havalı bir şekilde sordu, yanımdan geçip fuayenin dışında yıllardır kullanılmayan küçük, tozlu bir kabul odasına gitti.

Biraz şaşkınlıkla onu takip ettim ve kapıyı arkamdan iterek kapatınca irkildim. Beni beslemek mi *istiyordu*? Ya da belki de bu onun kendi zevkini talep etme yoluydu? Ona bunu vermeye kesinlikle itirazım yoktu.

Verity önüme geldi, gözleri eğlenceye benzeyen bir şeyle parlıyordu. Düşündüğümünden çok daha karmaşık biriydi. Katmanlıydı. Bu benim için işleri çok zorlaştırdı.

"O gölgeleri benim için bırakacak mısın, yakışıklı?"

Gölgelerim düştü, zaten sert olan sikim ortaya çıktı ve onun dikkatini çekmek için can atıyordu. Verity'nin gözleri ona kaydı, zaten tatlı olan kokusu arzuyla şurup kıvamına geldi. Bana bakarak mı? Bu fikir saçma görünüyordu.

"Bunu hep denemek istemişimdir," diye mırıldandı kendi kendine, sonra bana baştan çıkarıcı bir sırıtış attı. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam söyle."

Ve sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Denemek istediği şeyin *ne olduğunu* sormadan Verity'nin pençesiz parmakları aletimin tabanını sardı, şaftıma doğru ilerlemeden önce düğümümün şişeceği yeri sıktı. Bana elleriyle hizmet etmek mi istiyordu?

Bu his kesinlikle yeterince hoştu. Ve aramızdan sadece küçük bir güç damlası geçiyordu ki bu da mantıklı görünüyordu. Ondan çok fazla güç alarak kazara Avcımı öldürürsem hiç hoşnut olmazdım.

Verity öne doğru eğilip pembe dili sikimin ucunu yalamak için dışarı fırlayınca irkildim. Körü körüne en yakın sandalyenin arkasına tutundum, pençelerim döşemeye battı. Verity topuklarının üzerinde geriye yaslandı, büyüleyici ağzının ne kadar zararsız olduğunu bana hatırlatmak istercesine göz kırparak dilini küt dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Sonra öne doğru eğildi, dudaklarını ayırdı ve sikimin başının tamamını ağzına aldı. Pençelerim sandalyenin arkasını parçalarken, parçalanan kumaşın sesi odayı doldurdu. Verity'nin ağzının sıcak, ıslak, emme hissi neredeyse dayanılmazacak kadar fazlaydı. Kendimi anında küçük düşürecektim.

Kendimi kontrol altına almaya çalışarak hırıltılı bir nefes çektim, ama Verity'nin elleri tekrar şaftımda aşağı yukarı hareket etmeye başladığı anda tüm umutlar kayboldu.

"Yapmayacağım... Yapamam..." Nefesim kesildi, görüşümün kenarları bulanıklaştı. Bu nasıl bir büyüydü? Verity mırıldandı, beni ağzının daha derinlerine almaya çalıştı, ancak boyutum onu sınırlıyordu.

Narin ellerinin sadece birkaç pompası ve nefis ağzının mükemmel emişiyle işim bitmişti. Geri çekilmeye çalıştım ama Verity beni yerimde tuttu, düğümüm şiştikçe sıkıttı, döllerim ağzına dolarken parmaklarıyla masaj yaptı. Bir kısmını yuttu. Bazıları taştı, çenesinden aşağı aktı, isteyerek tenini arzumla boyadı.

Hayatımda hiç bu kadar cazip bir şey görmemiştim.

Verity geri çekildi, başparmağıyla çenesindeki döllerini silip yalayarak temizledi. İçimde yarattığı şiddetli arzu dalgasıyla hafifçe iki büklüm oldum. Göğsümden garip bir ses yükseldi, panik içinde doğrulduğumda kekeleyerek durdu.

"Benim için mırladın," dedi Verity, ayağa kalkarken şaşkınlıkla bana bakarak. "Daha önce hiç kimse benim için mırlamamıştı."

Gözlerimi kıstım, eşime uygun şekilde karşılık vermediği için hangi Gölgeleeri öldürmem gerektiğini merak ettim, sonra da bu yanlış düşünceden sıyrıldım.

"Çok eğlenceliydi." Verity dudağını ısırıldı ve çenesindeki döllerini sildi. "Benden bu kadar hoşlanmana şaşmamalı," diye ekledi göz kırparak. "Yarın görüşürüz, pookie."

Geçerken göğsümü okşadı, odadan çıktı ve üst kata yöneldi, giderken kendi kendine neşeyle mırıldandı.

Kendimi bağladığım bu kadın kimdi?

Allerick'in sarayını hangi aptallar doldurmuştu ki, hiçbiri ona sahip çıkmayı uygun görmemişti?

Dün geceki yemek Verity'ye bakış açımı değiştirmişti ve bunu Allerick'in bana karşı işlediği suçların zihnimdeki listesine ekliyordum.

Aklımın bir köşesinde Verity'nin sarayda mutsuz olduğundan ve bu yüzden bana katılmaktan bu kadar memnun olduğundan emindim. Ya da en azından orada ikamet eden diğer Avcılarla iyi geçinemediğinden.

Ama akşam yemeği durumun böyle olmadığını kanıtlamıştı.

Verity'yi *sevdiler*. Hepsisi. Neşeli ve çekiciydi ve herkes onun varlığından memnun görünüyordu. Bu beni berbat bir ruh haline sokmuştu.

Aderith'in Verity'nin kullanımı için temizlediği ikinci kattaki oturma odasından, yağmur kısa süreliğine durmuşken ikisinin büyümüş bahçede dolaşmalarını izledim, Aderith ara sıra bir şeyi işaret ediyor ve Verity araştırmak için daha yakına eğiliyordu.

Onu ve akıcı, zarif hareketlerini izlemeye o kadar dalmıştım ki ilk başta çevreyi taramayı ihmal ettim. Gerçi bir kez yaptığımda, bilinçli olarak hareket etmeye karar vermeden önce balkona çıkmış ve binanın yan tarafına tırmanmıştım.

Tanix kim olduğunu sanıyordu? Mülkümü izliyor. Arkadaşıma bakıyor.

Daha önce tacım için bile tecrübe etmediğim bir sahiplenme duygusu damarlarımda kükredi. Tanix, tünediği mülkün eteklerindeki ağaçtan aşağı düştü ve sanki aradaki karanlık onu gazabımdan kurtaracakmış gibi giriş odasına doğru koşmaya başladı.

Wilder takip etmek için çabalıyordu, ancak neyin peşinde olduğumu bildiğinden bile şüpheliydim ve ilerlemiş yaşı ona karşı çalışıyordu.

"Verity'ye dikkat et!" Bağırđım, giriş odasına dalarken onu uzaklaştırdım, kapı arkamdan kapandı.

Tanix, kendisi ve müstakbel asi çetesi hakkında araştırma yapmadığımı düşünüyorsa aptalın tekiydi. Son kamplarını, kurak iklimi ve zorlu arazisi nedeniyle Gölgeleer arasında popüler olmayan, diyarın kayalık, dağlık bir bölgesinde kurduklarını zaten biliyordum.

Yine de o kadar ileri gitmesine izin vermeyecektim.

Aradaki şey etrafımda hareket etti ve nefes aldı, karanlıkta koşarken aciliyetime cevap verdi ve Tanix'in kaçan formuna, hedeflediği giriş odasının eşiğine ulaşmadan hemen önce atladı.

"Ne olacağını sanıyordun?" Hırladım, boynuzunu yakalayıp başını geriye doğru çekebildim, vücudumun ağırlığı onu yere sabitledi. "Seni onu izlerken bulduğumda ne yapacağımı sanıyordun?"

"O sadece yiyecek!" Tanix hırıldayarak elimden kurtulmaya çalıştı. "Kendi türünüzü gerçekten cezalandıracak mısınız, Majesteleri?" Sakinleştim. "Cezalandırmak mı? Ne kadar iyimsersin. Seni öldüreceğim."

Hızlı bir hareketle, kalçamda gölgelerimin altında tuttuğum gümüş poniard'ı kınından çıkardım ve Tanix'in boynunun yan tarafına sapladım. Aradaki karanlıkta, yaşam gücü içinden sızarken yarasından serbestçe akan dumanlı gölgeleri ancak seçebiliyordum. Bıçağımı çekerek kurtardım, onu kabaca sırt üstü yuvarladım ve öldürücü darbeyi vurdum.

Hançerimi göğsüne sapladım ve gölgeler vücudundan serbestçe akana kadar döndürdüm. Tanix sessizliğe gömülmeden önce son bir acı çığlığı attı, bedeni bir hiçliğe dönüştü. Ya da belki de atalarının gölgelerine katılıyordu, eğer eski yöntemlere inanacak olursak. Eğer durum buysa, umarım ona ne kadar iğrenç bir hıyar olduğunu söylemişlerdir.

Ayağa kalktım, kılıcımı kınına geri soktum, bu durumdan rahatsız olmuştum.

Allerick'in hainlerin icabına çok daha önce bakması ya da en azından huysuz kaptanını bu işi yapması için göndermesi gerekirdi. Ama ne yazık ki hiç zahmet etmemişti ve şimdi bu benim sorunum haline gelmişti.

Kimsenin benim zamanıma saygısı yoktu.

Hemen kendi odama dönüp elimi yüzümü yıkadım ve Verity ile öğle yemeğinde buluşmak üzere oturma odasına geçtim.

Çoktan orada beni bekliyordu, başka bir uçuşan pembe elbisesi ve garip bir şekilde ısıltılı botlarıyla sandalyeye uzanmıştı ve şimdiye kadar karşılaştığım en baştan çıkarıcı şey gibi kokuyordu. Dün gece onu yalnız bırakmayı nasıl başardığımı bilmiyordum. Onu yatağından kaldırıp dikkatini çekmeye çalışmamış olmam kendime olan hakimiyetimin gerçek bir göstergesiydi.

Verity çayını yudumlarken kendi kendine mırıldandı, bir kez daha pencerenin dışında yağan yağmuru izlemeye dönmeden önce yarım bir gülümsemeyle gelişimi belli belirsiz onayladı.

"İnsanlar aleminde zamanını nasıl geçirdin?" Verity'nin sadece işaretlediğim ve kendime ait olduğunu iddia ettiğim bir güç kaynağı değil, aslında bir birey olduğunun şimdi her zamankinden daha fazla farkında olarak sordum. Bu durum kafamdaki her şeyi çok daha karmaşık hale getirmişti.

Belki de... belki de önce konuşmadan onu ısırmak uygunsuz bir davranıştı?

Hayır, bu çok saçma bir düşünceydi. Ya onu kendime almasaydım? Başka biriyle birlikte olabilirdi ve ben de onları öldürmek zorunda kalırdım.

"Ne iş yaptığım gibi mi?" Verity fincanının kenarından bana baktı, koyu renk gözleri aynı anda hem değerlendirici hem de yaramazdı. "Ben cesur bir kaşıftım. Dünyayı dolaştım, fırtınalardan sağ çıktım ve adımları taşıyan park bankları yaptırđım."

Uzun bir süre onu izledim, doğru söyleyip söylemediğine karar vermeye çalıştım. Verity'nin benden bir tür *eğlence* çıkardığından şüpheleniyordum ki bu da başlı başına tuhaf bir deneyimdi. Daha önce hiç kimse beni mizahla ilişkilendirmemişti, benimle dalga geçerek bile.

"Peki sen *gerçekte* neydin?"

Verity güldü, kokusu parlak ve tatlıydı. "Bir evcil hayvan dükkanında çalıştım. Hayvanları her zaman sevmişimdir. İnsanlardan daha açık sözlüler."

"Gölgeler diyarına gelmek istemenin sebebi neydi?" Huysuzca sordum. Dengeyi tekrar eski haline getirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Verity'nin beynimde kolayca bölümlere ayrılmış bir varlık olması gerekiyordu. Artık çok yönlü, çok değişken, çok dikkat dağıtıcıydı.

Onu hangi kutuya koyacağımdan henüz emin değildim ama bir tane bulacaktım. Verdiğı cevaplar bana ihtiyacım olan bağlamı sağlayacaktı ve onu oraya koyduğumda orada kalacaktı.

"Her şey ve hiçbir şey, sanırım," diye düşündü Verity, dalgın dalgın bir et parçasını kemirirken ve pencereden dışarı bakarken. "Pratik düzeyde, kiram yeni artmıştı, bu yüzden zaten evimden çıkmak zorunda kalacaktım - fiziksel olarak oraya daha fazla oda arkadaşı sığdıramazdık. Ve sonra, belki de daha duygusal bir düzeyde, sanırım bir aidiyet duygusu bulacağımı umuyordum. Bir amaç. Bilmiyorum, yüksek sesle söylediğimde aptalca geliyor."

Olmadı. Ama ona bu konuda güven vermek, onu aradığım Verity şeklindeki kutuya sığdırmama yardımcı olmayacaktı. "Peki buldun mu?"

Verity mırıldandı, pencereden dışarı bakarken bakışları odaklanmamıştı. "Evet ve hayır."

Yemeğimi bitirdiğimde parmaklarını peçeteye özenle sildi, öğlen yemeğimiz sona erdi ve ben bu yeni arkadaşımın ne yapacağıma daha önce olduğumdan daha fazla karar veremedim.

"Buldun mu?" Verity başını yana eğerek sordu, kendi sorumu bana yöneltirken ağzında küçük bir gülümseme vardı.

"Neyi buldun mu?"

"Bu konuşmadan her ne bekliyorsan."

Homurdandım, beni çözmüş olmasından etkilenmiştim. En azından birimiz başarıyordu. "Hayır."

Verity ayağa kalkarken sandalyesini geriye iterek, "Fazla düşünüyorsun," dedi. "Orabelle'le konuşurken doğru anladın. Ben bir güç kaynağıyım ve sen de benden besleniyorsun. Eğer bunu eğlenceli hale getirmek istiyorsan, bunun için beni kovala, avlanmayı severim." Verity sanki hayatımda duyduğum en cazip bilgiyi kucağıma bırakmamış gibi omuz silktili. "Sahip olduğumuz şey pratik bir şey; burada kalacağım, burada kendime bir yuva kuracağım. Sen de besleneceksin. Bundan daha derin olmasına gerek yok."

Kapıyı açarken omzunun üzerinden bana bakarak uzaklaştı. "Yine de bir noktada çocuklar hakkında konuşmalıyız. Gerçekten bir sürü bebek istiyorum. Düşünecek bir şey var."

Arkasından kapıyı kapatmadan önce yumruğum sikime dolanmıştı.

Bölüm 10

"Fester," diye seslendim usulca, kedimin yine odanın sınırlarından kaçtığı gerçeğine dikkat çekmemeye çalışarak. Öğle yemeğindeki mikrofon düşürme anımdan sonra tüm öğleden sonra sarayda küstahça ve kendimden emin bir şekilde dolaşıyordum ve lanet olası kedim tek başına tüm çabalarımı boşa çıkarıyordu. "Neredesin sen?"

Parıltılı Docs ayakkabılarımla elimden geldiğince sessizce yürüyüp ikinci katta kapısı açık olan her odaya baktım. Dürüst olmak gerekirse çok fazla değildi. Çoğunun üzerinde uzun süredir açılmadıklarını gösteren ince bir toz tabakası vardı.

Kullanmadıktan sonra bu kadar büyük bir eve sahip olmanın ne anlamı vardı?

Burası benim evim olsaydı -*gerçek anlamda* benim evim olsaydı, şu anda içinde bulunduğum bu tuhaf, arada kalmış durum değil- her şey için özel bir odam olurdu. Okuma odası. Bitki odası. Yoga odası. Seks zindanı. Tırnak stüdyosu. Ve hepsi çok estetik olurdu. Theon'un malikanesi tamamen boşa gitti.

Belki onu faydaları konusunda ikna edebilirdim. Belli ki benimle ne yapacağını şaşırılmış durumdaydı.

"Fester. Neredesin, benim en sevdiğim oğlum? Buraya gel, annen onu bu şekilde strese soktuğun için sana kızmayacağına yemin ediyor," diye şarkı söyledim. Tek bir miyavlama bile gelmedi ve o tüylü küçük piçin beni duyabildiğini biliyordum.

Tabii ki dışarı çıkabilirdi ama henüz oraya açılan açık bir kapı ya da pencere görmemiştim -muhtemelen aralıksız yağan yağmur yüzünden- ve kaçmak Fester'a yakışmazdı. Onu kurtardığımdan beri kalçama iyice yapışmıştı.

Ben paniklemeye başlamadan hemen önce Fester birinci kattaki merdivenlerden yukarı fırladı ve ağzında neredeyse kafası kadar büyük bir et parçasıyla koşarak yanımdan geçti.

"Sen küçük bir gelinciksin," diye fısıldadım, ödülünü açgözlülükle istiflerken onu odama geri götürdüm ve onunla birlikte çıkıntıya atladım. "Başınız büyük belada bayım. Beni ciddi anlamda hayal kırıklığına uğrattınız."

Fester sanki burada sinir bozucu olan benmişim gibi kuyruğunu salladı ve bir yerlerden çaldığı et dilimini yüksek sesle çiğnemeye başladı. Muhtemelen bir yerlerde bir mutfak vardı. Fester benden daha fazla keşif yapmıştı.

"Etrafa bakmaya devam edeceğim, ama geri döndüğümde, gizlice dışarı çıkmanın tehlikeleri hakkında bir ders bekleyebilirsin, genç adam.

Kendimi ifade edebildim mi?"

Fester bana bağırma bile tenezzül etmedi, atıştırmalığıyla fazlasıyla ilgileniyordu. Onu birkaç kez yemek odasına götürmüştüm ve bugün tüm evi onun incelemesine açmadan önce keşfedebileceği başka bir oda bulmayı planlıyordum, ama görünüşe göre benim yavaş zaman çizelgemden sıkılmıştı.

Bu kez daha az stresli bir tempoyla koridorda ilerlemeye başlamadan önce depo zindanının kapısını kapattım -bu kez tamamen kapalı olduğunu üç kez kontrol ettim.

Aderith bana balkonlu küçük bir oturma odası göstermişti ama bundan daha fazlasını gezdirmeye gönüllü olmamıştı, ben de sormamıştım. Ama kendi başıma etrafı biraz kurcalamama izin var mıydı? Theon ona bir yüzük takmıştı -yüzükten kastım boynumdaki korkunç ısırık iziydi- o halde istediğim gibi dolaşmama izin var mıydı? O anın sıcaklığıyla bana Fester için evin koca bir kanadını da teklif etmişti ama ben henüz kabul etmemiştim. Onu sadece planladığımız öğlen yemeklerinde gördüğümde ve o yemeklerin çoğunu yeterince düşünürse beynimi açabilecekmiş gibi bana bakarak geçirdiğinde bu zordu.

Annesinin evinde olmasına rağmen Rainy'nin tüm koridorundan uzak durdum. Eğer biri yoktan var olacak ve bana parlayan ikizler gibi bakacaksa, o kişi Rainy'ydi.

Hayal kırıklığına uğradım, ikinci katın tamamı boş, tozlu yatak odalarından ibaretti. Theon bir keresinde buranın bir saray olduğunu söylemişti, bu yüzden tüm odaların mantıklı olduğunu tahmin ettim. Şu anki sarayda milyarlarca Gölge vardı ve muhtemelen uyuyacak bir yere ihtiyaçları vardı.

Çok ilginç bir keşif olmadı ama neredeyse tüm odaların benimkinden daha büyük ve görkemli olduğunu fark ettim. Gerçi benimkinin iki tarafında da oda yoktu, sadece Theon'un özel odasına çıkan gizli bir merdiven vardı. Sanırım metres zindanı ihtişamdan ziyade ihtiyatlı bir şekilde tasarlanmıştı.

Belki bu odalardan birkaçını temizleyip, Elverston Evi'nden uzaklaşmak isterlerse Tallulah ve Meera'yı kalmaları için davet edebilirim? Theon'u misafirlikte haince düşüncelerini dizginlemeye ikna edebilirsem, kesinlikle misafirimiz olabilir. Düşünüyorum da, yemekte çoğunlukla uslu durmuştu. En azından Allerick'i devirmekle ilgili bir şey söylememişti. Belli ki istediği zaman odayı okuyabiliyordu.

Bir koridorun sonunda, eski bir hükümdara ait olduğu anlaşılan, oniks taşından yontulmuş bir büste hayranlıkla bakarken takip edildiğimi fark ettim. Arkamda ne bir ses, ne bir hava akımı, ne de beni ele verecek bir koku vardı. Sadece biliyordum. Göğsümün ortasında *hissedebiliyordum*. Theon'la aramdaki bağ olan pusula her zaman onu, yeni kuzeyimi gösteriyordu.

Yaklaşmıştı.

"Eğer bunu eğlenceli hale getirmek istiyorsan, o zaman beni kovala, avlanmayı severim."

Meydan okumamı kabul ediyor muydu? Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı, endişe ve tahrik baskınlık için kapışıyordu. *Bundan zevk almamalısın*, diye fısıldadı kafamın içinde bir ses, ürkütücü bir şekilde Sebastian'ın yargılayıcı annesine benziyordu. Üzerinden on yıl geçmesine rağmen doğuştan bozuk bir insan olduğumu hatırlatan, bir türlü kurtulamadığım sessiz bir kınama sesi. *Bu yanlış*.

Ama yanlış *hissettirmiyordu*. Heyecan verici ve aynı zamanda güvenli hissettiriyordu. Bu Theon'du. Beslenmem için bana ihtiyacı olmasından başka bir sebep yoksa, onun için tehlikede değildim.

İkimiz de bundan istediğimizi elde edebilirdik.

İstediğim şey ise malikâne duvarlarının güvenli sınırları içinde takip edilmek ve avlanmaktı. Kaçmak istedim. Beni kovalamasını istedim. Beni kıştırmasını. *Almasını*.

Bunun *nedenini* daha sonra psikanaliz edebilirim.

Ya da daha iyisi, yapamazdım. Sadece zevkin tadını çıkarabilir ve asla sorgulamayabilirdim. Bu kulağa çok daha iyi geliyor.

Deneysel bir şekilde adımlarımı hızlandırdım, botlarımın gümbürtüsü koridor boyunca her adımda yankılanıyordu. Bir köşeyi döndüğümde Theon'un bana ayak uydurduğunu hissettim. Kalbim göğsümde biraz daha hızlı çarpmaya başladı ve sonunda hafif bir koşuya başlamadan önce düzgün bir şekilde yürümeye başladım. İleride merdivenler vardı ve onlara doğru ilerleyerek üçüncü kata çıktım.

Bacaklarımın arkasına bir şey dokundu ve boğuk bir çığlık attım, koşmaya başlamadan önce en üst basamakta hafifçe tökezledim, üzerinde ağır görünümlü bir vazo bulunan bir kaideden kıl payı kurtuldum.

Külotumun köşebendi tenime yapışmış, kayganlığı şimdiye kadarki en hızlı şekilde içimden dışarı akıyordu.

Yakala beni, diye bağırdım içimden. *Yakala beni, yakala beni, yakala beni*.

Önce bir köşeyi, sonra diğerini döndüm ve kendimi tanımadığım ağır bir kapının önünde buldum. Diğer tek seçenek geri dönmek olduğundan, kolu aşağı bastırdım ve omzumu kapının üzerine atarak gıcırdayarak açtım.

Burası bir kütüphaneydi ama pek kullanılmıyor gibi görünüyordu. Yüksek dış duvarlar raflarla kaplıydı ve odanın ortası boyunca sıralanmış daha alçak raflar vardı, ara sıra ağır yazı masaları veya büyük deri koltuklar serpiştirilmişti. Sıraların arasından süzıldüm, raflardaki alçak boşlukların üzerinden baktım.

Kapı açılmadı.

Kalbim göğsümde bir bas davul gibi gümbürdüyor, sadece sessizce nefes almak için yaptığım acınası girişimler tarafından bastırılıyordu.

Bütün bunları hayal mi etmiştim? Yeni keşfettiğim bir av fantezisi yüzünden kendimi azgın bir köpüğe dönüştürmek, ancak koridorlarda tek başıma bir deli gibi koşturmak benim için *çok* uygun olurdu.

En kötü ihtimalle, henüz deneme fırsatı bulamadığım, emme tabanı olan pastel pembe bir deniz adamı yapay penisim vardı. Şimdi bunun için yeterince yağlanmıştım.

Yine de göğsümdeki çekim azalmamıştı.

Sıra sıra dizilmiş rafların arasından sürünerek geçtim, kitapların üstünden baktım ve birkaç saniyede bir arkamı kontrol ettim. Bu

Çok sessizdi. Bağ onun yakınlarda olduğunu söylüyordu ama bu odada olması mümkün değildi-

Bir şey ayak bileklerime dolandı ve ben çığlık atamadan pençeli bir el ağzımı kapatıp beni sert bir bedene doğru çekti. İçgüdüsel olarak Theon'un bileğini kavradım, beni bırakması için çekiştirdim, kırılmaz tutuşunun içinde kıvrandım.

"Sakin ol," dedi, sesindeki saf kibir sinirlerimi ateşliyordu. "Seni serbest bırakmamı, bu odadan çıkmamı ve öğleden sonra rahatsız edilmeden devam etmene izin vermeme istiyorsan bileğimi üç kez sık."

Parmaklarım hareketsiz kaldı. Kahretsin, hayır, bunu istemiyordum. Günlerdir yaşadığım en büyük heyecandı bu. Muhtemelen yıllardır. Muhtemelen hiç.

Theon mırıldandı, pençeleri elbisemin ince kumaşı üzerinde geziniyordu. Kaşlarımı çattım ve ayak bileklerimdeki göremediğim bağları test ettim.

Neydi o?

"Seni kovalamamı istiyorsan bir kez sık."

Sıkıştır.

"Uyluklarınızdan aşağı kayganlık damlıyorsa bir kez sıkın."

Sık. Yüzüm utançtan yanıyordu ama zaten bildiğinden hiç şüphem yoktu. Muhtemelen tüm malikâneye azgın feromonlar yayıyordum.

"Ne kadar açgözlü bir tutsaksın sen." Theon zahmetsizce bir kolunu belime dolayarak beni kaldırdı ve sağlam ahşap masalardan birine taşıdı. "Durmamı istiyorsan üç kez sık. Şimdi eğilecek misin yoksa ben mi seni eğmek zorunda bırakayım?"

Eğilmedim.

Ben de sıkmadım.

Arkamda ani bir telaş vardı, sanki hava vızıldayarak geçiyordu ve birden daha da fazla *yakalanmışım*. Ayak bileklerimden, avuç içlerim masanın üzerinde olacak şekilde aşağıya doğru sürüklenen bileklerimden ve belimden bağlanmışım.

Theon'un elleri kalçalarımın arkasından yukarı doğru sürüklenerek elbisemi kalçalarımın üzerine itti ve ağzımı serbest bıraktı. "Bu da ne?" Nefes nefese kaldım ama zaten bildiğimden emindim.

"Yedek gölgelerim var, küçük esir. Seninle oynadığım için gölgeler. Şimdi ne harcarsam harcayayım, geri getireceğinden eminim." Gölgeleri, yapabileceğini göstermek için bileklerimi ve ayak bileklerimi biraz daha sıkı.

Dokunaçlar. Dokunaçlar olmalıydı.

Çok seksi, sonsuza kadar uyarlanabilir gölge dokunaçlar. Olasılıklar sonsuzdu.

Zayıf, utanç verici derecede istekli bir orgazmın içinden sızlanarak geçtim, amım umutsuzca hiçbir şeyin etrafında kenetlendi.

"Onları seviyorsun," diye mırıldandı Theon, sesi şaşırmış gibiydi. Etrafımda tekrar esnediler ve ben de onlara doğru eğilerek kıcımlı onun kalın, sert sikine doğru bastırdım.

"Onları çok seviyorum."

Theon bir an tereddüt etti.

"Hâlâ benim tutsağımsın," diye sertçe hatırlattı, ama bunun daha çok kendi çıkarı için olduğundan şüphelendim. Belli ki öğle yemeğindeki konuşmamızdan çıkardığı sonuç, işi iki katına çıkarması gerektiği.

"Mmm, bu doğru. Buraya gelmek için *gönüllü* olduğum andan beri senin tutsağınım. Sen çok büyük, kötü bir düksün ve zavallı savunmasız küçük avcıyı şeytani ininde hapsediyorsun."

"Evet, burada hapsedildin," diye tekrarladı, belli *ki* onunla alay edip etmediğini tartışıyordu.

"Ve ben çok yaramaz küçük bir tutsak oldum. Muhtemelen beni cezalandırmalısınız." Trajik edepsiz konuşma girişimime kıkırdadım, göğüslerim masanın üstüne bastırarak şekilde daha da eğildim.

"Seni cezalandıracağım. Burada kontrol bende."

Masaya karşı sırtıttım. Çok sevimliydi. Başka kimsenin bunu fark etmemiş olması aklımı başımdan aldı, yoksa Theon tam bir saray şöhreti olurdu.

"Devam et o zaman. Bana o dokunaçların neler yapabileceğini göster."

"Dokunaçlar," diye tekrarladı Theon yavaşça, kelimeyi denedikten sonra hoşuna gittiğine karar vermiş gibiydi. "İstediğim her şeyi yapabilirler.

Onlar benim uzantıları." Neredeyse tekrar boşalıyordum. Theon'un burnu omzuma dayanmış, derin derin nefes alıyordu; tükürüğünden bir damla sırtımdan aşağı süzülüyordu. "Açsınız majesteleri," diye mırıldandım, beni zayıflattığı gibi onu da zayıflatmak istiyordum.

"Seni beslememe izin ver. Ben senin esiriminim.

Senin yemeğin. Benden al. *Kullan* beni."

Ben daha onun beni soyacağını anlamadan pençeleri elbiselerimi parçalamıştı.

Dişlerini sırtımda gezdirdi, gölgeler beni yerimde sabitledi, böylece istediği gibi keşfedebilecekti. Kalçalarımı genişletmeden önce kıcımlı acıtacak kadar ısırdı, dengemi bozdu, böylece çoğunlukla masanın üzerinde yatıyordum.

Keskin pençeler am dudaklarımı yakalayıp birbirinden ayırırken kaskatı kesildim. Theon'un başparmakları hassas etimi hafifçe sıyırdı, beni kesip açacak kadar değil ama kesinlikle uyarılmama korku katacak kadar.

"Bunu seviyorsun," diye mırıldandı onaylarcasına. "Kokun seni ele veriyor, benim için ne kadar kaygan olduğunu göremesem bile. Ve bu kadar kırılgan bir tenin var." Bir pençesinin ucunu deriyi kıracak kadar olmasa da biraz içeri bastırđı ve ben de nefesimi içime çektim. "Çoğu Gölge dişisi buna izin vermezdi bile."

"Şu anda onları dinleyecek havada değilim," diye terslendim, ama pençelerini labialarımın biraz daha güvenli tüneğine geri getirip kıvrımlarımda gezinen diliyle değiştirdiğinde öfkem çabucak unutuldu.

Yumuşak sözlerle ya da teselli etmekle uğraşmadı, nasıl yapacağını bildiğinden de şüpheliydi. Theon muhtemelen hayatında hiç kimseyi teselli etmemişti.

Yine de vücudumu bir enstrüman gibi çalışıyordu, bu yüzden kendimde gerçekten kızacak bir şey bulamadım. Her kırırdanmaya çalıştığımda etrafımdaki bağlar sıkılaşıyordu ve kendimi bu kadar *kontrol altında* hissetmek hoşuma gidiyordu. Kendimi güvende hissettirmesi belki yanıltıcı ama yarattığı etki buydu.

"Bir tanesini tatmama izin ver," diye yalvardım, kendimi onun sert diline bırakmaya çalışıyordum. "Neyin tadına bakayım?" diye sordu, sesi amım tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Bir dokunaç." Bu çok açık değil miydi?

Theon'un dokunaçları beni yuvarlayıp masanın üzerine çıkarınca kendimi sırtüstü yatarken buldum. Ayak bileklerimin etrafındaki bağlar bacaklarımı yukarı itti, ayak parmaklarım yüzeyin en ucundaydı, diz çöktüğü yerden yavaşça yükselen canavara tamamen açıktı, parlayan pembe gözler dikkatle bana odaklanmıştı.

"Aç."

Ağzım anında açıldı. Başka bir dokunaç belirdi, Theon'un kalçasından açılarak bana doğru ilerledi. "Daha kalın," diye mırıldandım, trans halinde onu izliyordum.

"Sana ne verirsem onu alacaksın." Ya da bunu. Bu da kulağa hoş geliyordu.

Gölgelerinin dilime değen ilk fırçası serindi, dokusu hafif ve katının tuhaf bir karışımıydı. Pamuk şeker gibi eriyip gidecekmiş gibi geldi ama tam tersi oldu, daha da koyulaştı. Tadı gerçekten hiçbir şeye benzemiyordu, ki bu kötü bir şey değildi. Dilimin üzerinden boğazımın arkasına doğru yavaşça ilerlediği hissine odaklanmamı kolaylaştırdı.

Theon bedenimin üzerine tırmandı, masaya yaslanırken bir parmağını açık avucumun üzerine koydu. "Durmamı istiyorsan üç kez sık," diye hatırlattı.

Çok kibarsın.

"Daha fazla istiyorsan bir kez sık."

Hemen bir kez sıktım ve daha fazla gelip gelmeyeceğini görmek için beklerken kalbim gecikme nedeniyle küçük bir çarpıntı yaptı.

Öfkeli bir psikopat gibi davranabilirdi, ama tüm o palavraların ve ihanetin altında nazik bir ruh vardı; bundan emindim.

Gölgeler boğazımdan aşağı döküldü ve gözlerim ani dolgunluk karşısında hafifçe sulandı, ama *kahretsin*. Hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Theon vücudunu alçaltarak sikini ağrıyan klitorisime sürttü ve ben de muhtaç bir inilti çıkararak beni sikmesi için kelimelerle yalvardım. Onu her yerde hissetmek istiyordum. Aynı anda onun tarafından kuşatılmak, doldurulmak ve sahiplenilmek istiyordum.

Herhangi bir giriş yapmadan sikinin tamamını içime soktu, sadece uzuvlarımı sıkıca kavraması masadan yukarı uçmamı engelledi. Boğazıma kadar dolan gölgeler arasında karışık bir çılgılık attım, gözlerim kafamın içinde geriye doğru yuvarlandı.

"Neden bana böyle hissettiriyorsun?" Theon kulağıma hırladı, beni neredeyse cezalandırıcı bir hızla beceriyordu. "Sanki aklımı kaçırmışım gibi."

Yine de bir cevap isteyeceğinden şüpheliydim, zaten ona bir cevap verecek durumda da değildim. Giderek kalınlaşan dokunaçtan hafifçe öğürdüm ve o da hemen gevşedi, masaj yapan, dalgalı hareketler, sikinin acımasız itişlerine kıyasla neredeyse rahatlatıcıydı.

Kaba ve nazik arasındaki zıtlık sarhoş ediciydi ve neredeyse anında boşaldım, hemen bir diğerine dönüşen bir orgazmıla sikinin etrafında kenetlendim. Altımdaki masanın üzerinde biriken kaygan sıvı, bir dizi sessiz *çıtırtı* halinde kenarından taş zemine damlıyordu. Kapalı kütüphanenin küflü kokusunun yerini seks kokusu almıştı. Theon'un siki ve gölgeleriyle dolu olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamadan bir daha asla kitaplar hakkında düşünemeyecektim.

Nefesinin altında bir dizi küfür mırıldandı, gelişen düğümünü içeri iterken hareketleri daha da zorlaştı, kendi orgazmı onu parçaladığında tamamen yerine oturtmak için eforla homurdandı. Düğümü genişledikçe boğuk bir inilti çıkardım, içime sıkıca yerleşti, aşırı duyarlılaşmış iç duvarlarımı 'çok fazla' ve 'tam doğru' arasındaki çizgide gezinecek şekilde ovuşturdu.

Hayatımda hiç kimse tarafından bu kadar tüketilmiş hissetmemiştim ve bu hem özgürleştirici hem de dehşet vericiydi. Boynumdaki ısırik izinden ve göğsümdeki eş bağından daha korkutucu olan, Theon'un bana hissettirdikleriydi.

Sanki hiçbir zevk ulaşılmaz değildi. Sanki benim zevkim onun emrindeymiş gibi.

Bu hayatta kendim için aradığım tüm sınırlı mutluluk yollarında olduğu gibi, o bunu sağlayabilirdi.

Ağzımdaki dokunaç geri çekildi ve ben sonsuz gibi görünen zevk dalgaları arasında nefes nefese kaldım, amım onun şişkin düğümünün etrafında sıkıca gerildi.

Uzun bir süre hiç konuşmadım. Bırakın konuşmayı, nefes alacak enerjiyi bile zar zor toplayabiliyordum.

Bu kadar yoğun bir şeyden sonra ne söyleyeceğimi de tam olarak bilmiyordum. Beslenmeye ilk girişimize dayanarak,

Theon

Kucaklaşmak. Muhtemelen en iyisi düğümü yumuşayana kadar sessizce beklemektir ve sonra ikimiz de günlerimize devam edebilirdik.

"Hoşuna gitti," diye homurdandı Theon, ama suçlamaktan ziyade onaylıyor gibiydi. "Hem de çok."
Huysuzca homurdandı, ama artık onun drama kraliçesi tavırlarına yeterince aşına olduğum için bunu kişisel algılamadım. "Peki ya sen?" Ondan faydalanmadığımı teyit etmek için sordum.
"Evet." Her zamanki gibi laf kalabalığı. Tekrar konuşmadan önce bir an durakladı. "Sana başka ne yapabilirim?" Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en romantik şey olabilirdi.
Derin bir nefes aldım ve yaşadığım tüm fantezilerin ortaya dökülmesine izin verdim.

Bölüm 11

A derith parlıyordu, muhtemelen malikânedeki çoğunlukla kullanılmayan depolardan besleniyordu ve ben de dostumdan beslenirken topladığım fazla güçle bunu tamamlıyordum.

Ne kadar bolca hortumlamış olsam da -hem Aderith hem de Wilder mevcut durumdan bağımsız olarak depolardan beslenecek kadar rahat bir şekilde yaşlanmışlardı- kendimi daha zayıf hissetmiyordum. Sifonlamak sadece gerginliğimi azaltmaya yetmişti.

Herkes bu seviyede dolu hissetmeyi hak ediyordu. Sahip olduğumu bilmediğim ağrı ve sızılarım yok oldu. Gözlerim daha parlak, cildim daha pürüzsüz, pençelerim ve dişlerim bile daha güçlü hissettirdi.

Atölyemden vazgeçerek üst kata, malikânenin batı köşesini tamamlayan kuleye doğru yöneldim. Kulenin tepesindeki dairesel çalışma odası, evimi çevreleyen geniş ormanın en iyi manzaralarından bazılarını sahipti ve odayla ilgili her şey ve görünüşü bir huşu duygusu uyandırmak için tasarlanmıştı. Burası toplantı yapmam gereken yerd - şu anda tozla kaplı olan büyük ahşap masanın arkasındaki yerimde, şu anda boş olan ızgarada kükreyen büyük bir ateşle. Babam burada ikamet ederken kesinlikle böyle yapmıştı.

Kullanmak için pek sebebim olmamıştı.

Atölyem her zaman beni en çok çağıran yer olmuştu. Pratik olmayı, zekamı teorileştirmek yerine *yaratmak için* kullanmayı tercih ederdim. Ancak Avcılar söz konusu olduğunda, teorik planlar hazırlamak kaçınılmaz bir gerçeklikti. Depolarda ve hortumlama sürecinde verimlilik sağlanabileceğinden şüpheleniyordum ve bunu kesinlikle daha fazla araştırmak niyetindeydim ama nihayetinde gölge âlemde daha fazla Avcıya ihtiyacımız vardı. Bu her şeyden önce bir sayı meselesiydi.

Yeni bir tomar kağıt, bir kalem ve bir mürekkep kabı çıkardım, durum hakkında bildiklerimi ve şimdi Verity hakkında bildiklerimi düşündüm.

Bir amaç duygusu istemişti - her duyarlı varlığın isteyeceği çok doğal bir şey. Avcıların kendilerine ait derin duygusal ihtiyaçları olduğunun gerektiği kadar farkında değildim ama bu konuyu bir daha göz ardı etmeyeceğim.

Büyük ölçekli gıda üretimi kilit bir bileşen olacaktı. Verity akşam yemeğindeki parlak renkli ürün seçimini tercih etmişti. Daha fazla sayıda insanı beslemek için daha fazlasına ihtiyaç duyulacaktı ve bu da hem Avcılar hem de Gölgeler için iş fırsatları yaratacaktı. Diyar haritamı masamın üzerine yaydım ve insan diyarındaki gıda üretimine dair gördüklerime dayanarak uygun olacağını düşündüğüm yerleri kâğıda not ettim. Gölgeler Diyarı'nda yetiştirilen mahsuller öncelikle hayvanları beslemek için kullanılıyordu - bu otlaklardan bazıları karma kullanıma uygun olabilir miydi?

Ayrıca kalacak yere de ihtiyaçları olacaktı. Elverston Evi'nin sadece dışını görmüştüm ama Allerick'in buranın onur konuklarını ağırlamak için nasıl uygun bir yer olduğunu düşündüğünü anlayamamıştım. Ancak saraya ve Muhafız kışlasına yakın olmaları avantajdı, özellikle de krallığa yeni gelmiş ve alışmaya çalışıyorlarsa.

Allerick'in "planının" herhangi bir parçasının bozulmamasına sinirlenerek, Elverston Evi'nin dışını hatırladığım şekliyle

hızlıca çizdim, aklıma gelen onarımları ve yapılabilecek birkaç ek özelliği not ettim.

mekanı daha işlevsel hale getirmek için eklendi. Kuşkusuz, sınırdaki bitki örtüsünün bir kısmını temizlemek akıllıca olacaktır, belki bir çardak için yer açılabilir, Avcılar ve Gölgeleler'in buluşabileceği bir yer *biraz* mahremiyet sağlar, ancak güvenlik için halka açık bir ortamda.

Bunu bir kenara bırakarak, gölge diyarda insan dostu istihdam biçimlerinin bir listesini çıkardım ve ne tür bir yaşam tarzı sağladıklarını not ettim. Hepsi bütün gün sarayın sınırları içinde oturup başlarına bir şey gelmesini beklemek istemezdi. Bazıları kendi kaderlerinin efendisi olmak isterdi.

Allerick'in böyle bir şeyi düşünmemiş olması saçmaydı ama şaşırmadım. Hafif bir tedirginlikle, onun yerinde olsaydım belki benim de düşünmeyeceğimi fark ettim.

Ne de olsa Allerick'in kaderi genç yaşından itibaren belirlenmişti ve bir hükümdarın hayatı oturup bir şeylerin olmasını beklemekten ibaretti. Elbette liderlik gerekiyordu ama ona yardımcı olacak koca bir konseyin yanı sıra Kaptan Soren gibi kendi alanlarından sorumlu diğer otorite figürleri de vardı.

Allerick'in sorumluluk düzeyi yüksek, ancak günlük rutini düşüktü ve herkes bu şekilde çalışmaktan memnun olmazdı. Öğle yemeği için Verity ile buluşmak üzere aşağı inmeden önce sahip olduğum birkaç dakika içinde, gölge âlemine bağlılık yemini eden Avcıların haklarını güvence altına alacak koruyucu yasalar için öneriler hazırladım. Biraz daha az memnun bir şekilde, kendi durumumu huzursuzca düşünerek kuralları çiğneyen Gölgeleler için uygun cezaların bir listesini önerdim.

Hayır, bu çok saçmaydı. Hiç de aynı şey değildi.

Yaptıklarım Verity'nin gölge alemindeki hayatını *iyileştirmişti*. Sonunda haklı çıktım.

Kalın bir şekilde yutkunarak, önerdiğim cezaların listesini bitirdim ve alt kattaki yemek odasına indim. Kapıyı atlardım, çiftleşme bağının çekimini takip ederek birinci kata indim ve mutfaklara giden koridor boyunca ilerledim.

Verity, varlığımdan habersiz görünen Wilder'la konuşurken ben kemerin dışında bekledim. "Eskiden burada partiler olur muydu?" Verity ona soruyordu. "Balolar falan gibi mi?"

"Benim zamanımda değil," diye güldü Wilder ve irkilmeme neden oldu. Ne zamandan beri gülmeyi biliyordu? "Ama burası işleyen bir sarayken, evet. Tabii ki. Bu katta bir balo salonu var ama on yıllardır kapalı."

Verity mırıldandı. Çok hoş, rahatlatıcı sesler çıkarıyordu. "Ne büyük kayıp. Bu odalardan bazıları tekrar açılabilir mi? Onları temizlemek benim için sorun olmaz."

Wilder, Verity'nin tozlu yerleri tek başına fırçalaması fikrinden belli belirsiz dehşete düşmüş bir sesle, "Eminim Majesteleri böyle bir görev için daha fazla personel almaya karşı çıkmaz," diye yanıtladı.

"Hayır, bu amacıma aykırı olur. Yapacak bir şey istiyorum." Sesinin tonu değişiyordu, sanki mutfakta dolaşıyormuş gibiydi. "Bu tabakları yukarı getireyim mi?"

"Gerçekten, bunu yapabilirim-"

"Sorun değil, Theon onları taşımama yardım edebilir, koridorda garip bir şekilde geziniyor."

Ah, düşündüğüm kadar tedbirli davranmamışım. Küçük dostumun hakkını vermeliydim, ses tonundaki hiçbir şey varlığımın farkında olduğunu ele vermiyordu. Kolay çekiciliği ve soğukkanlı doğası, bir gün benim yanımda kraliçe olarak taç giydiğinde ona iyi hizmet edecekti.

Bölüm 12

"Hey," dedim kahvaltıdan sonra Aderith'i kenara çekerek. "Biraz temizlik malzemesi alabilir miyim?"
Oracıkta bayılmaya hazır görünüyordu ki bu, Wilder'ın dün mutfaktaki dehşet dolu bakışından bile daha dramatik bir tepkiydi.

"Kütüphaneye biraz çeki düzen vereyim dedim. Çok güzel bir yer ve kitapların hiçbirini okuyamasam da resimlere bakmaktan keyif alıyorum-"

Aderith rahatsız bir şekilde kıpırdanarak aceleyle, "Ben temizlerim, Majesteleri," dedi. "Benim görevim bu." "Hayır, lütfen, gerçekten zamanımı meşgul edecek bir şey istiyorum," diye ısrar ettim.

Tekrar kıpırdandı. "Peki, tamam. Eğer eminsen."

"Eminim."

"Bakımını yapmamamın tek nedeni, Majestelerinin iş yükümü azaltmak için odaların çoğunu kapatmış olması."

"Elbette, bu çok mantıklı," diye onu rahatlatıttım, onu eleştirdiğimi düşünmesini istemiyordum. "Ayrıca o odaları açan bensem, onlarla ilgilenen de ben olmalıyım. Anlaştık mı?"

Gülümsedim ama bu onu pek rahatlatmışa benzemiyordu. Theon o anda yanımdan geçip gitti, bütün gün ne yapıyorsa onu yapmak için bodrumdaki mağarasına iniyordu.

"Tatlım," diye seslendim tatlı tatlı, onun sinirli iç çekişinden zevk alarak. "Kütüphaneyi temizlememin bir sakıncası var mı?" Bana hoşnutsuz bir bakış fırlattı, muhtemelen sevecen bir ifadeydi, çoktan merdivenlerden aşağı süzölmüştü.

"Hayır."

"Pekala, işte oldu. Anlaştık."

Aderith beni bir temizlik dolabına götürürken hâlâ belli belirsiz hoşnutsuz görünüyordu ve onu olduğundan daha fazla rahatsız etmek istemediğim için kütüphaneye koşmadan önce elime ne geçtiyse aldım. Belli ki buradaki düzeni bozuyordum ve bu konuda kendimi oldukça kötü hissediyordum.

Ama benim de dikkat sürem kısıydı ve işime daldığım anda Aderith'i tamamen unutmuştum. Raflardaki deri ciltli kitaplar toz içindeydi ve soluduğum toz miktarını en aza indirmek için yüzümün alt kısmına bir eşarp sarmıştım, ama buna kesinlikle değdi çünkü onları temizleme işi inanılmaz derecede ödüllendiriciydi. Yılların ihmalinin altında, bazıları gümüş folyo ile parıldayan güzel işlemeli kapaklar vardı ve yüzeyleri kuru bir bezle dikkatlice ovaladım, parlak ve yeni görüne kadar tüm çatlaklara girdim. Belki yeni değillerdi. Belki sadece daha az eski.

Bu kütüphanede en az yüzlerce kitap vardı ve muhtemelen tüm odayı gözden geçirmem birkaç yılımı alacaktı. Ama başka ne yapabiliirdim ki? Belki de bu malikâneyi eski ihtişamına kavuşturmak yeni bulduğum amacım olabilirdi.

Ayrıca, bunun sembolik bir yanı da vardı. Malikâne ilginç, görkemli ve güzeldi.

ihmal edilmiş ve uzun süre kapalı kalmış. Tıpkı sahibi gibi.

Tamam, belki de Theon'u biraz fazla romantikleştirdim. En azından bazı ihmalleri kendi kendine olmuş gibi görünüyordu. Elbette Damen, Theon söz konusu olduğunda oldukça düşmanca davranıyordu ama Allerick Theon'un daha fazla yanında olması için ısrar etseydi buna karşı çıkacağını sanmıyordum. İki ağabey arasındaki gerginlik o yemekte kesinlikle belirgindi ama bu Allerick'in Theon'u yasaklaması ve işin bitmesi gibi basit bir mesele gibi görünmüyordu. *İkisinin de* birbirlerinden kaçtığından oldukça emindim.

Belki Theon'un kardeşleriyle köprü kurmasına yardım ederek olumlu bir etki yaratabilirim?

Dürüst olmak gerekirse, Theon'u beslemek dışında masaya ne getiriyordum ki? Beni kovalama fantezimde şımartmış ve onlardan hoşlandığımı söylediğimden beri dokunaçlarını serbest bırakmıştı. Oyunumu gerçekten geliştirmem gerekiyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Rainy'nin düz sesiyle çığlık attım, elimdeki kitabı bir gümbürtüyle yere düşürdüm ve çılgınca atan kalbimi tuttum.

"Aman Tanrım, bir zil falan tak. Hayatımdan on yılımı aldın."

Rainy bu açıklama karşısında heyecanlanmış görünüyordu, küçük pislik. O kadar da kızgın değildim. Ben de bir zamanlar her şeyi bildiğini sanan küçük bir ergen olmuştum.

"İnanılmaz derecede kötü kokuyorsun," dedi açıkça.

Eşarbımı çenemin altından çekiştirerek ona karanlık bir bakış attım. "Beni korkuttun. Avcı korkusu çok keskin bir kokudur, ya da bana öyle söylendi."

Rainy homurdandı, yere çöküp karşıma oturdu ve ben kitabı alıp temizliğe devam ederken sessizce izledi.

"Annenin evinde sıkıldın mı?" Sessizlik rahatsız edici derecede uzun bir süre devam ettikten sonra sordum.

"Her zaman benimle vakit geçirmek ister," diye cevap verdi Rainy, sanki bu taşımak zorunda olduğu korkunç bir yükümüş gibi. "Muhtemelen seni sevdiği ve sen yokken seni özlediği için," diye hafifçe işaret ettim, umarım içime atmazdı

Korkunç pençeleriyle. Shades'te ergenlik öfkesinin nasıl ortaya çıktığını kim bilebilirdi ki?

Rainy rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Evet, artık bir bebek değilim. Annem tarafından şımartılmaya ihtiyacım yok." Gülümsememi gizlemek için başımı eğdim. "Ben senden çok daha büyüğüm ve annem tarafından şımartılmayı çok isterim."

"Buraya geldiğin için senden nefret mi ediyor?" Rainy açık açık sordu. "O öldü."

Uzun bir duraklama oldu. "Bu muhtemelen senden nefret etmekten daha iyidir, değil mi?"

Bu nefes kesici uygunsuz soru karşısında irkilerek bir kahkaha attım. "Hiç bu kadar düşünmemiştim."

"Annem biraz sinir bozucu ama benden nefret etseydi bundan hoşlanacağımı sanmıyorum," dedi Rainy, karşı çıkmamı istercesine bana dik dik bakarak. Açıkçası neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Birbirimize bağlanıyor muyduk? Beni nasıl öldüreceğine ve bundan nasıl kurtulacağına mı karar vermeye çalışıyordu? Devam etmek için biraz daha bilgiye ihtiyacım vardı.

"Böyle bir risk altında olduğunu sanmıyorum. Annen sana tapıyor."

Yine garip bir sessizlik. Üzerinde çalıştığım kitabı bir kenara bırakıp yığındaki bir sonraki kitabı aldım. Rainy aniden, "Kardeşim senden hoşlanıyor," dedi. Bunun bir gözlem mi yoksa suçlama mı olduğunu anlayamadım.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Dalgınca sordum. Kesinlikle Theon'un çok hoşuna giden birkaç yanım vardı ama bu bir ergenle yapılacak uygun bir konuşma değildi.

"Nedenini bilmek istiyorum." *Hayır evlat, kesinlikle istemiyorsun.* "Kardeşim benden, Aderith'ten, Wilder'dan ve bazen de annemden başka kimseyi sevmez."

"İşiltılı kişiliğimden olmalı. Ya da belki mizah anlayışım? Muhtemelen henüz göremiyorsunuz, ama söz veriyorum, aslında çok eğlenceliyim."

"Bu doğru olsa bile"-*Rude*-"Theon'un senden hoşlanması için yeterli bir sebep olmaz. O ciddiyetsizlikle ilgilenmez."

Bu kelimeyi o kadar belirgin bir tiksintiyle söyledi ki kitabı bırakıp ona daha yakından baktım. "Herkesin hayatında biraz ciddiyetsizliğe ihtiyacı vardır. Bunda yanlış bir şey yok, biliyorsun. Sırf eğlenmek için eğlenmek. Bu sağlıklıdır."

"Bunun için zamanım yok," diye cevap verdi Rainy ilkel bir tavırla. "Antrenman yapmalıyım. Bir gün kardeşimden daha güçlü olacağım." Bana spekülatif bir bakış attı. "Eğer onu devirirsem yaşayacak başka bir yer bulmak zorunda kalacaksın."

"Bunu aklımda tutacağım," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Wilder kayarak odaya girdi ve ikimizi de sıçrattı. Nefes almak için bir an iki büklüm oldu ve Rainy *neredeyse* utangaç bir ifadeyle ayağa kalktı.

"Annen seni arıyor," diye azarladı Wilder, doğruldu ama kapının çerçevesine hafifçe yaslandı. "Ben gidiyorum, ben gidiyorum," diye mırıldandı Rainy, Wilder arkasına bakmadan onu odadan çıkarırken peşinden gitti.

İyi gitmiş miydi? Bilemiyordum. Ortaya çıktığımdan beri Rainy'nin bana karşı ne kadar kaba davrandığını düşününce, yine de garip bir şekilde onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışmak zorunda hissettim kendimi. Yani, artık tüm niyet ve amaçlar için kayınbiraderdik, değil mi? İyi bir ilişkiye sahip olmamızın sadece yararları olabilirdi.

Ve eğer hem onun hem de Theon'un hayatına biraz aptallık katabilirim, bu kesinlikle sadece iyi bir şey olabilir. İkisi de

kendilerini çok fazla ciddiye alıyordu.

Tam acıkmaya başlamıştım ki Theon elinde iki tabak yemekle kütüphanede belirdi ve Fester ayaklarının dibinde koştururken sinirli bir şekilde yere baktı. Yüz ifademi düzelttim, gerçi Theon'un yanıma gelmesini beklemiyordum. Zorunlu öğle yemeklerimizin yemek salonunda yenmesi gerektiğini sanıyordum.

"Canavarın çok korkusuz," diye homurdandı Theon. "Eğer tabağımı şiddetle korumazsam, eti doğrudan tabağımdan alıyor."

"O," diye düzelttim kibarca, ayağa kalkıp batık taytımın tozunu alırken. "O değil. Ve Fester terk edilmişti. Bana güvenmesi için epey ikna etmek gerekti - şimdi çoğunlukla sakın ama hâlâ çok yemek alıyor. Yaramaz Fester," diye ekledim, ona tamamen görmezden geldiği sert bir bakış attım, sarı gözleri Theon'un elindeki tabaklara sabitlenmişti.

Theon tabakları bir zamanlar beni eğdiği masaya bıraktı ve ben de ona katılmak için bir sandalye çekerken yüzüm alev alev yandı. O günü mü düşünüyordu? Öyle görünmüyordu. Keşke poker suratım olsaydı.

"Kokunuzda kalıcı bir... tatsızlık var," diye gözlemledi, her zamanki büyücü haliyle. "Kız kardeşin buradaydı."

Theon homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Wilder da öyle söyledi. Beklentilerim düşük olsa da umarım uslu durmuştur."

Endişesini elimin tersiyle ittim. "O iyiydi. Beni biraz korkuttu, kokusu da o yüzden. Yine de iyiydi. Onu daha yakından tanımak isterim."

Theon kuşkulu görünüyordu. "Neden?"

"Neden olmasın?" Omuz silktim. "Benim hiç kız kardeşim olmadı. Eğlenceli olabilir."

Nefesinin altından tam olarak yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı ama sanki "kardeş sahibi olmaktan iyidir" der gibiydi. Theon'un bakışları yerde üzerinde çalıştığım kitap yığınının üzerinde gezindi ve nedenini bilmesem de bir şekilde tenimin daha da ısındığını hissettim. Belki de sadece onun çılgın bilim adamı laboratuvarında kim bilir neler yaptığını bildiğim içindi.

Bütün sabah kitap kapaklarının tozunu alıyordum.

"Bunu Aderith'in yapmasını tercih etmeyeceğine emin misin?" Theon kuşkuyla sordu. "Sen bir düşessin. Temizlik yapmak zorunda değilsin."

"Öyle miyim?" Tabağımda ince yuvarlaklar halinde dilimlenmiş ve kızartılmış büyükçe bir patates porsiyonu olduğunu fark ettiğimde bir an duraksadım. Görünüşe bakılırsa çok uzun süre kızartılmamıştı ama yine de jesti takdir ettim.

"Saraydan biraz insan yiyeceği istedim," dedi Theon, patatese dikkatle bakarak. "Önümüzdeki birkaç gün içinde daha fazlası gelir. Ve tabii ki sen bir düşessin. Sen benim eşimsin."

Her ne kadar hala gölgeli, gizli bir çiftleşme olsa ve kesinlikle sayılmasa da, bu hatırlatma midemde küçük bir takla attırdı.

"Unvanların daha çok evliliğe bağlı olduğunu sanıyordum. Yemek için de teşekkür ederim, çok düşüncelisiniz."

Onaylarcasına homurdandı. "Bugün evlenebiliriz ama sanırım bu fikirden rahatsız olursun çünkü

"Çiftleşmemizi bir sır olarak saklamak istiyorsun."

"Bu konuda çok mantıksız davranıyormuşum gibi konuşmayı nasıl başarıyorsun?" Güldüm. "Seninle geleceğimi söylediğimde herkesin yüzündeki ifadeyi gördün mü? Ne kadar dehşete düşüklerini hatırlamıyor musun?"

"Ben sadece yüzüne bakıyordum."

"Oh." Gözlerimi kırptım. "Bu biraz romantik."

Theon gözlerini kıstı. "Ben sadece tüm yetilerinize sahip olup olmadığınızı anlamaya çalışıyordum." "Bu biraz daha az romantik."

"Hiçbir zaman romantik olduğumu iddia etmedim. Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

Çatalımı bir parça yarı yumuşak patatese saplayıp yüzüne doğru salladım. "Bana patates alan ve temizlik ürünleriyle oynamama izin veren tatlı, düşünceli bir arkadaş olduğun için mi? Bir kız daha ne isteyebilir ki?"

"Samimi olmadığınızdan şüpheleniyorum."

Gülümsememi bastırmak için elimden geleni yaparak yemeğimi ağzıma attım.

"Bu sabah ne üzerinde çalışıyordun?" Sonunda sordum, gerçekten cevap vermesini beklemiyordum ama yine de cesurca havadan sudan konuşmaya çalışıyordum. Artık bir çift olmuştuk. Bir birim. Bir *takım*. Birbirimizle nasıl konuşacağımızı öğrendiğimizde ikimiz de daha iyi olacaktık.

Theon parmaklarını peçeteye silmeden önce bir süre sessizce çiğnedi. Gölgeler'le çok yemek yemiştım -süslü Gölgeler, sözüm ona- ve Theon onlardan çok daha *zarıf yemek* yiyordu. Sanki Gölge okuluna falan gitmiş gibiydi.

"Üzerinde çalıştığım proje bana biraz zorluk çıkarıyor." Bunu, böyle bir ihtimalin varlığından bile dehşete düşmüş gibi söyledi. "Bu sabah, projenin özünün bir kısmını toplamak için aradaki yeri ziyaret ettim. Bazen, çözüm için yeni bir fikir ortaya çıkana kadar başka bir şey üzerinde çalışmayı daha verimli buluyorum - çok somut bir faydası olmayan bir şey olsa bile -."

Ona bakakaldım, bu kadar çok bilgiyi gönüllü olarak vermesine biraz şaşırmıştım. Genellikle konuşurken bir seferde bir cümle sınırı vardı.

"Hasat ettiniz... maddeyi mi? Aradakinin mi?" Neredeyse ürperiyordum. Aradaki bana saf, boş bir karanlık gibi görünmüştü ama ya bunca zamandır mantar gibi bir şeyle doluysa ve ben bunu fark etmemişsem?

Theon yemeğinden başını kaldırıp o güzel pembe gözleriyle beni süzdü. "Yemekten sonra gel ve kendin gör, eğer

keşke."

"Atölyende mi?" Anında canlandım. "Oraya girmeme izin verilmeyeceğini düşünmüştüm."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Çünkü burası senin alanın, sanırım."

"Atölyeme girmenize bir itirazım yok, ancak ben yokken hiçbir şeye dokunmamanızı tavsiye ederim. Bazı eşyalar diğerlerinden daha uçucudur."

"Evet, kesinlikle deneylerini kurcalamaya başlamayacağım, bu konuda endişelenmene gerek yok," diye onu temin ettim. Özel alanına girmem konusunda bu kadar rahat görüldüğü için göğsümde sıcak bir his vardı. "Ne zaman istersen odama gelebilirsin," diye ekledim, kendi davetiyemi uzatmam gerektiğini hissediyordum.

Theon kayıtsızca mırıldandı ve yemeğimizin geri kalanını rahat bir sessizlik içinde bitirdik, Fester ayaklarımın dibinde ona verdiğim et parçasını kemiriyordu.

Güzeldi. Rahatlatıcıydı. Belki sihirli bir şekilde hayatta derin ve anlamlı bir amaç bulmuş gibi hissetmiyordum ama doğru yolda olduğumu hissediyordum. Sanki huzurlu, mutlu bir varoluş gerçekten de elimizin altındaydı, eğer ikimiz de ona ulaşacak kadar cesur olursak.

Bölüm 13

Malikânenin altındaki atölyeye doğru ilerlerken kütüphane hakkında sohbet ediyorduk. Burası aslında hizmetlilerin odasıydı ama Aderith ve Wilder'ı buranın tek tam zamanlı sakinleri olarak birinci kata taşıdım ve Burada benim için geniş bir açık alan yaratmak için bazı duvarları yıktım.

"Vay canına," diye nefes aldı Verity, merdivenin dibinde durup mekânı hayranlıkla seyrederken. "Bu gerçekten etkileyici."

Pek de öyle değildi. Etrafında birkaç şömine bulunan -duvarları söktüğümde onları saklamıştım- ve tamamlanma seviyelerine göre gelişigüzel düzenlenmiş, yarı bitmiş projelerle kaplı uzun bankları olan geniş bir alandı.

Çocukluğumdan beri yaşadığımı hatırlamadığım tuhaf bir his içimi kemiriyordu. Özbilinç, belki de? Ne tuhaf bir kavram. Daha önce kimsenin deneylerim hakkında ne düşündüğünü önemsememiştım, gerçi gözden düştüğümünden beri bu konuda fikir beyan eden çok az kişiyle karşılaşmıştım. Beni burada kimse ziyaret etmedi. Kimseyle sosyalleşmek için yolumdan sapmadım.

Annem, kız kardeşim ve çalışanlarım ilgi alanlarımın ne olduğunu zaten biliyorlardı.

Belki de Damen'ın akşam yemeğindeki küçümseyici yorumları aklımı kurcalıyordu. Hobimi nereden bildiğinden bile emin değildim. Yine de malikânenin bir zamanlar daha fazla çalışanı vardı. Yıllar içinde onları yavaş yavaş göndermiştim.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" Verity bankın üzerindeki bir şeyi incelemek için yanımdan ayrılırken sordu, hiçbir şeye dokunmamaya özen göstererek sözünü tuttu.

Açıkçası, her açıdan incelediği şey için planlarımın ne olduğunu hatırlayamıyordum. Bankın bu ucu çorak bir araziydi.

Bunun yerine, daha önce çalıştığım odanın uzak ucuna yöneldim, Verity de arkamdan geldi, ara sıra durup dikkatini çeken şeylere baktı.

Onun benim alanımda olması garip bir şekilde hoştu. Ona çoğunlukla bu odaya girmekte özgür olduğunu, çünkü evdeki herkesin girdiğini söylemiştim; burası hiçbir zaman *gizli* bir alan olmamıştı, sadece bir dereceye kadar dikkat gerektiren bir yerdi.

Saf karanlığın küçük küresini bıraktığım küçük kumaş yığınının içinden aldım ve gümüşü ışığa tutarak öğle yemeği için mola vermeden önce olduğu kadar saf ve katı olup olmadığını kontrol ettim. Yoğun karanlığın içinde en ufak bir gümüş kırıntısı bile yoktu. Onunla ne *yapacağım hakkında* hiçbir fikrim yoktu. Ama onu toplayıp saklayabileceğimi bilmek bile başlı başına faydalı bir bilgiydi.

Verity yanıma sokuldu, ben de küçük küreyi onun göz hizasına indirdim, sanki yaptığım işi başkalarına göstermek benim için bir şeymiş gibi hiç yapmadım.

"Yani bunlar aradaki gölgeler mi?" diye sordu, kürenin içine bakmak için yaklaşarak. Kürenin karanlığı kahverengi gözlerine yansıyor ve ben bundan o kadar büyülenmişim ki uzun bir an cevap vermeyi unuttum.

"Evet," dedim, sesim tuhaf bir şekilde titriyordu. "Yine de tam olarak gölge sayılmazlar. Bizim kelimemiz *caspite*, daha çok... yaşayan karanlığa benziyor sanırım. Genişliyor, ele geçirebildiği her şeyi ele geçiriyor."

"Ot gibi mi?"

"Sanırım bu da iyi bir benzetme. Ne insanlar âleminde ne de gölgeler âleminde uzun süre hayatta kalamaz." "Burada hayatta kalabilecek mi?" Verity zarif parmaklarını pürüzsüz camın üzerinde gezdirerek sordu. O kadar dikkat dağıtıcıydı ki...

kibarlık. Hayatımda hiç kimse ya da hiçbir şey onun kadar *narin olmamıştı*, hem bir varlık olarak hem de diğer şeylere davranış biçimiyle.

"Sanırım öyle," diye geç cevap verdim, bana bir soru sorduğunu hatırlayarak. "Burası kompakt bir alan. Her iki aleme de yayılamamasının nedeni, çok fazla alan ve çok fazla ışık olması, karanlığın *ölmesi*, daha iyi bir terim bulamıyorum. Hızla genişler ve çok geçmeden çok ince bir şekilde yayılır ve dağılır."

"Aradaki büyük bir yer değil mi o zaman?" Verity kaşlarını çatı, muhtemelen kendi yolculuklarını düşünüyordu.

"Açıklaması zor." İnsan dillerini kavrayışım mükemmeldi ama bazı kavramları tercüme etmek hâlâ zordu. "Burayı bir yer olarak değil de yaşayan, şekillendirilebilir, birbirine bağlı bir *madde* olarak düşünmen daha iyi olur. Gölgeler için, gitmek istediğimiz yere ulaşmak için bu maddeyi katlamak ve ayarlamak ikinci doğadır."

Benim için, Verity'nin türünün aradaki yolda ilerleme şekli benim yöntemimden çok daha garipti.

"Ve bu küçük topun içinde birazını yakalamayı başardın mı?" Verity bana bakarak sordu, ağzının etrafında küçük bir gülümseme oynuyordu. "Oldukça zekisin, bunu biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyorum."

Sırıttı. "Peki onunla ne yapmayı planlıyorsun?" "Belirli bir şey değil."

"O kadar işi boşuna mı yaptın?" diye sordu, ses tonu biraz inanmazcaydı.

"Bu aşamada, buna ihtiyacım yok." Arkamdaki yarım kalmış ve terk edilmiş projelerin bulunduğu rafları işaret ettim. "Bazen bir deney sadece bir deneydir. Mümkün olanın sınırlarını test etmek için bir alıştırma. Küçük bir miktar *caspite* yakalayıp yayılmadan tutup tutamayacağımı görmek istedim ve şimdi bunu yapabileceğimi biliyorum. İstersen sende kalsın. Senin için bir biblo."

"Gerçekten mi?" Verity bana baktı, gözleri çok ilgi çekici bir şekilde parlıyordu. Kokusu tatlandı, tam olarak tahrik edici bir koku değildi ama neredeyse onun kadar kışkırtıcı bir şeydi. Bu kadar kolay mı memnun oluyordu? Ona böyle küçük hediyeler sunmak benim için çok az çaba gerektiriyordu.

Çok ödüllendirici bir gülümseme için çok az çaba. Hatta *büyüleyiciydi*. Verity söz konusu olduğunda aklımı kaybetmem şaşırtıcı mıydı? Onun parlaklığı çok kafa karıştırıcıydı.

"Evet, tabii ki. O senin."

"Acaba bunu bir kolyeye falan takabilir miyim?" diye mırıldandı, bir kez daha hayranlıkla bakarak. "Çok havalı." Bunu neden düşünmemiştim ki? Hediyeler arasında bu çok daha etkileyiciydi.

"Otur," diye talimat verdim, metal çalışma istasyonuma geçip küreyi yuvarlanmaması için kumaştan bir yuvaya yerleştirirken banktaki koltuğu işaret ettim. Tezgâhın üzerinde gümüş zincir yığınları vardı, bunların çoğu yıllar boyunca malikâne bulduğum mücevher kalıntılarıydı. Burası bir saray olarak hizmet verdiği zamanlarda unutkan misafirler tarafından bırakılmış ya da annemin atmış olduğu eşyalar. Annem buna aldırma; benim çabalarımı her zaman çok teşvik ederdi.

Bu odada ateş her zaman yanıyordu, ama lehim ısıtmak için daha yüksek ateş yaktım ve uygun bir şey bulmak için kırık parça koleksiyonumu araştırdım.

"Burası tam bir erkek mağarası olmuş," dedi Verity, masanın üzerindeki hurda metalleri karıştırırken.

"Dokunma ona, kendini keseceksin," diye azarladım. "Ben *erkek* değilim, burası da bir *mağara* değil. Burası bir atölye."

"Aynı fark." Benden korkmayı kesinlikle reddetmesi rahatsız ediciydi. Benden korkmasını *istediğimden* değil. Sadece... korkmalıydı. "Her zaman icat etmeye falan mı meraklıydın?"

"Her zaman değil. Gençliğimde tam zamanlı olarak babamın sarayında yaşadım ve bir gün tahtın varisi olma beklentisiyle eğitim aldım. Allerick benden on yaş küçük. Ancak o büyüdükçe benim de... bunun gibi saçmalıklar için zamanım oldu."

"Bir gün kral olabileceğine dair işaretler gösterdiğinde mi?" Verity çekingen bir tavırla sordu.

Bu konuda hiç konuşmadım. Hayatımdaki herkes bu konuyu açmamam gerektiğini çok iyi biliyordu. Yine de Verity'yi susturma fikri savunulamazdı.

"Evet. Küçük çocuklarda büyük bir güç kapasitesine dair işaretler var; hortumlamaya ihtiyaç duymadan ya da hastalanma riski olmadan geniş bir gücü 'tutma' yeteneği. Kraliyet soyu, bu büyük güç kapasitesi göz önünde bulundurularak yetiştirilmiştir. Hükümdar, krallığın büyük bir kısmı için bir güç kaynağı olarak işlev görür. Sonunda, bekleneceği üzere, Allerick varislik pozisyonum için bana meydan okudu. Açıkçası, kaybettim. Benden *o* kadar da güçlü değil," diye ekledim, sadece biraz acı bir şekilde.

Aramızdaki yaş farkı göz önüne alındığında, kolayca kazanmam gerekirdi. Ama Allerick meydan okumamızda daha iyi bir

itidal sergilemişti. Daha iyi

Kontrol. Kendimi kaybetmişim ve her şeyimi ortaya koyarak tükenmişim ve ayakta kalan son kişi o olmuştu. Kendimi kontrol edemediğim için duyduğum utanç bugüne kadar peşimi bırakmadı. Bu *hiç* tartışmadığım bir konuydu. "Damen'a da meydan okumak zorunda mıydın?"

Hafifçe sertleştim, lehim ve bulduğum gümüş çeşitleriyle meşgul oldum. "Evet."

Onun adını dudaklarında duymaktan bile nefret ediyordum. Damen'in Verity'yi kendisi için istememesi mümkün değildi.

Damen bekardı ve Verity, onu kendine çalmak istemeyeceği kadar mükemmel, çok canlı ve çok ilginçti.

Yoksa neden onu kontrol etmek için buraya gelsin ki? Kaptan ve suikastçı arkadaşının sağlık kontrolü yapması çok daha mantıklı olurdu. Verity, Astrid'le konuşurken Damen'la konuştuğundan çok daha rahat olurdu.

"Senin için zor bir dönem olmalı," diye mırıldandı Verity.

Daha fazla ayrıntıya girmek istemeyerek homurdandım. Babamın sarayında ya da sonunda Allerick'in sarayında bana yer yoktu. Kimse Damen'in varisliğinde bir yer daha kaybetmiş olmamın bir kayıp olduğunu düşünmüyordu; Allerick onunla birlikte büyümüşti, ona güveniyordu ve hükümdarın güvenebileceği bir varisi olması herkesin yararınaydı. Ben burada tek başıma büyüdüm ve hiçbir zoraki yakınlık Allerick ile benim aramda bu güveni tesis edemezdi.

"Ve o zamandan beri burada mı yaşıyorsun?" Verity sordu. Mırıldanarak onayladım ve kolye için ihtiyacım olan parçaları bir araya getirdim.

"Burası başlangıçta sarayın eviydi. Daha sonra yüzyıllar boyunca hükümdarın özel konutu oldu. Sarayın gözetiminden kaçmak istediklerinde gittikleri yer. Allerick doğduğunda, babam varisinin nerede yaşaması gerektiği konusundaki fikrini değiştirmişti ama ben küçükken burada büyümem gerektiğini kuvvetle hissediyordu. Bu mülk benim ve annemin kullanımı için, kendi personelimizle birlikte bana verildi. şimdiye kadar da kimse elimden alamadı."

Bu asla olmayacağı anlamına gelmiyordu ama Allerick şu ana kadar bende kalmasına izin vermeye meyilli görünüyordu.

"Nasıl oldu da annen artık burada yaşamıyor?" Verity yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle sordu. "Anneni seviyorum."

"O da senden hoşlanıyor," diye mırıldandım, bu konuda ne hissettiğimden tam olarak emin değildim. Annem *yalnız* olduğumu düşündüğü için birini bulmamı istemişti ki bu çok saçma bir kavramdı. Ben yalnız değildim. Kendi başıma gayet iyiydim. "Kendi aile koltuğunu miras aldı ve şimdi orada yaşıyor. Ailen gölge diyarına gelmen hakkında ne düşünüyordu?"

Verity şaşırmış gibi bir ses çıkardı. "Onlar öldü, sana söylemedim

mi?" "Hayır." Göğsüm bir tuhaf oldu. "Bunu hatırlamam gerekirdi."

Verity omuz silkti ve banka baktı. "Çok uzun zaman önceydi. Gençtim."

Kendimden başkası için hissetmeye alışık olmadığım garip bir duygu göğsümde ağır bir şekilde oturuyordu. Belki de keder.

"Bu sadece acıyı hafifletir, yok etmez," dedim sessizce, kendi babamın beş yıl önce insanlar âleminde bir Avcı tarafından öldürölüşünü düşünerek. Tüm dikkatini Allerick'e ve daha az ölçüde Damen'a odakladığı için ilişkimiz hayatının son döneminde gergin olmuştu. Yerimin doldurulduğunu hissetmek için çok yařlıyđım ama belki de duygular her zaman mantıklı değildi.

Onu özlemiştim. Ve ona kızgındım. Bu ikisini uzlaştırmak için süregelen bir mücadele vardı.

"Hayır, değil." Verity hüzünlü görünüyordu. "Son zamanlarda ailemi çok düşünür oldum. Muhtemelen burada sürekli yağmur yağdığı içindir. Ne zaman yağmur yağsa annem tarçınlı ve şekerli *pannekoek* yapardı. Son zamanlarda canım çok çekti." Sanki kendine kızmış gibi başını hafifçe salladı.

Verity'nin kendisi dışındaki herkese karşı çok daha fazla sabrı var gibiydi. Bu çok garipti, çünkü o şimdiye kadar karşılaştığım diğer herkesten çok daha tahammöl edilebilir biriydi.

"Çocukken sana kim baktı?"

"Herkes ve hiç kimse. Avcıların kendi koruyucu aile versiyonları var. Sanırım diğer insanların göremediği canavarları görebilen çocukları genel nüfusa gönderemedikleri için. Ya da gönderebilirler ama çok çabuk akıl hastanesine kapatılırız. Genellikle benzer yaşta çocukları olan bir ailenin yanına bir süreliğine -bazen haftalar, bazen birkaç yıl- yerleştirilirdim ve sanırım uygunsuz hale gelene kadar kalırdım. Kimse bana kötü davranmadı ama bana bakmaya gönüllü olduklarını da sanmıyorum. Konsey onlardan bunu bekliyordu ve onlar da ellerinden gelenin en iyisini yaptılar."

"Seni alabilecek başka akraban yok muydu?" Genç Verity'nin ilgisiz bakıcıların yanına bırakılması ve hiçbir biriyle gerçek bir bağ kuramaması fikri içimi öfkeyle doldurdu.

"Ailem göçmendi. Korkunç derecede uzun saatler çalıştılar ve sonra özellikle cezalandırıcı Hunter vardiyalarını üstlenmeleri beklendi" -bana özür dileyen bir bakış attı- "çünkü toplumda yeniydiler ve sanırım Konsey kendilerini kanıtlamalarını istedi. Sanırım gerekçeleri daha kötü niyetli olabilirdi, emin değilim. Konsey kesinlikle Güney Afrika'ya dönmemi istemedi. Ailemin orada benim için savaşıp savaşmadığını bilmiyorum ama savaşmış olsalar bile Avcılar Konseyi hiçbir bireyin sahip olamayacağı para ve kaynaklara sahip." Yine rahatsız bir şekilde omuz silkti.

"Mutsuz bir çocukluk geçirmiş olman hoşuma gitmiyor," dedim, bu bilginin beni ne kadar güçsüz hissettirdiği konusunda hayal kırıklığına uğramıştım. Bir şekilde zamanda geriye gitmek ve bazı şeyleri değiştirmek istiyordum. Verity'ye hak ettiği gibi neşe ve renk dolu bir çocukluk ve saçma sapan sayıda pembe battaniye vermek.

"Dürüst olmak gerekirse çok kötü değildi. Ya da belki de farklı bir şey bilmiyordum. Bazı açılardan, bunun için minnettar sayılırım? Avcılar beni kovduğunda ve tüm destek açımı ve değer verdiğim herkesi kaybettiğimde, bunu hoş cazibem ve mizah anlayışım bozulmadan atlatabilmemin bir nedeni, çok daha kötü bir şey atlattığımı ve bunun diğer tarafından iyi çıktığımı bilmemdi. Beni kırarak tatmin olmalarına izin vermeyecektim." Verity dişleri ve kurnazlığıyla gülümsedi. "İnadına en iyi hayatımı yaşayacağım."

"Güzel. Seni kırmalarına izin vermeyerek iyi yaptın. Düşmanlarınızın sadece görmelerini istediğiniz zayıflıkları görmelerine izin verin." Verity güldü. "Elbette, *hiçbir* zayıflıklarını görmelerine izin vermemeliyim?"

"Annemin bana öğrettiği en büyük ders, algıda sınırsız bir potansiyel olduğudur. Hafife alınmak, elinizin altında güçlü ve görünmez bir silah olması demektir."

Ben çalışırken Verity sessizdi, düşünceli bir şekilde hiçbir şeye bakmıyordu. Kuşkusuz, alemdeki diğer herkes gibi o da benim deli olduğumu düşünüyordu. Biraz öyleydim de.

Bu algıda da güç vardı.

"İşte," dedim huysuzca, metal soğuduktan sonra uzun zinciri pençelerimin arasında tutarak. Zincirin alt kısmında, bir zamanlar annemin pahalı bir mücevherini barındıran dairesel telkari bir kafes asılıydı. Verity yaklaştı ve ben de ona kafesin ortasından nasıl açıldığını göstererek küreyi içine yerleştirmesini işaret ettim. Onun pençesiz, çevik parmakları böylesine hassas bir görev için çok daha uygundu.

Belki de zaman zaman atölyemde yardımcı olmasını talep edebilirim? Ne de olsa o benim tutsağımdı.

Yine de, yüzünde şaşkın bir ifadeyle kolyeyi kapatıp başının üzerine indirirken hareketsiz durduğunda, benim tutsağım gibi *hissetmiyordu*. Aksine, ben kendimi tuzağa düşürülmüş gibi hissettim. Beklediğim kadar daraltıcı bir his değildi.

"Çok güzel," diye fısıldadı Verity, kolyeyi göğüslerinin arasında durduğu yerden alıp -kendime söylediğime göre, özellikle güzel bir nokta- hayranlıkla seyretmek için havaya kaldırarak. "Sürprizlerle dolusunuz, Majesteleri."

Bana baktı ve o an garip bir şekilde anlamadığım bir gerginlikle doluydu. Verity yarım adım daha yaklaşıp önü benimkine değerken bakışları ağızma kaydı.

Bir an durakladı, sanki bir şey bekliyormuş gibiydi ama ne olduğunu anlayamadım. Ona kaçmasını söylememi mi istiyordu? Kendi deyimiyle *dokunaçlarımı* serbest bırakmamı mı?

Yoksa başka bir şey miydi?

"Beni beslemek mi istiyorsun?" Homurdandım.

Verity gözlerini kırıştırarak bana baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı. Lanet olsun. Yanlış anlamıştım. "Elbette. Bunu yapabiliriz."

"Hayır, bana ne yapmak istediğini söyle."

Verity garip bir şekilde gülerek bir adım geri çekildi. "Önemli bir şey değildi. O zaman yukarı çıkalım mı?"

Zemin ayaklarımın altında parçalanıyor gibiydi. Her şey çok iyi gidiyordu ve ben beceriksizce attığım yanlış bir adımla bunu mahvetmişim. Kokusu bile değişiyor, daha az oturmuş bir şeye dönüşüyordu.

"Ruh halinizi bozmak niyetinde değildim," dedim ciddiyetle.

Verity'nin gülümsemesi yumuşayarak sevecen bir hal aldı. Benim gibi biri için fazla sevecen.

"Biliyorum. Ben yukarı çıkıp Fester'a bakacağım, belki daha sonra bahsettiğim fantezilerden biri üzerinde çalışabilirsin," diye ekledi göz kırparak. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Buna nasıl yardımcı olacağımı bilemediğimden sadece başımı salladım.

Eşimin arzularına çok dikkat etmişim, Verity'nin onu burada mutlu edebileceğimi düşündüğü tek yolun bu olduğunu hissediyordum.

Ve bu iyiydi. Muhtemelen haklıydı.

"Dört gözle bekliyorum. Sizi işinizle baş başa bırakayım, kolye için tekrar teşekkürler. Çok güzelmiş."

Verity hafif titrek bir gülümsemeyle odadan çıktı ve bir parçamın da onunla birlikte gittiğini hissettim. Atölye çok sessiz, çok durgundu.

Yine de kolyeyi severdi. Kolyeyi ona verdikten sonra bir şeyler olacaktı.

Yenilenmiş bir güven duygusuyla, en güzel malzemeleri bulmak için gümüş parçalarını karıştırdım. Ona başka bir kolye yapacaktım ve aramızdaki bu garip, çalıntı anı yeniden yaratacaktık. Evet, bu çok akıllıca bir fikirdi.

Tekrar denerdim.

VERİTYE

Öğleden sonranın geri kalanında kütüphaneye döndüm, göğsüme yaslanan kolye, en başta dikkatimi dağıtmak için kendimi temizlemeye çalışmamın nedenini sürekli hatırlatıyordu.

Tanrım, bu çok garipti. *Ben* garip davrandım. Genelde sosyal nezaketten yoksun olan Theon'du ama o anda tamamen beceriksiz olan bendim.

Öpüşmedik. Bu yaptığımız bir şey değildi. Neden öpüşmek istemiştik ki? Bu kesinlikle beni sonsuza kadar rahatsız edecek anılar listesine girecekti.

Çiftleşmiş eski Avcıların söylediklerine bakılırsa, öpüşmek genel olarak bir Gölge olayı değildi. Muhtemelen tüm o korkunç, et parçalayan dişler yüzünden. Ama bu, eşlerinin onlar için güvenli bir şekilde yapmayı öğrendikleri bir şeydi.

Ama bu bir *eş meselesi* değil, bir *aşk meselesi*ydi.

Arkadaşları onları seviyordu. Benim eşim beni sevmiyordu.

Kısa, aptalca bir an için, Theon sadece *tutku* ve burada, evinde rahat bir hayat teklif etmişken, *şefkat* beklemiştim.

Bu şartları kabul etmiştim. Muhtemelen ben önermiştim ama sonsuza dek sürecek bir anlaşma yapmaya karar veren oydu. Şimdi kale direklerini değiştirmek benim için adil değildi.

Ayrıca, Theon'un istese bile zaten vermekte olduğundan daha fazlasını verebileceğinden şüpheliydim ve bunu talep ederek kurmakta olduğumuz kırılğan dostluğu rayından çıkarmayacaktım.

Yeterince mutluydum. Sebastian'la olan boktan ilişkimde yeterince mutluydum. Kendimi her yerde mutlu edebilir, hayatın karşıma çıkardığı her ters topla başa çıkabilirdim.

Çocukluk travmasını kova dolusu taşımanın iyi tarafı da buydu sanırım.

Tozunu aldığım kitabı bir kenara bırakıp ayağa kalktım ve kıyafetlerimi fırçalayarak koridora yöneldim.

Bu büyük eski malikâne çok uzun zamandır kapalı ve bakımsızdı ve kendi akıl sağlığım için projelere ihtiyacım vardı ve zamandan başka hiçbir şeyim yoktu.

Yatağa yapışmışım.

Dışarıda gökyüzü hâlâ karanlıkken uyandığımda ilk düşündüğüm buydu. Bacaklarımı hafifçe bücktüm ve bileklerimi oynattım ama yatağa iyice bastırılmışlardı, aynı anda hem katı hem de geçici bir şeyle sarılmışlardı.

Ve amim *ağrıyordu*. Bu kesinlikle ikinci düşüncemdi. Belki de ilk düşüncem buydu. Çünkü hayatımda hiç bu kadar azmadığımdan emin değildim.

"Uyanmışsın," diye kulağıma fısıldadı Theon, ağırlığını dikkatle üzerimden çekmesine rağmen vücudunun sıcaklığı sırtımı kaplıyordu.

Hah. Görünüşe bakılırsa benim gerginliği azaltmaya yönelik önerimi ciddiye almıştı.

"Sen oynuyordun."

"Emrettiğiniz gibi." "İyi bir dinleyicisin."

Theon bir kakhaha atmış olabilirdi ama kalçalarımın arasındaki sondalı dokunacı hissedince dikkatim dağıldı. Vücudumla çarşaf arasına girecek şekilde düzleşip zaten hassas olan klitorisimi yeterince uyarınca gözlerim yuvalarından fırladı.

"Her zaman talimatlarını dinleyeceğimi düşünme alışkanlığını edinme, esirim," diye mırıldandı Theon, gölgenin ince telini çatalı bir dil gibi hissettiren bir şeye dönüştürerek, yastığı ısırmama neden olacak bir yoğunlukta klitorisime masaj yaptı.

"Sen *bana aitsin*."

"Ve sen bana ait değil misin?" Meydan okudum, ama sesim amatör bir pornoda elimden geleni yapıyormuşum gibi çıkıyordu ve hedeflediğim güçlü, *Bağımsız Kadınlar Bölüm 2* kötü adamına hiç benzemiyordu.

Theon mırıldandı.

"Ne kadar güven verici." Bu biraz daha keskin çıktı. Theon kıkırdadı, gölge dokunaçları kalçalarımın arkasında geziniyor, kıcımlı yoğuruyor ve çimdikliyordu.

"Ben seninim, esirim. Senin eşimim. Sen de benimsin ve bir gün benim kraliçem olacaksın. Ve ben seni çok ama çok mutlu edeceğim, sen de beni çok iyi doyuracaksın, değil mi?"

Ne hakkında konuşuyorduk? Kıcımlı yanaklarıyla oynayan her iki gölge de birbirlerine dolanarak amıma doğru ilerliyorlardı.

Karanlığın örtüsü altında farklıydı. Ben de öyleydim. Belki de benim hatam bu kimyayı günün soğuk ve sert ışığında yeniden yaratmaya çalışmaktı.

"Günlerinin çoğunu böyle geçireceksin, biliyorsun," diye ekledi Theon sohbet edercesine. "Yatağımın ortasında salyaları akan, sırlıklam bir *pislik olarak*. Belki yakında bir gün kocaman, yuvarlak bir göbeğin olur, ha? Sana kaç çocuk vereyim? Onları istediğini söylemişsin."

Oh lanet, oh lanet, oh lanet. Kırmızı alarm. Sirenler çalışıyordu. Şimdiden boşalmak istiyordum. "Çok," diye nefes aldım, el ve ayak bileklerim hâlâ bağlıyken kıvrılabildiğim kadar kıvranıyordum. Theon mırıldandı. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Gerçekten de benim için çok iyi bir eş olacaksın."

Bu öğleden sonraki garip anımızdan sonra duymak istediğimi düşündüğü şeyi söylüyordu. Bildiği en iyi şekilde yumuşatmaya çalışıyordu. Bunu anlamadım, bu bir performanstı ve ikimiz de rolümüzü oynuyorduk.

"Daha fazla," diye sızlandım, dokunaçların beni delip geçtiğini hissederek kıvranıyordum. Hem çok iyiydi hem de aynı anda yetmiyordu. "Bekle, Fester-"

"Benim odamdayız," diye araya girdi Theon. "Son yarım saattir üzerine kaygan su sızdırdığın yatak benim yatağım."

Ben uyanmadan beni nasıl hareket ettirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şikayet etmiyordum. Hem özellikle istediğim uyku oyununa hem de kedimi aktif olarak travmatize etmediğimiz gerçeğine.

Theon hızını artırarak, "Seni şımartıyordum," diye homurdandı. "Bu nefis vücuda tapıyorum. Ben bir düküm. Bana gerçekten tapıyor olmalısın."

Gözlerim yuvalarından fırladı, aldığım zevk bana tapınmaktan ne kadar hoşlandığına dair iğneleyici bir cevap vermeme engelleyecek kadar yoğun. Bunun onun için hiçbir şey yapmadığından oldukça emindim - gölge uzuvlarında o kadar fazla his yok gibi görünüyordu. Bunların hepsi tamamen benim yararım içindi.

Theon başparmaklarıyla yanaklarımı ayırırken, pençeleri tenime batarken nefesim kesildi. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, dokunaçlarının içimde hoyratça ilerleyişini izliyordum, her hareketin çıkardığı ıslak sesler müstehcen ve müstehcendi. Umutsuzca hareketlerini karşılamaya çalışarak ona karşı geri çekildim.

"Sen... bir keşifsin," diye mırıldandı Theon, o kadar sessizdi ki duymam gerektiğinden emin değildim. "Theon, *seni* hissetmeye ihtiyacım var. Becer beni, *lütfe*."

"Dün sana sert davrandım."

"Düşündüğün kadar kırılğan biri değilim, biliyorsun."

Theon'un pençeleri, cevap vermek yerine kalçamda bıraktığı çürüğün dış hatlarını çizdi. Oyunbozan.

"Bugün sikimi alamayacaksın," dedi Theon kararlı bir şekilde, gölge dokunaç daha da hızlı hareket ediyor, düğümünün çevresi gibi hissedene kadar genişliyordu.

Theon beni sırtüstü çevirirken, amım onun etrafında sıkılıp titreşirken daha önce hiç çıkarmadığıma emin olduğum bir ses çıkardım ve yatakta kendi ıslak yerime düştüm. Kan çanağına dönmüş gözlerle, yataktan aldığı kaygan sıvıyı kabaca sikinin üzerine sürmesini ve üstümde belirirken sikini kabaca yumruklamasını izledim.

Sadece görselden bile gelebilirdim. Bu görüntüyü daha sonra Rub Hub için bankaya yatıracaktım, orası kesin.

Sadece birkaç pompalamada, Theon'un döleri göğüslerime ve karnıma sıçradı, titreşen bir dokunaç hala sınırdan aşırı hassas anımdan zevk alıyordu.

Ben onun sürekli incelemesi altında yayılmış ve kirlenmişim, ama o o kadar da derli toplu görünmüyordu.

Theon gölgelerini geri çekti ve ben de bu tuhaf his karşısında kıpırdanarak nefes nefese güldüm. "Harikaydı, teşekkürler." "Öyleydi," diye onayladı Theon, sesi hafifçe boğuklaşmıştı.

Şimdi ne olacak?

Gitmeli miyim?

Muhtemelen.

Bacaklarım jöle gibiydi ama yataktan yavaşça kalktım, kollarımla yakalamaya çalışmama rağmen ayağa kalktığımda önümden döller akıyordu.

"Belki de banyonuzda temizlenmeliyim?" İçinde bulunduğum genel felaket durumu karşısında kahkahalarla titreyerek önerdim.

"Elbette." Theon hemen harekete geçti, beni yerden kaldırıp devasa, büyük banyosuna taşıdı ve eğilip beni bırakmadan muslukları açtı.

"Tam bir banyoya ihtiyacım yok," diye belirttim ama Theon beni hâlâ dolmakta olan küvetin içine taşırken elinden kurtulmak için mücadele etmedim ve beni kucağına oturttu.

"Bunu yaparsan daha rahat uyursun," diye mırıldandı. Burada da çok az miktarda küre ışığı vardı ve sudan yükselen buharla birleşince yüzünün düzlemlerini ve açılarını zar zor seçebiliyordum. İfadeleri de pek yardımcı olmuyordu -Theon kimsenin görmesini istemediği bir şeyi görmesine izin vermezdi.

"Bu... Bu hoşuna gitti mi?" Theon uzun bir sessizlik anından sonra sordu.

"Hoşuma gitti. Ya sen? Hoşuna gitmediyse sorun değil, bana söyleyebilirsin."

Talep ettiğim onca şey arasında somnofili muhtemelen en uçuk olanıydı ve Theon'un ilgilenmeyeceğinden oldukça emindim.

Kolları etrafımda sıkılaştı. "Zevkini kontrol etmeyi seviyorum. Benim merhametimde olman, ben istediğimde boşalman hoşuma gidiyor. Sana ne verirsem onu alıyorsun. Bunlar... daha önce deneyimlediğim dürtüler değil."

Bu durumda kendini beğenmişlik yanlış bir tepki miydi? Theon'a farklı hissettirmem hoşuma gitmişti. Ne de olsa biz dosttuk. Öne çıkmak istedim.

"Yine de o kadar tecrübem yok."

"Seksle mi?" Kuşkuyla sordum. Tamam, biraz içine kapanık çılgın bir bilim adamıydı ama Theon aynı zamanda çok seksiydi. Ve hizmet dışı bırakılmış bir sarayda yaşıyordu. Eminim uzun bir istekli aşıklar silsilesi vardır?

"Sana kadar pek ilgimi çekmemiştin."

Sikeyim.

Ona doğru eğildim, burnumu Theon'un boğazına dayadım ve soğukkanlılığımın dağılan parçalarını toplamaya çalıştım. Seks ve duygular arasında sağlıklı -ya da muhtemelen sağlıklı- bir ayırım tutturma konusunda oldukça iyiydim. Bu işe gözlerim açık girmiştim, hatta Theon'unkinden bile daha açık, çünkü beni ısırmadan önce çiftleşmenin sonuçlarını öğrenme zahmetine girmemişti.

Ama bir şeyler *söylemeye ve yapmaya devam ediyordu* ve bu zihnimdeki düzgün sınırı bozuyordu. Daha da kötüsü, ona sokulduğumda göğsünde bir mırıltı canlandı ve beni sıcacık bir battaniye gibi sardı.

Cinsel dürtüleri sadece benim için gelişmiş modda olan bir adama nasıl bağlanamayabilirdim ki? Bana mücevherler yapan, daha belirsiz sapkınlıklarımı keşfeden ve bana bir sürü bebek vereceğini söyleyen birine?

Theon sanki doğrudan rüyalarımın koparılmış gibiydi. Ve o *benimdi*, tamamen benimdi. İşaretlenmiş ve sahiplenilmişti. İmzalandı, mühürlendi, teslim edildi.

Onun için bir parça duygu hissetmeme izin versem bu çok mu kötü olurdu?

Theon küvetin kenarından bir el bezi aldı, suyun içinde sürükleyerek göğsüme götürdü ve üzerime yaptığı pisliği temizledi.

Gözlerimi kapattım ve çalışmasına izin verdim, kendime sadece bu gece, karanlıkta sadece bu huzur anını verdim, onu takdir etmek için. Onun tadını çıkarmak için. O partiye hışımla girip eski bir avcıyı talep ettiği ve benim de gönüllü olmak için yeterince can sıkıntısıyla dolu olduğum için sessizce minnettar olmak. Sosyal adetler hakkında hiçbir fikri olmadığı ve beni *istediği için* o ilk gece dişlerini bana geçirdiği için minnettar olmak.

Belki pembe gözlükler zamanla çıkar, belki de çıkmaz ama şimdilik suçluluk duymadan ya da kendimden nefret etmeden bu anı yaşamama izin vermeliydim.

Bir süre sonra dostumu gerçekten sevmeye başlamıştım.

Kendi yatağında uyandım, Theon'un üzerimden çıkardığı pijamaları giymiştim, görünürde eşim yoktu ama Fester uzanmış koluma bir koala gibi sarılmış, uykusunda burnunu çekiyordu.

Eğer tenim Theon'un baş döndürücü kokulu sabunu gibi kokmasaydı, bütün geceyi hayal ettiğimi düşünebilirdim. Hâlâ hayal etmediğimden tam olarak emin değildim.

Ne yazık ki, bu yumuşacık hislerin kapısını aralamak muhtemelen bir hataydı, çünkü kapanması umduğum kadar kolay olmadı. Rüyalarıma gölge dokunaçlar ve zihnimi eriten orgazmlar giriyor, ardından kucaklaşmalar ve küvette uzun uzun ıslanmalar geliyordu. Beynimdeki porno makarası bakım sonrası sahne başlamadan önce kesildiğinde kalbim çok daha iyi durumda kalmıştı.

"Hey," diye homurdandım, Fester'ı uyandırmak için kolumu oynattım. "En azından beni erken uyandırabilirsin, böylece rüyalarım kontrolden çıkmaya başlamaz. Ne zamandan beri uyuyorsun?"

Başını yana çevirdi ve hemen tekrar uykuya daldı. Şerefsiz.

Sonunda ondan kurtulmayı başardım, yemek kabını doldurmak ve *Extreme Home Makeover*'ın bir başka gününe hazırlanmak için yataktan çıktım: *Kütüphane Sürümü*. Damen dün gelmemişti, bu yüzden ısırık izini gizlemek için çeneme kadar fermuarlı, geniş yakalı pembe polar bir kazak seçtim ve onu uyumlu taytlar ve beyaz spor ayakkabılarla eşleştirdim.

Kazağımın ağır yükü kaldıracağından emin bir şekilde buklelerimi başımın üstünde yüksek bir topuz yaptım, böylece çalışırken gözüme batmayacaktı ve Theon'un bana son anda verdiği kolyeyi alıp gömleğimin altına sokarak tenimin yanına yerleştirdim.

Bütün gün yanımda ondan bir parça taşımak istediğimden falan değil. Bu aptalca ve utanç verici derecede duygusal olurdu.

Onu giymek için başka bir nedenim yoktu ama bu konunun dışındaydı.

Her zaman olduğu gibi, Aderith'in her zaman sihirli bir şekilde kahvaltıyla birlikte ortaya çıktığı küçük oturma odasına gittim. Verandanın üstü kapalıydı ve rüzgâr yağmuru evden uzaklaştırıyordu, bu yüzden kendimi dışarı attım, Fester kaçmasın diye kapıyı arkamdan kapattım ve güverteye oturdum.

Aralıksız yağan yağmurun beni rahatsız edeceğini düşünmüştüm ama çoğunlukla rahat bulmuştum. Belki de malikâne çok büyük olduğu için, yakın zamanda kabin ateşine yakalanma riskim yoktu.

Aderith sabah çayıyla çıkageldi - eti severdim ama sabahın köründe midem kaldırmazdı - ve kuru verandanın altında oturup çayımı yudumlarken ve dünyanın geçip gidişini izlerken şükürlerimi saydım.

Kıramı nasıl ödeyeceğim ya da bir sonraki yemeğimin nereden geleceği konusunda endişelenmiyordum. Fester mutluydu. I

mutluydu. Theon... mutlu muydu? Değil miydi? Kesinlikle besleniyordu ve bu onunla ilk tanıştığım zamana göre bir gelişmeydi. Genel olarak, kendimizi içinde bulduğumuz bu garip durum her yönden oldukça iyi işliyor gibiydi.

Damen giriş odasına giden bitki örtüsüyle kaplı patikada belirip beni hemen fark edip el sallayınca yerimde doğruldum.

"Yukarı geliyorum!" diye seslenerek ön kapıya doğru yöneldi. Koltuğumda arkama yaslandım, kazağımın fermuarını çektim ve çayımı yudumladım, Theon'un buraya ilk gelen olacağından ve sadece bir pislik olmak için kalan tek koltuğu alacağından emindim.

Bitemark'ı saklamak sürdürülebilir bir çözüm değildi ama burada ne kadar uzun süre kalırsam, bu haber o kadar az önemli olacaktı. Belki birkaç hafta daha idare edebilirdik ve sonra duyuruyu ben yapardım. Herkese söylersem Theon'un bunu umursayacağından şüpheliydim, sadece benim isteklerime saygı duyduğu için bunu kabul ediyor gibi görünüyordu.

İlk başta benimle tartışmadan biraz fazla ısırmaya meraklı olması bir yana, Theon aslında isteklerime inanılmaz derecede uyum sağlamıştı.

Ben bunu düşünmeye başlayamadan Theon ve Damen birlikte güverteye çıktılar; biri diğerine göre burada olmaktan çok daha mutlu görünüyordu. Çay fincanımı masaya bıraktım ve misafirimizi selamlamak için ayağa kalktım.

"Nasılsın, Verity?" Damen tüm dişleri ışıldayan bir gülümsemeyle sordu. "Seni görmek her zaman bir zevk."

"Seni çok fazla görüyoruz," diye homurdandı Theon, yanımdan geçip yerime oturdu ve kalçalarımın tutarak beni kucağına çekti.

Azma, azma, azma.

Zavallı, bekâr Damen zamanının çoğunu Allerick ya da Soren'le geçiriyordu, her ikisi de çiftleşmişti. Muhtemelen azgın eski Avcı feromonlarından gerçekten bıkmıştı.

"Böyle olması gerektiğini biliyorsun," diye hafifçe cevap verdi Damen, bize doğru açılı olan koltuğa otururken hiçbir şeyi kaçırmadı, Theon'un bana fincanımı uzatmasını ve boynumu tamamen gizleyerek kazağımı gizlice ayarlamasını izledi.

Şüpheli görünüyor

muydu? Olabilir.

Hayır, muhtemelen değil. Biz iyiydik. Kahretsin. Belki de şimdi bir şey söylemeliyim.

Aderith elinde daha fazla çay ve bir tabak küçük gri tatlı keklerle çıkageldi ve Shades'in yüzü kızarabilseydi, Damen'in ona gönderdiği büyüleyici gülümseme karşısında kızaracağına yemin edebilirim.

"Tur nasıl gidiyor?" Theon ona hayret verici bir nezaket göstererek sordu.

Damen hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Meridia'nın isyanı onunla birlikte tamamen ölmedi. Güvenlik açısından biraz stresli oldu."

Huh.

Theon'un Allerick'in hükümdarlığı için ciddi bir tehdit olduğunu hiç düşünmemiştim ama Damen ona bunu söylüyorsa... bu, Theon'un tehditlerinin de herhangi bir sıcaklığı olmadığını düşündüğü anlamına mı *geliyordu*? Theon tamamen anlamış gibi başını sallıyordu ve bu ikisi için tamamen makul bir konuşmaydı.

Hiç anlamadım. Belki de sadece çocukluğumdan kaynaklanıyordur.

"Geçen gün özellikle hevesli bir takipçisini infaz ettim," diye yanıtladı Theon, tamamen rahatlamış bir

halde. "Pardon?" Çayımın yarısını öksürerek tükürdüm. "*Ne yaptınız? Ne zaman?*"

"İnfaz edildi. Geçen gün," diye yavaşça tekrarladı Theon, sanki burada sorun benim anlamamış gibi.

"Bundan ne zaman bahsedecektin?"

Omuz silktili. "Asla, muhtemelen. Yapmalı mıydım?"

Damen güldü. "Bu evin hanımının bilmek isteyebileceği bir şey gibi görünüyor. Yine de etrafta dolaşıp kanunsuz infazlar yapmamalısın. Gölgeler Konseyi çılgına döner."

Theon homurdandı. "Benim kişisel ordum olmayı teklif ettiler. Bence Konsey Üyeleri bunu daha saldırgan

bulurlardı." "Onları bu yüzden mi öldürdün?" Damen sordu, sesi her şeyden çok meraklıydı.

"Onları Verity'yi izledikleri için

öldürdüm." Damen başını salladı. "Bu

mantıklı görünüyor."

"Öyle mi?" Muhtemelen psikiyatrik bir değerlendirme gerektirecek şekilde garip bir şekilde gururum

okşanmış olsa da sordum. "Evet," diye yanıtladı Theon kolayca, ortamı hafifçe sıkarak.

"Mahkemeyi yarın buraya getirme yolunda ilerliyor musunuz?" Damen, görünüşe göre bu cevaptan tatmin olmuş bir şekilde sordu.

"Çok fazla şey beklemediğiniz sürece," diye cevap verdi Theon gayri ihtiyari. "Bütün bir sarayı doyurmak gibi bir niyetim yok." "İyi ki kral değilsin o zaman," diye karşılık verdi Damen, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. Nefesimi tuttum.

Theon, Damen'ın şakalarına iyi karşılık verecekti.

Ama o sadece alay etti. "Allerick liderliğin bu özel avantajından

yararlanabilir." Hah. Theon... Beyin miydi?

Pinky ve Beyin'deki gibi mi?

Dünyayı ele geçirmek ve daha iyi bir iş yapmak hakkında büyük bir oyundan bahsetti, ancak sonuçta planları oldukça

dişsizdi.

Bu beni Pinky mi yapar? Pastel pembe kazağımı düzelttim. Açıkçası bu kısmet gibi görünüyordu.

"Verity, konuşmak istediğin bir şey var mıydı?" Damen ağzına bir kek tıkıştırmadan önce sordu.

Theon altımda tamamen rahatlamıştı. Belki de Damen'in yanında olmasına alışmaya başlamıştı.

"Hayır, sanmıyorum." Theon'la gerçek bir takım olmak, çiftleşme işaretinin ortaya çıkışını önce onunla tartışmak anlamına geliyordu, değil mi? Biriyle bir takımın parçası olmayalı uzun zaman olmuştu ama bunu doğru yapmaya kararlıyım, özellikle de o da açıkça çaba gösterdiğine göre.

"İnsan diyarından istediğin bir şey var mı?"

Damen'a sıırttım. "Bir liste yapacağım."

Güldü. "Yarın sarayla birlikte döneceğim, o zaman Astrid'e verebilirsin." Veda etmek

için ayağa kalkmaya çalıştım ama Theon beni kucağında sıkıca tuttu. Damen güldü,

çoktan kendini dışarı bırakmıştı. "Yarın görüşürüz."

Huzurlu bir sessizlik içinde oturmuş, yağmur etrafımızda yağmaya devam ederken Damen'in patikadan aşağı inip bitki örtüsünün içinde kaybolmasını izliyorduk. Damen gittikten sonra Theon kazağımın fermuarını nazıkçe açtı ve dişlerinin ısırik izini sıyrabilmesi için kazağımı çekip çıkardı.

"Onlara yarın söylemeliyiz. Çiftleştığımızı," dedim sessizce, şakağımı boynuzunun kavisli kenarına yaslayıp gözümü ormanın ötesine dikerek.

Theon mırıldandı. "Kuşkusuz pek çok kişinin bu konuda fikirleri olacaktır. Bunlarla yüzleşmeye hazır mısın?"

İçimden gelen tepki *hayırdı*, ama her zamanki başa çıkma mekanizmam olan 'umarım sorun kendiliğinden çözülür' düşüncesinin ötesine geçiyordum.

"Her şey yoluna girecek," diye cevap verdim hissettiğimden daha cesur bir tavırla, boş fincanımı yere bıraktım ve kucağına yan oturacak şekilde döndüm. "Damen ile iyi anlaşıyor muydunuz?"

Theon oflayıp pufladı. "Damen'in karşılaştığı hemen herkesle iyi geçindiğini tahmin ediyorum. Bir Avcı gelinini ilk onun bulması gerekirdi," diye ekledi nefesinin altından ve bu konuda gerçekten kafası karışmış gibiydi.

"Denemediği için olduğunu sanmıyorum. Sadece henüz kimseyle bağlantı kuramadı."

"İlk karşılaşmamızda birbirimize *bağlanmadık ve şu ana* kadar da iyi sonuçlandı. Bir Avcı'yı kaçırmalı ve bu işi oradan halletmeli."

Güldüm ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Beni sen kaçırmadın,

bebeğim." "*Aslında* seni kaçırdım."

"Hala hayır."

"Mahkemenin ortasına yürüyüp kendi Avcımı talep etmedim mi? Benim tutsağım olduğunu kabul et," dedi yumuşak bir sesle ve ısırik izini tekrar okşayabilmek için enseme kavradı.

Başımı arkaya yatırarak ona daha iyi erişim sağladım. "Hayır. İsteyerek geldiğimi kabul et. Çünkü birbirimize *bağlandık*." Alay etti. "Yalancı."

"Tamam, o anda bağlantı kurmadık ama orada bir şey olduğunu biliyordum." "Hâlâ yalan söylüyorsun."

"Orada bir şey olduğunu *umuyordum*," diye güldüm ve omzumla onu dürttüm. "Ve haklıydım. Değil mi?"

Bu dayanılmaz derecede hassas bir soruydu ve sessizce kendimi en kötüsüne hazırladım. Theon'un bana aslında hayır demesi için.

Bu ilişkinin tamamen alışverişe dayalı olduğunu ve benim bu ilişkide olmayan bir şey okuduğumu.

Gösterdiği tatlılık anlarına rağmen Bay Sen Benim Mahkûmumsun'dan daha fazlasını beklemek sadece benim aptalca hatam olurdu.

"Sana beklediğimden daha çok bağlandım."

Bu, 'Senin için ölürüm aşkım'ın Theon'daki karşılığıydı ve ben aksini düşünmeyi reddettim.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde kucağında döndüm ve kollarımı omuzlarına attım. "İyi cevap. Şimdi seni öpmek istiyorum."

Daha önce bir kez panikleyip geri çekilmiştim çünkü beden dili mesafeyi kapatmam için yeterince cesaretlendirici olmamıştı ama bu sefer korkup geri çekilmeyecektim. Sözlerimi lanet olası bir *yetişkin* gibi kullanacaktım. Zihinsel olarak, olgunluğum için kendi sırtımı sıvazladım.

Theon hafifçe kaşlarını çattı ve öne doğru eğilerek dudaklarını alnıma bastırdı.

Belki de bu yüzden bana karışık sinyaller veriyordu. Theon pek çok açıdan Avcılar ve Gölgeler arasındaki gelişmelerle ilgili her şeyi biliyor gibiydi -sanırım saraydaki bir casusundan- ama belki de *bunu* duymamıştı.

Ellerimi kaydırdım, keskin çenesini hafifçe kavradım. "Böyle... yapabilir miyim?"

"Elbette." İstedğim her şeyi yapmama izin vermesinden dolayı midemde küçük bir sevinç pırıltısı vardı. Güvenini kötüye kullanmak gibi bir niyetim yoktu elbette ama bana bu kadar kolay güvenmesine şaşırmıştım.

Eğilip dudaklarımı hafifçe onunkilere değdirdiğimde, kendimi ilk öpücüğümü tekrar yaşayan utangaç bir genç gibi hissettim. Bunda bir yenilik vardı -Theon'un dudakları herhangi bir insanınkinden çok daha sertti ve neredeyse kösele gibiydi, bu yüzden benimkileri biraz farklı hareket ettirmem gerekiyordu- ama aynı zamanda sadece *oydu*. Beni avlarken, yere

yapıştırırken ve içimi mahvederken bile kendimi ilk kez aşık olan bir kız gibi hissetmemi sağlıyordu.

Dilimle ağzının kenarını yokladım ve havayı tahrik edici bir şekilde koklayamasam da, dili geçici olarak benimkine değdiğinde kesinlikle kendimden emindim.

"Hızlı öğreniyorsun," dedim boğuk bir sesle, çünkü o da hevesli bir öğrenciydi ve henüz beni bırakmaya hazır değildi.

Theon onaylarcasına gürleyen bir hırıltı çıkardı, kolları beni daha sıkı sardı, bir eli saçlarımı kavradı, başımı geriye çekti ve ona açılmam için beni cesaretlendirdi. Saniyeler içinde hafif ve kararsız bir halden boğazımı diliyle sikmeye başlamıştı ve bu oyuna başlamadan önce ona sarılmadığım için kendime lanet ediyordum çünkü şu anda biraz sürtünme çok işime yarayabilirdi.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve birbirimizden o kadar hızlı ayrıldık ki Theon'un dişi dudağımı sıyırdı, bakır rengi kanın en hafif izi dilime çarptı. Sadece Theon'un hızlı refleksleri beni onun kucağından tamamen düşmekten kurtardı.

"Majesteleri," diye nefes nefese Wilder önümüzde durdu, paniklemiş görünüyordu. "O gitti. Melody-Rainywillow gitti."

"Gitti mi?" Theon sanki beni koruyabilecekmiş gibi beni daha da içine çekti. "Nereye gitti?"

Wilder endişeyle yutkundu. "İnsan diyarı. O ve annen Melody-Rainywillow'un planı hakkında tartıştılar ve sonra da gitti."

Theon'un gölgeleri tedirginlikle kabardı. Yine de beklediğim gibi öfkeyle patlamadı. Sadece derin bir iç çekip ayağa kalktı, beni de yanına aldı ve yavaşça ayaklarımın üzerine yatırdı ama gitmeme izin vermedi.

"İnatçı, kalın kafalı *çocuk*," diye mırıldandı Theon. "Kendini öldürtecek. Ne kadar zaman önce?"

"Birkaç saat önce."

Theon'un gölgeleri hiçbir şeye değmeden etrafımızda kırbaç gibi şaklıyordu ve ben irkildim. "Neden bunu sadece şimdi duyuyorum?"

"Annen takip etmeye çalıştı. Seni rahatsız etmeden onu geri getirmeye çalıştı."

"Bana *söylemeden*," diye düzeltti Theon. Wilder onaylarcasına başını salladı ve aynı şekilde onaylamaz göründü. "Annem bir savaşçı değil. Ne elde edeceğini sanıyordu ki? Gülünç. Gidip Rainy'yi getireyim."

"Dur bakalım," diye araya girdim, ön kolunu tutarken ona doğru dönebilmek için tutuşundan kurtuldum. "Theon, önce saraya haber vermeliyiz."

"Kesinlikle hayır."

"İnsan diyarına girmene izin yok-"

Theon doğruldu. "Ben küçük kardeşimden emir almam."

"O küçük kardeş *kral* ve krallıktaki her Gölge'nin güvenliğinden sorumlu-"

"Benden o sorumlu değil," diye homurdandı Theon. "Verdiği emir çok saçma. Rainy'nin tam olarak nerede olduğunu biliyorum -yıllardır o yeri tartışıyoruz- sen ve ben şimdi oraya gidip onu alacağız. Eve döndüğümüzde onunla uygun gördüğüm şekilde ilgileneceğim."

Elimi tuttu, beni oturma odasına çekti ve koridora doğru ilerledi. O kadar hızlı hareket etmişti ki pençelerine her zamanki kadar dikkat etmemiştii ve başparmağımın derisini kırdığında nefesimi içime çektim.

"*Biz* mi?" Arkasından tökezleyerek sordum.

"Elbette. Daha önce ne dediğimi duymadın mı? Meridia'nın takipçilerinden geriye kalanlar beni arıyorlardı. *Seni* izliyorlardı. Buna tahammül edemem. Burada güvende değilsin."

"Burada insanlar aleminden daha güvende olduğuma eminim, Theon." Merdivenlerden inmeye başlamıştık bile, gölge kollarından biri belime dolanmış, beni tutuyordu. "Bekle, sanırım bunu tartışmalıyız-"

"Tartışacak bir şey yok. Benim olmadığım hiçbir yerde güvende değilsin, Verity. Sen *benim* korumam altındasın." Bir an durakladı, belli ki havadaki kanımın kokusunu aldı ve endişeli incelemesi için başparmağımı kaldırdı.

"Bir şey olmaz, kendiliğinden iyileşir," diyerek elimi çektim. "Burada sensiz kalmamı istemiyorsan beni sarayda bırakabilirsin-"

"Sarayda mı? Damen'ın seni her an kaçırabileceği bir yerde mi?" Theon homurdandı. "Kesinlikle hayır."

"*Damen* mı?" İnanamayarak tekrarladım, prensip gereği Theon'u gölge uzvundan vurmaya düşünüyordum. "Ciddi misin sen, şu anda? Theon, ben Damen'la ilgilenmiyorum, Damen da benimle ilgilenmiyor. Sağlıklı düşünemiyorsun."

"Yanılıyorsun. Seni kendisi için istiyor-" "O

değil-"

"Seni burada bırakmayacağım," diye tersledi Theon, beni ön kapıdan giriş odasına doğru sürükleyerek. Wilder da ona ayak uydurmuş, endişeyle beni izliyordu. En azından başka biri bunun aptalca bir fikir olduğunu fark etmişti.

"Wilder, git ve annemi getir. Dönüşümüzü beklemesi için onu buraya getir. Yardım ettiğini düşünerek insan diyarına daha fazla tedbirsizce yolculuk yapmasını istemiyorum."

"Evet, *Majesteleri*," diye onayladı Wilder, bizi giriş odasına kadar takip etti ve kapıyı *a r k a m ı z d a n* kapattı. Hemen karanlığa gömüldük ve Wilder'ın gittiğini görmekten ziyade hissettim.

Theon'a sessizce, "Bunu yapma," dedim.

Belimin etrafındaki gölge uzuv, sözlerime karşılık olarak esnedi. "Sen *benim* eşimsin. Senin güvenliğin konusunda başka kimseye güvenmiyorum."

"Güvenliğim konusunda *bana güven*. Sadece ve sadece seni istediğime güven. Theon, kıskançlığın kararlarını etkilemesine izin verme; bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorsun."

Şimdiye kadar isteklerime saygı göstermekte çok başarılı olmuştu, bunu yaptığını fark etmediğim zamanlarda bile. Ama o caymayacaktı.

Theon'un kardeşleri söz konusu olduğunda duyduğu kıskançlık sandığımdan çok daha kötüydü ve artık bu konuda bir şey yapmak için çok geçti.

Kararını vermişti.

Bölüm 16

THEON

My panik beni mantıksız yapmıştı. Bunu şimdi görebiliyordum.

İnsanların dünyasına her zaman çıktığım kanyon -geceleri hiç Avcı görmediğim ıssız bir yer- tahmin ettiğimden çok daha aydınlıktı. İçine giremeyeceğim kadar hafif değildi ama güneş yükseliyordu, hem de hızla.

Eğer Rainy yakınlarda olmasaydı, geri dönmekten başka çarem kalmazdı.

İnsan alemine adım attığımız ve ben geçici formuma geçtiğim anda Verity'ye olan hakimiyetim kaybolmuştu ve ona tutunamamaktan nefret ediyordum. Rüzgârın gücünü *hissedemesem de* ne kadar gürültülü olduğunu duyabiliyordum.

"Theon," dedi Verity endişeyle ve dikkatimi çekti. Koku alma sistemim bu âlemde de aynı şekilde çalışıyordu ve Verity'nin kokusu mutsuzluğunu yüksek sesle yayıyordu. "Bu iyi bir fikir değil."

Dişleri soğuktan çatırdıyordu, kolları göbeğinin etrafına sıkıca sarılmıştı. İnsanların dünyasına girmeyi sevdiğim karanlık, kayalık çıkıntının altından beni sadece birkaç adım takip etmişti.

Lanet olsun. Her şeyi berbat ediyordum. Verity buradayken Rainy'yi bulmak için en yüksek hızımda hareket edemezdim. Onu burada, bu تنها yerde bile bırakamazdım, hele ki doğa koşulları ona zarar verirken.

"*Haklısın,*" dedim, bu formdayken Gölge arkadaşlarımla duyabildiği gibi onun da beni duyabilmesini umarak. Verity'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı, ben de duyduğunu tahmin ettim. "*Ben... Ben aceleci davrandım. Size gölge diyarına döneceğim. Wilder annemle birlikte dönmüş olmalı, sen onlarla kalabilirsin-*"

Konuşmamı bitiremeden, kaya oluşumlarının yarattığı tünelden özellikle büyük bir rüzgâr eserek Verity'nin zayıf bedenini savurdu.

Hepsi bu kadardı.

Çok kırılğandı.

Sert bir rüzgârla ayağını kaybetti, dik ve engebeli zemin ona karşı işliyordu. Onu tuttum, yavaşça geriye doğru düşerken ellerim gövdesine doğru kaydı, dik durmak için vücudundaki tüm kaslarla savaşıyordu.

Ama artık çok geçti.

Hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak bir çılgınlıkla Verity kayalık setten aşağı düştü, sert bir şekilde sırt üstü yere çakıldı, başı yere çarptığında hafifçe zıpladı.

"*Verity!*" Aşağıya kadar onu takip etmiş olduğumdan, üzerinde gezinerek bağırdım. "*Verity! Hemen gözlerini aç!*"

Gözlerini açmadı. Göğsü inip kalktı ve saç çizgisinin altındaki bir yerden sızan küçük bir kan damlası kayalık toprağa karıştı.

"*Verity, aşkım,*" dedim titreyen sesimi alçaltarak, daha yatıştırıcı bir ton tutturmaya çalışarak. "*Ben bir hata yaptım. Seni buraya getirmemeliydim, haklıydın. Şimdi seni eve götüreceğim ve dinlenebilirsin. Seninle ilgileneyeğim. Sadece gözlerini aç.*"

Aşk. Benim için birkaç adım yürümeni istiyorum. Sana aradaki yolda rehberlik edeceğim ve yolun geri kalanında seni taşıyacağım. Sadece benim için dur. Gözlerini aç aşkım ve benim için dur."

Sessizlik. Esen o hain rüzgârın sesi dışında hiçbir şey yoktu. Verity'nin gözleri açılmadı. Uzuvarları toprakta garip açılarla yayılmaya devam etti. Güneş yükselmeye devam ediyordu.

"Seni eve götüreceğim, sana bakacağım ve iyi olacaksın. Senden bir daha hiçbir şey istemeyeceğim. Lütfen Verity, benim için uyan."

Korku felç ediciydi. Daha önce hiç kararsızlıkla mücadele etmemiştim ama bu durum kendimi çok çaresiz hissettiriyordu. İyi bir sonuç yoktu. Olma ihtimali bile yoktu.

"Senin için geri döneceğim, aşkım. Yardım alıyorum. Yardım alıyorum. Sadece... sadece ölme. Ölürsen sana çok kızarım. Benimle eve geleceksin ve ben seni sevilmen gerektiği gibi seveceğim. Sakın ölme."

Setten yukarı süzıldüm ve mağaranın serin karanlığına girdim, hemen içinden geçtim ve aradaki karanlığa ulaştım. Biçimim katılaştır katılaşmaz, hiç koşmadığım kadar hızlı koşmaya başladım, ellerimin Verity'nin kanıyla kaplı olduğunu *hissediyordum, her ne kadar cisimsiz uzuvlarım ona ulaştığım anda doğrudan içinden geçmiş olsa da.*

O kadar düşmüştü ki.

Rainy'ye çölde, güzel kaya oluşumlarıyla çevrili o noktadan bahsetmiştim. Karanlığın örtüsü altında ortaya çıkmak için güvenli bir yerdi. Bir şehirde cisimlenmek kadar uygun değildi ama bir Avcıyla karşılaşma ihtimali neredeyse hiç yoktu.

Çok iyi bir sebepten dolayı. Bir insan için güvenli bir yer değildi. *Bu* formda olsaydım, yerçekiminin iradesine tabi olsaydım, burayı hiçbir şey için uygun bir yer olarak görmezdim.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Verity çok kırılıyordu ve ben onu kendi hastalıklı kıskançlığım yüzünden incitmiştim. Onu kendime saklamak için duyduğum saplantılı ihtiyaç. Ya hiç uyanmasaydı?

Hayır, bunu kabul etmeyi reddettim.

Kendimi hayatımda hiç hareket etmediğim kadar hızlı ve sert bir şekilde zorladım, neredeyse kendimi sarayın önündeki kapıdan dışarı atacaktım ve muhtemelen turlarının bir durağından dönen Allerick'in sarayının yarısının ve kralın kendisinin önünde tökezleyerek durdum.

"Burada ne yapıyorsun?" Damen şaşkınlıkla sordu. "Verity nerede?"

Krala bakarak, "Yardıma ihtiyacım var," diye mırıldandım. "O yaralı. Lütfen yardım edin. Onu eve getirmeme yardım edin." Allerick anında doğruldu. "Nereye?"

"İnsan diyarı."

Saraylılar arasında homurdanmalar başladı ama bu umurumda değildi. Bedeli ne olursa olsun, Allerick benden ne talep ederse etsin, seve seve verecektim. Verity'yi geri almak için her şeyi yapardım.

"Yürüyemiyor," diye ekledim. "Bilinci yerinde değil." "Astrid-" Allerick başladı.

"Çoktan hallettim," diye duyurdu kraliçenin kız kardeşi, yanında Kaptan Soren'le birlikte giriş odasına doğru koşarak.

"Göster bize."

Tereddüt etmedim ve bizi doğruca aradaki yere yönlendirdim. Astrid, Soren'in sırtına atladı ve kullandığım çıkış noktasına geri dönerken daha hızlı hareket etmemizi sağladı, ama şimdi yanıyordu ve bizi uyarıyordu.

Astrid, Soren'in sırtından atlayarak, "Siktir," diye mırıldandı. "Yakınlarda bir yer bulun. İkiniz de burada kalmak zorundasınız-" "Kesinlikle olmaz," diye araya girdi Soren, biz uygun bir giriş noktası ararken çoktan harekete geçmişti.

"Kesinlikle, *evet*. Sen gün ışığında oraya gidemezsin, ben giderim. Theon, neye bulaştığımı bana söylemen gerekecek. Ne oldu?"

"Düştü," diye mırıldandım. "Rüzgâr... Ve sonra ayağını kaybetti. Kayaların üzerindeydik-"

"Onu uçurumdan falan mı attın?! Senin neyin var böyle?" Astrid bağırdı. "Soren, beni hemen oraya götür."

Yeterince karanlık bir giriş noktası buldu, içinden süzülerek geçti ve bir an sonra başını sallayarak yeniden ortaya çıktı. "Kayalarda dar bir yarık var, herhangi bir insan bedeninin sığamayacağı kadar dar. Astrid, kendin yaralanırsan kimseye faydan dokunmaz," diye ekledi, itirazlarını keserek.

Astrid ileri geri volta atarak küfretti.

"Bölge ne kadar kalabalık?" Soren sordu. "Birinin gelip onu bir insan şifacıya götürme ihtimali nedir?"

Verity'nin insan yetkililer tarafından götürülmesi fikrinden nefret ederek, "Sanırım gündüz saatlerinde iyi geziliyor," diye cevap verdim. Uyandıığında çok korkmuş olacaktı.

"Kahretsin, buradan çıkmam gerek. Eğer hastaneye kaldırılırsa onu *asla* bulamayabiliriz," dedi Astrid.

Boğazımı temizledim. "Onu bulabileceğiz."

Soren ve Astrid aynı anda bana döndüler, her ikisinin de yüzünde korku ve şüphe vardı. "Sen yapmadın," dedi Astrid açıkça. "Bana yapmadığını söyle."

"Ben yaptım. Verity benim eşim."

"M Hanımefendi, beni duyabiliyor musunuz?"

Etrafımda sesler vardı, insanlar ağrıyan bedenimi itip kakıyor, beni hareket etmeye zorluyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi bir kadın, bir şekilde hem sakinleştirici hem de etkili bir sesle. Sanki o bunu her zaman yapardı. Göz kapaklarıma sertçe yoldan çekilmelerini söyledim, böylece onu görebildim, ona iyi olmadığımı bildirdim,

ama iyi olacaktım. Ama göz kapaklarım işbirliği yapacak durumda değildi. Her biri binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordum, ama dürüst olmak gerekirse bu muhtemelen sorunlarımın en küçüğüydü, çünkü en azından acııyorlardı. Diğer her şey *acıyordu*.

Ölüyor muydum? Eğer öyleyse, bu öbür dünyaya rahat bir geçiş değildi ve benim için iyiye işaret değildi.

Üstümde konuşmalar oluyordu, ancak tüm çabalarıma rağmen dikkatim bir oraya bir buraya kayıyordu. Birisi hastaneden bahsetti. Tamam.

Tamam. Ölmedim.

Henüz ölmedi.

Ölü insanları hastaneye götürmedikleri sürece mi? Belki de.

Fark etmezdi. Ne olursa olsun burada kalmak istemiyordum. *Eve* gitmek istiyordum ve evim burası değildi. Gitmek zorundaydım.

Biraz kestirdikten sonra. Evet, bu iyi bir fikirdi. Biraz kestirdikten sonra kibar doktorlara bu dünyaya ait olmadığımı açıklar ve yoluma devam ederdim.

Rahatsız edici, aralıksız bir bip sesi beni uyandırdı. Daha gözlerimi açmadan, endüstriyel temizlik solüsyonunun steril kokusu ve üzerimdeki floresan ışıkları yerimi belli etti.

Buraya nasıl gelmiştim?

Doğru. Bir kaza olmuş. Theon da oradaydı. Kayalık bir kanyonda tehlikeli bir şekilde tünemiştik. Hava rüzgarlıydı.

İhtiyaçtan çok refleksle yutkundum. Boğazım kurumuştı ve ağlama ihtiyacı duyuyordum ama muhtemelen gözyaşı dökemeyecek kadar susuz kalmıştım. Beni bu halde bırakacak ne olduğunu *tam olarak* hatırlayamıyordum ama kendimi güvensiz hissettiğimi biliyordum. Sallanıyordum. Ve rüzgar *çok* korkutucuydu...

Kaşınan gözlerimi yavaşça kırıştıırarak açtım ve zaten ağrıyan başımın daha fazla zonklamasına neden olan parlak tepe ışıklarıyla tamamlanmış yabancı hastane odasını inceledim.

Burası gölge dostu bir yer değildi. Theon'un aydınlık bir ortamda cisimleşip beni gölge diyarına geri götürmesine imkân yoktu.

Bu farkındalık bir dizi başka korkunç farkındalığa dönüştü. İnsanların bana soracakları sorular olacaktı. Kayıp kişi olarak kabul ediliyor muydum? Biri beni ihbar etmiş miydi?

Eğer öyleyse, ne söylemem gerekiyordu?

Tam bir panik atağa dönüşmeden önce kendimi birkaç derin, sabit nefes almaya zorladım, aptal kalp monitörü odayı stresli nabzımla doldurdu.

Yalan söyleyebilirdim, değil mi? Yalan söylemek hala sağlam bir seçenektir.

Birinin odaya girdiğini duydum ve gözlerimi kapatıp hâlâ uyuyormuş gibi yapmayı düşünürken kalp atışlarım muhtemelen beni ele veriyordu.

Koyu mavi önlüklü genç bir adam odaya girdi, koyu kıvılcı saçları gelişigüzel bir şekilde yüzünden geriye doğru itilmişti. *Lucas*, diye okudum, isim etiketini fark ettim. Gözleri uyanık olduğumu anlayacak kadar uzun süre benimkilerde kaldı ama yine de beni hiç tanımadı. Bunun yerine yatağın etrafında dolaşarak, çeşitli şeyleri kontrol edip not alıyor, bir şeye dudak büküyor ve başka bir şeyi onaylayarak mırıldanıyordu.

Hastanelerde bunun normal olup olmadığını bilecek kadar zaman

geçirmemiştim. Normal hissettirmemi.

Yatağın ucunda durdu, dikkati nihayet yüzüme döndü, bakışları donuklaştı. "Evinden çok uzaktasın, Verity de Jager."

Nefesim boğazımda düğümlendi. O bir Avcı mıydı? Tüm mesleklerde bulunabilirlerdi ve uyku döngüleri nedeniyle özellikle vardiyalı çalışmaya çekilirlerdi.

Siktir, siktir, siktir. Tutarlı bir yanıt vermeye çalışmak bile başımın zonklamasına neden oluyordu. Şaşkın görünmek için elimden geleni yaptım, ki bu çok çaba gerektirmiyordu.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, hâlâ Utah'tasın. Oldukça kötü düştün. Neyse ki durum daha da kötüye gitmeden Jacob Hamblin Kemerinden çok uzak olmayan bir yerde sabahın erken saatlerinde yürüyüş yapanlar tarafından bulundun."

Başım ağrıyor. Kemiklerim acıyordu. Tüm vücudum acıyordu.

"Dünyanın dört bir yanındaki avcılara sana dikkat etmeleri söylendi, biliyorsun. Sen ve kaçan diğerleri. Yoksa çalışdınız mı? Gölgeler âlemine iltica etmeniz ne kadar rızaya dayalı olduğu konusunda bazı tartışmalar var. Coyote Gulch'a nasıl geldiğinizi bilmek isterdim."

Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran su bardağını kaptı, pipeti dudaklarıma doğru tuttu ve bu konuda gururlanamayacak kadar susamıştım. Elimden geldiğince kendimi kontrol ederek suyu yavaşça yudumladım ve daha önce hiç o anki kadar güzel bir tadı olup olmadığını merak ettim.

"Onlara burada olduğunu söylemek istemedim," dedi Lucas, bir bilim deneyiymişim gibi suyun üzerinde duygusal bir an yaşadığımı gözlemleyerek. "Mecburdum. Hepimizin oynaması gereken bir rol var ama ben sadece sakin bir hayat istiyorum. Ülkedeki yüksek rütbeli Avcıların yarısını üzerime salmak ilk tercihim olmazdı. Beni garip bir duruma soktunuz."

Beynim çamur gibiydi ama uyuşturucunun -muhtemelen uyuşturucunun- yoğun sisi içinde Theon'un sözlerini hatırladım.

"Hafife alınmak, elinizin altında güçlü ve görünmez bir silah olması demektir."

Elimdeki *tek* silah buydu ve onu boşa harcamayacaktım.

"Sanırım bir yanlışlık oldu," diye homurdandım, iri gözlerle odaya bakarken. "Beni başka biriyle karıştırdınız."

Lucas kaşlarını çatı. "Sen Verity de Jager'sın. Colorado'dan."

"Evet," diye kabul ettim, ona ağır ağır göz kırpmaya ve ne kadarını söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Amnezi hakkındaki tüm bilgim gündüz kuşağı pembe dizilerinden geliyordu ve bunu abartıyor muydum yoksa küçümsüyor muydum emin değildim. Daha şaşkın mı davranmalıyım? Bana ne zaman başkanın kim olduğunu soracaktı?

Lucas başını yana eğdi. "Ben doktoru çağırmaya gidiyorum. O bir insan, az önce konuştuklarımız hakkında hiçbir şey söyleme."

Bunun üzerine kafam daha da karıştı. Ya da en azından öyle yapmaya çalıştım. Yüz kaslarımın benimle işbirliği yaptığından tam olarak emin değildim, her şey tam olarak belirleyemeyeceğim kadar çok acıyordu.

Lucas kapıya yönelirken yüzündeki şüpheli ifade sabit kaldı ve ben titreyen ellerimi çarşafın altına saklamak için elimden geleni yaptım.

Bunun için yeterince zeki değildim. Ben Verity de Jager'dım, insanlar âleminde evcil hayvan dükkânı satış görevlisi, gölgeler âleminde ise amaçsız bir serseriydim.

Ama bu yeterli değildi, çünkü ben aynı zamanda Lindow Düşesi Verity de Jager'dım. Eşim doğanın bir gücüydü ve bir şeyleri gerçekleştirirdi. Bazen aptalca şeyler yapsa da, yine de onun azmine hayranlık duyardım. Ve biz bir takımdık, şimdi tarafımı hayal kırıklığına uğratacak değildim.

Hayır, akıllı olmak zorundaydım. Bir kaçış planı bulana kadar kendimi güvende tutmak için her türlü avantajı kullanmalıyım. "Erkek arkadaşım nerede?" Lucas odadan çıkmadan önce sesimin olabildiğince zayıf ve acınası çıkmasına dikkat ederek sordum.

"Sebastian nerede?"

Bölüm 18

THEON

O aralık çöktüğünde, eş bağının çekimini takip ederek insanlar âlemine girdim ve Soren ile Astrid'in hemen arkamda olduğu karanlık, pis bir ara sokağa indim. Ne yazık ki Soren ve ben daha ileri gidemedik. Ara sokak karanlıktı ama ışık parlak ışıklı bir sokaktan ağzına döküldü ve menzilimizi sınırladı.

"*Bu taraftan,*" dedim ve cisimsiz elimle bağın bana gitmemi söylediği yönü işaret ettim.

Astrid başka bir talimat vermeden hızla uzaklaştı ve Soren onun peşinden süzülürken küfür etti, ışık havuzunun hemen kenarında durdu.

Rainy birkaç saat önce kendi isteğiyle geri dönmüştü ve şimdi Allerick'in sarayında annemle birlikte tıklıp kalmıştı. Kardeşim güvende olduğu için minnettardım ama onu görmeyi düşünemeyecek kadar da öfkeliydim. Verity güvenli bir şekilde ait olduğu yere, evine dönene kadar başka hiçbir şeye odaklanamayacaktım.

"*İşleri gerçekten berbat ettin Theon,*" dedi Soren karanlık bir sesle, pelerinli kafasını bana doğru çevirerek. "*Bundan sonra serbest kalamayacağımı biliyorsun. Gölge Diyarı'ndaki eski Avcılar Kraliyet'in koruması altında. Onu kaybettin. Ona zarar verdin. Bunun sonuçları olacak.*"

"*Verity bir mülk değil,*" diye tersledim, bir zamanlar onu öyle gördüğüm için içimde bir utanç kıvranıyordu.

"*Hayır, değil,*" diye kabul etti Soren. "*Ama bizim diyarımızda savunmasız ve ona sağlanan korumalar da buna göre aşırıya kaçıyor. Çiftleşmenizden hiç bahsetmiyorum bile. Verity burada olsaydı ve ben de ona, onu eşin olarak kabul etmek için tüm kalbiyle rızasını alıp almadığını sorsaydım, nasıl bir cevap alırdım Theon?*"

Buna verecek bir cevabım yoktu, ki bu da başlı başına bir cevaptı. Cevabım hayırdı. Verity'yi istemiştim, bu yüzden onu aldım. O zamanlar, öfkelenmemesi olumlu bir işaret gibi görünmüştü - sanki benim küstahlığımı *pek umursamamış gibiydi*. Geriye dönüp baktığımda, Verity'yi tanıdıktan sonra, parlak tavrının önerdiğinin aksine neşe dolu bir hayat yaşamadığını anladım.

Verity öfkelenmemişti çünkü kendisi için daha iyisini beklememişti. Kendi mutluluğunu hiç düşünmemişti.

Birkaç dakika sonra Astrid yeniden ortaya çıktı, yüz ifadesi asıktı. "*Burası bir hastane, yani en azından Verity tıbbi yardım alıyor. Ne yazık ki, caddenin karşısında sigara içen adamlardan biri Seattle'dan bir Hunter ve biz kesinlikle Seattle'da değiliz.*"

"*Bu ne anlama geliyor?*" Soren sordu.

"Demek ki biri onu tanıdı ve memleketteki birlikleri çağırdı." Astrid'in ifadesi donuklaşmıştı. "*O binanın her yerinde olacaklar, onlar için kaçma riskini göze alamayacak kadar değerli.*"

"*O zaman ne yapabiliriz?*" Durumun çaresizliği artık üzerime ağır bir şekilde çöküyordu. Çiftleşme bağı beni ona götürdüğü sürece, Astrid'in Verity'yi fiziksel olarak inişe geri götürme işini halletmenin bir yolunu bulacağını düşünmekle aptallık etmiştim.

ve onu oradan kolayca taşıyabilirdim.

Ama bu...

"Uzaktan izleyebiliriz," diye cevap verdi Astrid acımasızca. "Buradaki sempatik bağlantılarımla soruşturma yapabilirim ama Avcılar aşırı tetikte olacaktırlar. Verity kendi gücüyle onlardan uzaklaşana kadar yapabileceğimiz bir şey olduğundan emin değilim."

"Bunun doğru olduğunu kabul etmeyi reddediyorum."

"Ne düşündüğünün bir önemi yok," diye söze karıştı Soren. "Kaderin belirlenene kadar Çukur'a gideceksin."

Çukur'da zamanın nasıl geçtiğini anlamanın hiçbir yolu yoktu. Kör edici küre ışığı, güvenliği tehlikeye atmamak için mahkumların uyuması için bile asla kısılmıyordu. Yemek dağıtımı düzensiz görünüyordu. Nadiren bu yemekler, hayatta kalmamıza yetecek kadar beslenmemizi sağlamak için tepside küçük bir güç küresi ile servis ediliyordu, ancak hepsini bozulmadan iade etmiştim.

Bana tahsis edilen oda, çoğu suçluya verilen hücrelerden daha güzeldi, ama yine de bir hapisaneydi.

Ve bir kez olsun Allerick'e ya da beni buraya getirme kararına kızamadım. Gölgele âlemindeki en büyük hazine bana emanet edilmişti ve ben onunla ilgilenmemiştim. Verity benim yüzümden orada sıkışıp kalmıştı. Göğsümdeki gergin, boğuk bağ, arada kalmışlığın zıt taraflarında olduğumuzu sürekli hatırlatıyordu.

Soren bana Verity'nin yerini izlediklerini ve eğer hareket ederse, onu bağ yoluyla tekrar takip etmek için gözetim altında geri getirileceğini söylemişti. Şimdiye kadar, hala iyileştirme tesisinde olduğu görülüyordu.

Bu rahatsız edici bir düşünceydi. İnsanlar böyle bir yerde genellikle ne kadar kalırlardı?

Çaresizlik eziciydi. Eğer zaman benim kontrolümde olsaydı, yağmur etrafımıza huzurla yağarken bizi verandanın altındaki o öpücüğe geri götürür ve her şeyi farklı yapardım. Verity'nin Rainy'yi kurtarmak için saraya gitme önerisini dinlerdim. O heyetin bir parçası olarak insan diyarına gitmiş olsaydım, Verity'nin Elverston Evi'ndeki arkadaşlarıyla güven içinde kalması için ısrar ederdim.

Döndüğümde hala orada olurdu. Belki de beni gördüğüne sevinirdi? Bir an için aramızda bir şeyler büyüyor gibi göründü. Ona neşe veren bir şey.

"Theon." Kız kardeşimin sessiz sesiyle sertçe döndüm ve onu hücremdeki parmaklıkların önünde, hiç görmediğim kadar pişman bir halde buldum.

Öfke yükseldi ama aynı hızla geri çekildi. Tutunamayacak kadar yorgundum.

Verity'nin yaralanması Rainy'nin suçu değildi. Benim suçumdu.

"Theon," diye burnunu çekti Rainy. "Özür dilerim. Bütün bunların olmasını istememiştim."

"Biliyorum," diye cevap verdim taş tavana bakarak.

"Gitmemeliydin. Seni dinlemeliydin."

Koşullar bu kadar vahim olmasaydı, hatalı olduğunu kabul etmesi eğlenceli olabilirdi. "Lütfen

bana kızmayın. Verity'nin zarar görmesini istememiştim."

"Ve bunun için seni suçlamıyorum." Verity insanlar âlemine gitmek istememişti. Kendi aptal kıskançlığı yüzünden onu oraya sürüklemiştim. Bu hata sadece ve sadece bana aitti.

Rainy ciddiyetle, "Yine de onu geri almana yardım edebilirim," dedi. "Haklıydım. İnsanlar âleminde çok hızlıyım."

"Yeter," dedim sertçe. "Genç olmanın ve kendini kanıtlamak istemenin ne demek olduğunu bilirim Rainy. Bunu herkesten daha iyi bilirim. Ama sen yenilmez değilsin. Bazen en iyi hareket tarzı, söyleyecekleri hoşumuza gitmese bile, daha iyi bilenleri dinlemektir. En azından seçeneklerimizi kullanmadan önce düşünmektir. Saraya dönün. Orada annemle kal. Düşüncesizce bir şey yapmayın. Anlaşıldı mı?"

Buraya nasıl geldiğinden bile emin değildim. Annesi belli ki asi kızına göz kulak olmakta iyi bir iş çıkaramıyordu.

"Seni kurtarabilirim."

"O cümleyi bitirme bile," diye kestirip attım. Rainy becerikli bir çocuktü; beni Çukur'dan çıkarabilecek biri varsa, onun o olduğuna güvenim tamdı. Ama eylemlerimin sonuçlarından kaçmayacaktım. Ne kadar korkunç olursa olsun onlarla yüzleşecektim. Verity'nin hatırı için.

"Burada ne yapıyorsun?" Damen koridorun ilerisinden sordu ve Rainy'nin sıçramasına neden oldu. "Sana gerçekten bir muhafız falan eşlik etmeliydi."

Rainy aceleyle, "Ben de tam gidiyordum," dedi ve kaçmadan önce bana son bir kez bakarak Damen ve Allerick'i muhafızların önünde onun yerine bıraktı.

"Bir haber var mı?" Yataktan kalkmadan sordum. Bu yeni bir gelişmeydi. Genelde Damen haber vermek için tek başına gelirdi.

"Hayır," diye cevapladı Damen. "Astrid, Verity'nin arkadaşı olarak ziyaret etmek üzere hastaneye girmeye çalışması için bir

bağlantıya ödeme yaptı, ama iyi korunuyor

Avcılar tarafından. Geçmelerine imkân yoktu."

Ben de şüphelenerek sessizce başımı salladım.

"Beslenmen gerek," dedi Allerick sessizce, parmaklıkların diğer tarafından beni izlerken. Bir keresinde kardeşlerimin beni görmekten en çok keyif alacakları yerin burası olduğunu düşünmüştüm ama ikisi de bundan herhangi bir keyif alıyor gibi görünmüyordu.

"Verity'den gelmeyen tek bir güç damlasına bile dokunmayacağım."

Damen, "Adanmışlığın takdire şayan ama ölürsen Verity'ye bir faydan olmaz," dedi.

"Damen, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" Allerick sordu. Damen'ın ayak seslerinin koridora geri döndüğünü duymadan önce uzun bir duraklama oldu. Kilitle biraz uğraştıktan sonra Allerick hücreme girdi ve odayı geçerek yatağın ucuna, bacaklarımın yanına oturdu.

Gerçekten, buraya gelmesi için herhangi bir tehdit oluşturmamalıydım.

Uzun bir süre boğucu bir sessizlik içinde oturduk ve Allerick'in burada ne işi olduğunu merak ettim. Hayatımız boyunca çok az etkileşimde bulunmuştuk - farklı bir yaşam gibi hissettiren o akşam yemeği partisi muhtemelen en çok konuştuğumuz zamandı.

"Korkarım bunca yıldır sana iyi bir kardeş olamadım," dedi Allerick sonunda, bana bakmaktan özenle kaçınarak.

Homurdandım. "Aynı babayı paylaşıyoruz ama kardeş değiliz."

Allerick ve Damen'ın yakın ilişkisine duyduğum kızgınlık tehlikeli bir şekilde yüzeye çıktı ve ben onu acımasızca bir kez daha bastırdım. Bu konuda kıskançlık hissetmek aptalcaydı. Allerick'le aramızda on yıl vardı ve ben bilinçli olarak kardeşlerimden uzakta, izole bir şekilde büyütülmüştüm. Suçlanabilecek tek kişi, artık uzun yıllar önce ölmüş olan babamızıdı.

"Gençliğimde yaptıklarım için kendimi bağışlıyorum," diye devam etti Allerick. "Ama reşit olduğumda ve daha da önemlisi tahta çıktığımda, yaptıklarımın hiçbir mazereti yoktu. Sanırım benden büyük olduğun için bana ihtiyacın olmadığını düşündüm."

"Sana ihtiyacım yok."

Allerick, "Sen yaptın ama," diye iç geçirdi. "Arkadaşlara ihtiyacın vardı. Aileye ihtiyacın vardı. Saray, yani krallık beni izledi. Aramızdaki pozisyon değişikliğini uzlaştırmak için daha çok çalışsaydım, onlar da aynısını yapardı. Sen bu kadar ihmal edilmeyecektin."

"Benim sadece Verity'ye ihtiyacım var," diye tısladım, sözlerinin açtığı gizli yarayı umutsuzca bastırmaya çalışıyordum. "Senin de ona ihtiyacın olduğu kesin," diye onayladı Allerick. "Bunu şimdi görebiliyorum. O senin Ophelia'n."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Bu kadar anlayışlı olmasını beklemiyordum. Daha önce hiç ortak bir noktada buluşmamıştık ama hayatının aşk tarafından ters yüz edilmesinin ne demek olduğunu anlayan bir erkeğe benziyordu.

"Neden buradasın?" İliklerime kadar yorgun bir şekilde sordum.

"Konsey üyeleri sizin davanızda tarafsız olabileceğime inanmıyorlar," diye iç geçirdi Allerick. "Evinizin aranmasını emretmek de dahil olmak üzere, bu konuyla ilgili her konuda liderliği ele aldılar."

"Tamam." Saklayacak hiçbir şeyim yoktu. Kral olsaydım ne yapacağımı belirten pek çok belge vardı, ama bu pozisyonu kendime almak için hiçbir zaman haince bir niyet yazmamıştım.

"Çalışma odanızdaki notları keşfettiler. Gölgele âlemine taşınan eski Avcıları daha iyi entegre etmek için önerilerinizi." Allerick bir an durakladı. "Çok iyiydiler. Benim bulduğum her şeyden çok daha kapsamlı."

Kelimelerin sanki varlığının derinliklerinden kopup gelmiş gibi tınlamasını takdir ettim. "Ne yazık ki

Konsey Üyeleri önerilerinizin belirli bir kısmına takılmış durumdalar..."

Gözlerimi kapattım, alaycı bir gülümseme dudaklarımı büktü.

"Cezalar mı?" Allerick rahatsız edici bir onaylama sesi çıkardı.

Kendi ölüm fermanımı hazırlamış olmam ne kadar da güzel. Ne kadar da düzenli biriyim.

"Beni savunmak zorunda hissetmemelisin," dedim gözlerimi açıp bir kez daha tavana bakarak. "Bu konuda hiçbir şekilde çelişkiye düşmemelisin Allerick. Beni aklından tamamen çıkarmanı tercih ederim. Verity'yi bulmak ve onu sağ salim eve getirmek, önemli olan bu. Önemli olan *tek* şey bu."

Allerick sabırsızca, "Sanırım çok zeki olduğumu ve aynı anda birden fazla şeyle ilgilenebileceğimi göreceksiniz," diye cevap verdi. "Bununla birlikte, en azından kısmen haklı olduğunuza inanıyorum. Eğer Verity seni Damen'ın iddia ettiği kadar önemsiyorsa" -Damen öyle *iddia etmişti*- "o zaman o senin en iyi ve tek savunman."

Allerick durmuş, gözlerinde o kadar büyük bir acıma duygusuyla bana bakıyordu ki hayal kırıklığı ya da utanç hissetmeliydim ama buna yer yoktu. Çaresizliğin ötesinde hiçbir duyguya yer yoktu.

"Yürekli ol kardeşim. Vazgeçmeye niyetimiz yok. Verity eve dönecek." Ama

hangi eve? Benimkine mi? Döndüğünde onu karşılamak için burada olacak

mydım?

Yoksa çoktan imzaladığım ölüm fermanı o zamana kadar beni ondan almış mı olacaktı?

Bölüm 19

"Y Nişanımız burada," dedi Doktor Torres nazik bir gülümsemeyle.

Nefesimi düzene soktum, doktorun bu haberle yaydığım şüphesiz ekşi feromonların kokusunu alamadığına şükrettim. Bu, daha büyük bir tuzaktan kaçınmak umuduyla kendime kurduğum bir tuzaktı ama yine de dişleri vardı. Sebastian'ın nişanım olduğunu iddia etmesi tüylerimi diken diken etmişti. Ne halt etmeye çalışıyordu? Bu *benim* uydurma senaryo, onun değil.

Kapının dışındaki ayak seslerini duyunca hızla yatağa kıvrıldım, çiftleşme izini örtmek için çarşafı çeneme kadar çektim ama ellerimi battaniyenin altından kurtararak biraz daha az ceset gibi göründüm.

"Verity," dedi Sebastian, aceleyle içeri girdi ve yatağımın yanına yığıldı, titreyen elleri inandırıcı bir rahatlama gösterisiyle parmaklarımı hafifçe kavradı. Anında irkildim, beynim yetişmeden bedenim tepki verdi.

Kendini topla, Verity. Tanrı aşkına, o senin erkek arkadaşın, hatta nişanlın olmalı.

Doktor Torres bana gergin bir gülümseme verirken Sebastian'a "Sakin ol," diye mırıldandı.

"Doğru." Sebastian kumral saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Onu gördüğüm için çok rahatladım. Özür dilerim. Ağırдан almam gerektiğini biliyorum."

Görünüşe göre, *durumum* hakkında çoktan bilgilendirilmişti, ki bunun mantıklı olduğunu sanıyordum.

Mantıklı gelmeyen şey, davranış biçimiydi. Beni kolayca yüzüstü bırakmasını, yanıldığımı ve yıllardır ayrı olduğumuzu söylemesini bekliyordum. Ama aynı zamanda etrafta dolanmasını ve istemeden de olsa benimle, beynimi parçalara ayırmak için ağzından köpükler saçan Konsey arasında bir tampon görevi görmesini de bekliyordum.

Aradan on yıl geçmişti ama Sebastian'ın özünde hâlâ aynı adam olduğundan şüpheleniyordum. *İyi* bir adam. Bir kahraman. Genç kızları tüm sıkıntılarından kurtarmak için at süren beyaz şövalye. Kendine engel olamıyordu.

Belki de bu konuda zarları yanlış atmıştım. İyilik olsun diye mi oynuyordu? Yoksa benimle 4 boyutlu satranç mı oynuyordu?

Her zaman böyle inandırıcı bir aktör müydü?

"Beni hatırlamana çok sevindim bebeğim," dedi, bu açıklama karşısında gerçekten duygulanmış görünüyor.

Oh, evet. Sebastian'ı çok iyi hatırlıyordum. Ne kadar omurgasız bir ana kuzusu olduğunu çok iyi hatırlıyordum. Onun için yeterince iyi olduğumu, ta ki iyi olmayana kadar; işler zora girdiğinde beni nasıl kurtların önüne attığını hatırladım.

Hatırladım.

"İşler biraz... bulanık," diyerek ona sulu bir gülümseme verdim. Çekingен bir tavırla eline uzandım; nemli, terli avucunu ve pençesiz parmak uçlarını elimin altında hissedince midem bulandı.

Ona göre son derece doğal davranıyordum. Her zaman oldukça uysal ve onun liderlik etmesine izin vermekten mutlu olmuşumdur.

Birlikteydik. Muhtemelen beni kendi başıma karar vermekten aciz bir aptal gibi hissettirmekte çok iyi bir iş çıkardığı için. "Biliyorum bebeğim. Her şey yoluna girecek, artık buradayım. Ne hatırlıyorsun?"

Doktor köşede kayıtlarımla uğraşırken onaylamadığını belli eden sessiz bir ses çıkardı ama ne yapmaya çalıştığını anlama fırsatı kaçırılmayacak kadar iyiydi.

"Denver'da yaşıyoruz..." Yavaşça söyledim.

"Bu doğru, bebeğim. İki yıl önce aldığımız çiftlik tarzı bir evde yaşıyoruz. Büyük bir aileye yetecek kadar yerimiz olsun diye bodrum katını yeni bitirdik, hatırladın mı?"

Rahmim kendi içine kıvrıldı.

Dalga geçmiyordu. *Bunca zamandır* birlikte olduğumuzu düşünmemi istiyordu.

Kaşlarımı çattım, başım ağrıyormuş gibi görünmesi için gözlerimi biraz kısarak baktım. "Lisede çıkmaya başladık. Mezuniyet balosunda bana pembe karanfillerden oluşan bir korsaj vermiştin. Mezuniyet için arkadaşlarla Jackson Gölü'ne gitmiştik."

Sebastian öyle cesaretle başını salladı ki neredeyse kendi akıl sağlığımdan şüphe edecektim. Belki de kafamı düşündüğümünden daha sert çarpmıştım ve gölge âlemi bir ateş rüyasıydı. Bir gün bir çiftlik evi yapmaktan bahsetmiştik.

Ama başparmağım parmağımın yan tarafında, Theon'un pençesinin deriyi parçaladığı yara izinin üzerinden geçerek beni ortaladı. Sebastian'ın dikkatini çekmeden çiftleşme işaretime dokunabilseydim dokunurdum ama riske atmak istemedim.

Ben Verity de Jager. Bir nevi Lindow Düşesi. Canavar eşim Lindow Dükü Theon ile gölge diyarında yaşıyorum. Orada arkadaşlarım var. Orada bir evim. Orada serseri bir baldızım var.

Geri dönüş yolunu bulacağım.

Evin yolunu bulacağım.

Theon'un sözlerini tekrar zihnimden geçirdim ve rahatlamak için onlara tutundum. *"Hafife alınmak, elinizin altında güçlü, görünmez bir silah olması demektir.*

Ben boyumu aşıyordu ve savaş stratejisti değildim ama Theon öyleydi. Ya da en azından öyle eğitilmişti. Onun kararlarına güvenirdim.

"Olanlar için çok üzgünüm," dedi Sebastian, dikkatle gözlerimin içine bakarak. Bir zamanlar onun duygulu yeşil bakışlarını rüya *gibi* bulmuştum ama şimdi onunla ilgili her şey samimiyetsiz görünüyordu. Tüm bunlar onun gerçekte kim olduğunu gizleyen bir maskeydi. "Bu yürüyüş gezisine çıkmaya çok kararlıydın ve seni vazgeçirmek için daha fazla çaba göstermeliydim. Tüm sorumluluğu üstleniyorum. İkimiz arasında hayalperest olan hep sen oldun," diyerek şefkatle güldü. "Benim mantığın sesi olmam gerekiyordu. Seni hayal kırıklığına uğrattım, Verity."

Hâlâ elimi tutuyordu ve tenimin dıştan da içten hissettiğim kadar soğuk olup olmadığını merak ediyordum.

Doktor Torres, "Ne yazık ki Verity kazanın ayrıntılarını hatırlayamıyor," diye söze girdi. "Kaza sabahın çok erken saatlerinde meydana gelmiş. Hiçbir yürüyüş ekipmanı bulunamadı."

Sebastian'ın gözleri bir an için parladı ama sırtı doktora dönük olduğu için sadece ben gördüm. O büyüleyici, uygun bir şekilde acıyan gülümsemesini bir anda tekrar yüzüne yerleştirdi.

Sebastian elimi nazikçe sıkarak, "Bütün bunları düzelterceğim," diye söz verdi. "Zor zamanlar geçirdiğini ve acı çektiğini biliyorum ama her zaman söylediğim gibi seninle ilgileneceğim."

Tanrım, onun güveninin beni ne kadar sarhoş ettiğini unutmuşum. Yalnız ve yetim bir kız için o benim kurtuluşum gibi görünüyordu.

Parlayan zırlı şövalyem. Bir daha asla yalnız kalmayacağıma dair bir söz.

Ve fikrini değiştirdiğinde, tüm bu güvenceyi bir hiçmiş gibi benden söküp aldı ve ondan bir daha haber alamadım.

"Eve dönmesi ne kadar sürer Doktor?" Sebastian sordu.

Siktir, planlarımda bu yoktu. Hayır efendim. Bu orospu çocuğuyla ikinci bir yere gitmeyecektim. Yine de belki bu bana kaçmak için bir fırsat verebilirdi? Bunu henüz göz ardı edemezdim.

Doktor Torres hoş bir sesle, "Verity'yi bir süre daha burada tutmak istiyoruz, sadece göz kulak olmak için," dedi. "Verity, ayrıca enine bir kırığın var" -bir atel içinde bağlı olan sol kolumu başıyla işaret etti- "ve sol tarafında ağrı kesici ilaçlarla tedavi edilen ağır bir morluk var. Araziyi ve ne kadar izole olduğunuzu düşünürsek... iyi ki çabuk bulunmuşsunuz."

Bu sefer titreyerek başımı sallıyormuş gibi yapmama gerek kalmadı. Daha fazla hasar almadığıma şaşırmıştım ve almadığım için de şükrediyordum.

Doktor Torres bizi yalnız bıraktı ve ben de yüz ifademi dikkatle boş tutarak Sebastian'ın artık etrafta tanık olmadığına göre ne söyleyeceğini bekledim. Maske burada mı düşecekti? Yoksa numara yapmaya devam mı edecekti?

"Seni özledim," diye mırıldandı Sebastian, ki bu bana hiçbir şey anlatmıyordu. "Çok endişelendim."

"Yürüyüş gezisi yüzünden mi?" Ona en kurnaz ifademi vererek sordum. Dostum, bir aktris olmalıydım. Bu işi çok iyi beceriyordum.

Ya da ilaçlar bana bu işi becerdiğimi düşündürüyordu. Ama ben ilk seçeneği tercih ettim.

Sebastian'ın kaşları çatıldı. "Evet, tabii ki. Yürüyüş gezisinin iyi bir fikir olduğunu hiç düşünmemiştim, hatırladın mı? Sen hiç

Atletik eğilimli," diye ekledi gülerek.

Ne kabalık. Yani, öyle değildim. Bazen, vücudumu maruz bıraktığım mutlak ihmal konusunda kendimi daha iyi hissetmek için yoga yapıyordum, ama bu bana hiç keyif vermiyordu.

Bazı insanlar gerçek maratonlar koştu, bazı insanlar *Real Housewives* maratonları yaptı. Evrenin dengeye ihtiyacı vardı.

"Ama sanırım bu deneyimden bir ders çıkardık, hm?" Sebastian devam etti. Her zaman böyle küçümseyici miydi? Bunu nasıl fark etmemiştim? "Eve döndüğümüzde, ben isteyken sen tamamen düğün planlamasına odaklanabilirsin. Belki de doğum kontrol hapını aldirmek için randevu alırsın," diye ekledi göz kırparak.

Zayıfça güldüm. Neler oluyordu böyle? Bu yalanı ne kadar ileri götürmek istiyordu? Sebastian'ın beni hafife alacağını umuyordum ama görünüşe göre ben *onu fazlasıyla* hafife almıştım.

"Annen de seninle geldi mi?" Etrafından kapıya doğru bakmaya çalışarak sordum. Bunun bir örneği yok değildi. Deb, apandistim patladığında onunla birlikte hastaneye gelmiş, her şeyin ne kadar zahmetli olduğundan ve bana her zaman söylediği gibi tohum yağları tüketmeseydim bunun asla olmayacağından yakınmıştı.

Sebastian kalın kalın yutkundu ve parlak avukat ayakkabılarına baktı. "O öldü. Altı ay önce."

Allah kahretsin. Onu özlemiş gibi davranmak zorunda mıydım? *Bunu* başatabileceğimden emin değildim. Meryl Streep bu performansı inandırıcı kılamazdı.

"Ah. Özür dilerim. Bunu... hatırlamıyorum."

Sebastian sempatik bir şekilde gülümsedi. "Hayır, tabii ki hayır. Hafıza sorunlarınızın nerede başladığını bulmamız gerekecek. Birkaç yıl önce gibi görünüyor."

"*Yıllar mı?* Gerçekten mi?" Gözlerim fal taşı gibi açılmış ve sinirlenmiş görünmeyi umarak sordum, oysa daha çok bu pisliğin küstahlığına hayret ediyordum. "Bir yolunu bulacağız Eri. Merak etme," diye ekledi telaşla. *Eri*. Tanrım, biri bana Eri demeyeli tam on yıl olmuştu.

Bu. "Annemin vefatını duyunca oldukça çelişkili hissettiğinizi tahmin ediyorum. Sana karşı pek iyi değildi. Aslında son birkaç ay içinde pek çok ilişkim değişti. İnsanların beni görme biçimleri üzerinde ne kadar kontrolü olduğunu fark etmemiştim."

Şaka yapmıyorum.

"İnsanlarla ilişkilerim de değişti mi?" diye sordum, artık karaktere büründüğüm için bundan yarı yarıya keyif alıyordum. Sanki kendi hayatımın alternatif bir zaman çizelgesi versiyonunu LARP'lıyor gibiydim.

Sebastian bir cevap bulmadan önce hafifçe kekeledi. "Şey, sanırım bir süredir Avcılar'la pek ilgilenmiyorsun -ki bu annemin hatasıydı- ama artık geri dönebilirsin. Son zamanlarda işler biraz karışık ama seni hoş karşılayacaklardır. Denver Konsey şubesi burada, seni eve getirecekleri için heyecanlılar. Ait olduğun yere. Nihayet. Ben de bunu istiyorum. Açıkçası. Nişanlandığımıza göre."

Şimdi yüzü kıpkırmızıydı ve benim bu saçmalıktan aldığım keyif astronomik bir şekilde artmıştı. Sebastian'ın masa başında çalışan bir mülk avukatı olması iyi bir şeydi; mahkeme salonunda canlı canlı yenebilirdi.

"Tabii ki beni evde istiyorsun, biz birbirimize aşığız," dedim tatlı bir gülümsemeyle. "Sadece neden tek başıma yürüyüşe çıktığım konusunda kafam karışık. Ve neden Avcılarla birlikte olmadığım konusunda. Ve işler 'havada kaldı' derken ne demek istedin?"

"Bundan bahsetmemeliydim. İyileşiyorsun. Şu anda bütün bunları düşünmene gerek yok." Kendini toparlamıştı ve yakın zamanda başka bir hata yapacak kadar dikkatsiz olacağından şüpheliydim.

Bu da bu konuşmadan daha fazla fayda sağlanamayacağı anlamına geliyordu. Yeniden değerlendirmem gerekiyordu. "Çok yorgunum," diye fısıldadım, başımı zayıfça yastığa bırakarak.

"Elbette." Sebastian doğruldu. "Çok fazla ağrı kesici kullanıyorsun, dinlenmen gerek. Hemen köşedeki bir motelde kalıyorum. Neden birkaç saat sonra gelmiyorum? Teknik olarak, burada olduğum sürece hâlâ çalışıyorum..."

"Kulağa hoş geliyor." Sahte bir gülümseme takındım, hastane yatağında yatarken Theon'un beni isteyerek terk ettiğini hayal etmeye çalıştım, ağrı kesici ilaçlarla uyuşturulmuştum ve başarısız oldum.

Sebastian büyüleyici, ruhsuz bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve kağıt gibi kuru dudaklarını alnıma bastırmak için eğildi. Eğer midemde gerçek bir yemek olsaydı, muhtemelen kusardım.

"Şu anda acı çektiğini biliyorum Verity ve keşke bunu tamamen ortadan kaldırılabileydim. Ama bu bizim için yeni bir başlangıç, tamam mı? Bu sefer her şeyi farklı yapacağız. Çok mutlu olacağız. Gitmene izin vermek... o yürüyüş gezisinde, yani"- boğazını temizledi-"başına gelen en kötü şeydi. O zamandan beri büyük bir pişmanlıkla yaşıyorum. Ama bundan sonra her şey mükemmel olacak, tamam mı? Seni çok seviyorum. Her zaman sevdim."

Son bir kez, endişe verici bir ciddiyetle gülümseyerek odadan çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Ve fark ettim ki, onun güdülerini hakkında beyin fırtınası yaptığım tüm kötü senaryolarda, özellikle korkunç bir tanesini atlamışım.

Sebastian beni gerçekten geri *istiyor* olabilir. Beni gerçekten seviyor olabilirdi ya da en azından sevdiğini düşünüyor olabilirdi. Samimiyeti gerçek olabilirdi. Kulağına kıymetli oğlunun daha iyisini yapabileceğini söyleyen zorba annesi olmadan, birdenbire kötü bir seçenek olmaktan çıkmıştım. Muhtemelen anılarımda futbol sahası büyüklüğünde bir boşluk

olduğunu düşünmesine yardımcı oldu, bu boşluğu gerçek olduğuna inanmamı istediği şeylerle doldurabilirdi.

'Seni gerçekten sevmiyor' diye bağırın uyarı zillerine ve yanıp sönen neon ışıklarına ihtiyacım olduğundan değil - zaten biliyordum

Bu. Aşkın ne olduğunu biliyordum. Theon'u seviyordum. Amaçlarıma uygun olması için kafasını sahte anılarla doldurmanın kabul edilebilir bir seçenek olduğu bir evren kesinlikle yoktu.

Sebastian'ı ve bitmiş bodrumunu sikeyim. Gölgeler âleminde geri dönmem gereken bir hayatım vardı. Bana bağımlı bir kedi. Süper güçlü vajinamla beslemem ve bir devrim planlamasını engellemem gereken bir koca -bir nevi-. *Meşguldüm*.

Şimdi tek yapmam gereken eve nasıl döneceğimi bulmaktı ve ne kadar sinsi olursam o kadar iyiydi, çünkü bu işsiz gölge düşesin sağlık sigortası olmadığı kesindi ve kanyondan uçakla çıkarılmanın ucuz bir şey olmadığından şüpheleniyordum.

Bu saçmalıktı. Astrid'in beni kurtarmak için bir yol bulmasını umarak burada zor durumdaki bir genç kız gibi yatmak *istemiyordum*. Gölgeler âlemine geldiğimden beri bir yükten başka bir şey değildim ve oraya geri döndüğümde bir yük olmaya devam etmemeyi planlıyordum. En azından bu kısmı kendi başıma çözebilirdim.

Sebastian'a can simidimmiş gibi sarılmak, en azından bir süreliğine kıdemli Konsey üyelerini uzak tutmayı umuyordu. Onu emir erleri olarak kullanacaklar, benim de ona sonuna kadar güveneceğimi varsayacaklardı. Sebastian'ı da idare edebilirdim.

Başımı yastığa yasladım ve Theon'u idare edebileceğimi düşündüğüm anı hatırlayarak hafifçe gülümsedim. Yönetilemez, kontrol edilemez ve inatçı biriydi.

Onu ve beraberinde getirdiği tüm bu özellikleri sevdim. İyi bir eş olma konusunda öğrenmesi gereken bir ton şey var mıydı? Evet, vardı. Gerçi benim de vardı. Ve Damen söz konusu olduğunda kıskançlık sorunlarını kesinlikle çözmemiz gerekiyordu, ancak beni incittiğini görmenin onu bu konudaki aptallığının en azından bir kısmından kurtaracağından şüpheleniyordum.

Gerisi zamanla gelecekti. Lindow Dükü Theon'a tamamen bağlanmışım. Günlerimizin geri kalanında birbirimizi çok mutlu edecektik ve kimse bunun önüne geçemeyecekti.

Bölüm 20

Damen odanın kapısını açtı, parmaklıkların önünde durma zahmetine girmeden doğruca içeri girdi, yüz ifadesi asıktı. Kapıyı arkasından kapattı, odayı geçip yanına yatağa oturdu, duruşumu aynıyla Sırtını duvara yaslamış, bir ayağını yatağın kenarına koymuş ve bir kolunu dizine dayamıştı.

Allerick beni bunun olabileceği konusunda uyarmamış olsaydı, Damen'ın ciddi sessizliği endişe verici olurdu. Onu hayatı boyunca bu kadar ciddi gördüğümünden emin değildim.

"O zaman yargılanacak mıyım?" Gururumun son çaresiz kalıntılarını bulup çenemi yukarı kaldırarak sordum.

Damen biraz umutsuzca, "Gölgeler Konseyi," diye cevap verdi. "Allerick senin lehine tartışıyordu ama onlar senin cezalandırıldığını görmek istiyorlar."

Allerick'e duyduğum o eski kızgınlık kısa bir süre için alevlendi ama sonra onu bir kenara ittim. Bu noktada hastalıklarım için onu suçlamak içgüdüsel, ama bu bir inançtan ziyade bir refleksti. Bunların hiçbirisi Allerick'in suçu değildi. Verity'nin zarar görmesine neden olan benim davranışlarımdı ve benim aldığım ceza da benim sonum olacaktı.

Yavaşça yataktan kalktım, omurgamı gerdim ve omuzlarımı geriye attım. "Verity dönene kadar duruşmayı erteleyeceklerini umuyordum."

Damen sessiz bir sıkıntı sesi çıkardı. "Konsey üyeleri onun geri döneceğine inanmıyor."

"Neye dayanarak?" Verity'nin sonsuza dek orada mahsur kalacağı fikrini aklımdan bile geçirmeyi reddederek sertçe sordum. "Astrid fikrini mi değiştirdi? İyileştirme tesisinden ayrılır ayrılmaz Verity'nin güvenli bir şekilde geri döndüğünü göreceğinden emindi."

"Şey, hayır." Damen yüzünü buruşturdu. "Astrid her zamanki gibi kararlı. Verity'nin geri dönmeyi reddedeceğini düşünüyorlar."

"Hangi gerekçeyle?" Hırıldadım, gölgeler serbest kalmak, *bir şeye* saldırmak için zorlama üretecek güce sahip değildim. Herhangi bir şey.

Damen özür dileyerek, "Sen," diye cevap verdi. "Verity'nin insan diyarına dönüşünün muhtemelen onun için hoş bir kaçış olduğuna oldukça ikna olmuş durumdalar. Onu kendi isteği dışında yanına alan uygunsuz bir eşten kurtulmak için uygun bir fırsat."

"Verity mutluydu," diye homurdandım ama savunmacı tavrım inkâr edilemezdi. Ne de olsa kendime ait bir Avcı istemiştim. Verity kendi isteğiyle gönüllü olduğunda ısrar ediyordu ama Elverston Evi'nde yaşayan diğer eski Avcıları çok önemsiyordu. Belki de kendi isteğiyle gelmişti ama sırf onlar kendilerini mecbur hissetmesinler diye.

Belki de her şeye rağmen mutlu değildi ve ben sadece görmek istediğim şeyi görmüştüm?

"Kendinden şüphe etmeyi bırak," diye emretti Damen, yataktan tırmanıp kendini tam boyuna çekti, hala benden yarım boynuz boyu kısaydı. "İkinizi o gün birlikte gördüm... her şeyin olduğu gün, hatırladın mı? Konsey üyeleriyle defalarca

tartıştım, ikinizi mutlu gördüğüm konusunda ısrar ettim. *Verity'nin* mutlu olduğunu. Personeliniz de tanıklık etti, ancak Konsey bunları önyargılı oldukları gerekçesiyle reddetti."

"Seninkini reddetmek için bahaneleri neydi?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Zaten benden pek memnun değillerdi," diye itiraf etti Damen. "*Allerick* eski Avcıların buradaki yerlerini -ve ideal olarak burada bir eş bulmalarını- kendi zamanlarında bulmalarına izin vermenin güçlü bir savunucusu olsa da, herkesin onun yaklaşımına katılmadığını anlayın. Konsey, burada kalıp depolar için enerji üretmelerini sağlamak için tüm eski Avcıların varışlarının hemen ardından çiftleştirilmeleri gerektiğini düşünüyor. Sıradaki ikinci kişi olarak, çiftleştirilecek ikinci kişinin ben olmam gerektiği konusunda çok ses çıkardılar. Bir ilişkiyi güvence altına almadaki başarısızlığım... bir anlaşmazlık nedeni oldu."

Mutsuz bir şekilde, düşüncelerimin aynı çizgide ilerlediğini fark ettim. *Allerick*'ten daha iyi bir hükümdar olacağımı, çünkü bir şeyleri gerçekleştirebileceğimi düşünmüştüm. Şimdi, onun kararlarını yumuşatan merhametin bir zayıflık değil, bir güç olduğunu görebiliyordum.

Belki de farklı bir dünyada birlikte çalışabilirdik. Güçlü yönlerimiz birbirini tamamlayabilirdi. Ama artık çok geçti. Kendi mutluluğumun önündeki engelin başından beri *ben olduğumu* acı ve gecikmiş bir şekilde fark etmek için çok geçti.

"O halde, sanırım onları yeterince beklettik," diye iç geçirdim, yorgun adımlarla ayağa kalkarken.

Damen benden çok daha büyük bir enerjiyle ayağa fırladı ve kapiyla aramda durarak bana ters ters baktı. Damen bir rakip olarak kabul edilebilecek yaşa geldiğinde, *Allerick*'in beni geçeceği açıktı. Onun yanında bir kardeş olarak hiç büyümemiştim ve onunla genç *Allerick*'le geçirdiğimden bile daha az zaman geçirmiştım. Bazen Damen'ın da en az *Allerick* kadar kardeşim olduğunu tamamen unutuyordum.

Şu anda tam da sinirli bir küçük kardeşe benziyordu.

"Vazgeçmesen iyi edersin," diye uyardı Damen. "Verity senin eşin. Sana ihtiyacı var." "Verity her zaman önceliğimdir," diye onu temin ettim. "Yaşadığım sürece."

Damen elinin küçümseyici bir hareketiyle, "Eh, çiftleştiniz, yani zaten bir şey yapabilecekleri yok," dedi. "Hoşlarına gitse de gitmese de ikiniz birliktesiniz. Verity geri dönecek ve Konsey Üyeleri bununla yaşamayı öğrenecek."

Damen hâlâ genç ve idealistti -şimdiye kadar fark etmediğim bir şeydi bu. *Allerick*'in onu gölge diyarını yönetmenin daha az tuzlu unsurlarına dahil etmediği açıktı. Belki de onu tüm bu tatsızlıklardan uzak tutmak için, karşı karşıya olduğum cezadan ona kesinlikle bahsetmemişti.

Onun huzurunu bozmaktan nefret ediyordum. Belki de *Allerick*'in harekete geçtiği aynı ağabeylik içgüdüsüydü. Bu garip bir şekilde hoş bir düşünceydi.

Damen bizi odadan çıkarıp curia'ya giden koridorlardan geçirdi ve ben de ilk kez, Konsey atalarımın gölgelerine geri dönmeme talep ederse ısırgımın izinin Verity'nin teninde kalıp kalmayacağını düşünmeme izin verdim. Bağın kopacağından ve hak ettiği kalibrede bir eşle yeniden başlayabileceğinden hiç şüphem yoktu ama yara izi kalacak mıydı? Hayatındaki rolümün hatırlatılmasını hoş mu karşılayacaktı yoksa buna içerleyecek miydi?

İkincisi, şüphesiz.

Birlikte geçirdiğimiz süre içinde Verity'ye üzüntüden başka bir şey vermemiştim. Muhtemelen yeniden başlama fırsatını memnuniyetle karşılayacaktır.

"Sen... sen Verity'ye göz kulak olacaksın, değil mi?" Damen'a tereddütle sordum, aptalca kıskançlığım araya girmeden böyle bir istekte bulunmanın ne kadar kolay olduğuna şaşırmıştım. "Onu güvende tutacaksın. Eğer bir şey olursa."

"Elbette," diye kayıtsızca cevap verdi, isteğimin büyüklüğünü kavrayamamıştı.

"Ciddiyim, Damen. Onun rahat etmesini sağla. Sabahları orucunu açmak için çay içer ve öğleden önce et sevmez. Hayvanı Fester, kendi güvenliği için içeride tutulmalı ve herkesten ve her şeyden yiyecek çalacaktır, ama onsuz olamaz. Verity odasında pembe tonlarında yumuşak mobilyalardan çok hoşlanır ve insan aleminden kendisine düzenli olarak teslim edilen birçok güzellik ve konfor eşyasına ihtiyaç duyar."

Damen beni garip bir şekilde izliyordu ama ben devam ettim, tüm bunları bilmesine ihtiyacım vardı. Her şeyi hatırlamasına.

"Doğrusu, eğer Verity bu tür eşyaları almazsa, şikayet etmeyecektir, çünkü nezaket ve cömertlik konusunda beklentileri çok düşüktür ve sadece en iyisini hak ettiği için bunları fazlasıyla aşmanız zorunludur."

Damen aniden durdu, daha ileri gitmemi engellemek için bir kolunu uzattı ve kulağıma sessizce konuşmak için eğilmeden önce etrafına baktı. "Belki de gitmeliyiz?"

Şaşkınlığımdan hafifçe tılandım. "Gitmek mi?"

"Kimse benden şüphelenmez," diye ekledi aceleyle. "Sen ve ben hiç yakın olmadık ki. Bu bir risk olurdu ama sanırım seni dışarı çıkarabilirim."

"Bunu benim için yapar mısın?" İnanamayarak sordum.

"Verity hakkında böyle konuşmanı dinleyip sonra da mahkeme salonuna girişini izleyemem. Fikirlerini her zaman onaylıyormuşum gibi davranmayacağım Theon ama sana her zaman olması gerektiği kadar adil davranılmadığını düşünüyorum; hem Babam hem de tüm diyar tarafından. Aslında sürgün edilmiştin, hiç şansın yoktu."

"Ne şans?"

"Biliyorsun." Damen çaresizce beni işaret etti. "Normallik."

Bunun üzerine homurdandım, melankolimin bir kısmı kalktı. "O zaman belki de diyar bana bir iyilik yapmıştır. Bundan daha sıkıcı bir şey düşünmüyorum."

normal olmaktan daha iyidir."

"Hadi gidelim. Gidelim," diye ısrar etti Damen, gözü kara ve iyimser bir şekilde. Daha önce yakın değildik ve o zamandan beri kendi itirafıyla Kral'ın Konseyi'nde benim durumumu tartışıyordu. İlk ve tek şüpheli o olacaktı.

"Bu cömert bir teklif Damen, ama sen riske atılamayacak kadar değerlisin. Birinin Verity'ye göz kulak olması gerekiyor ve böyle bir görevi sadece sana emanet edebilirim."

"Onur duydum," dedi sessizce. "Ve seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." "Etmeyeceğini biliyorum."

Damen'in alemde tembelliğiyle nam salmış bir şöhreti vardı, ama ben -belki de safça- iş başa düştüğünde bunu başaracağından emindim.

Damen'in bana en büyük odaya, seyirciler için kademeli oturma yerleri olan odaya gideceğimizi söylemesine gerek yoktu. Kral ya da veliaht prens değildim ama yine de krallığın kanlı bir prensiydim. Seyirciler olacaktı.

"Bunu izlememen için seni ikna edebileceğimi sanmıyorum?" Hafifçe sordum. Damen o gençlik saflığını uzun süre koruyamazdı ve bunu kaybetmesine neden olma düşüncesinden nefret ediyordum.

"Ya birlikte gideriz ya da oraya birlikte gireriz," dedi inatla, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırarak. "O zaman oraya birlikte gireriz," dedim usulca, hak etmediğim sadakatten etkilenerek.

Ağır çift kapının önünde durduğumuzda Damen sessizce, "Son şansın," diye uyardı. Ona sırtıttım. "Tekrar görüşene kadar, kardeşim."

O cevap veremeden kapıları iterek açtım ve dairesel odanın ortasına doğru yürüdüm, sıra sıra Gölgeler yukarıdaki sıralardan bana bakıyordu.

Zamanında pek çok hata yapmıştım ve şimdi suçlarımın hesabını verme zamanım gelmişti.

Bölüm 21

I bok gibi görünüyordu.

Yatağımdan banyoya kadar yaptığım kısa yürüyüşte bacaklarım titriyordu ve tenim grimsi bir renk almıştı. Saçlarım günlerce döküldükten ve çiftleşme izinin önünde sürekli çekiştirildikten sonra neredeyse kendini örmüştü. Gözlerimin altındaki koyu halkalar her geçen dakika daha da belirginleşiyor gibiydi.

Bugün gidiyordum.

Yatağın yanında Sebastian'ın dün benim için bıraktığı ve giymem gereken bir çanta dolusu kıyafet vardı ve buraya işlemek ve saçımla bir şeyler yapmak için belli belirsiz bir eğilimle gelmişim ama bu kısa yürüyüşten sonra tamamen bitkin düşmüştüm.

Bu da Denver'a dönerken havaalanında kalabalığın arasında kaybolmak için yaptığım yarım yamalak planın pek de uygulanabilir görünmediği anlamına geliyordu. Kaçacak ve yardım beklemek için kendime karanlık bir yer bulacak durumda değildim. Şu anki durumumda, Sebastian muhtemelen beni havaalanından geçirebilmek için tekerlekli sandalyeye oturtmak zorunda kalacaktı.

Sikeyim.

Sürüne sürüne yatağıma döndüm, harcadığım efor yüzünden alnımda ter damlaları oluşmuştu. En sevdiğim hemşire Leticia içeri girdi, ben kendimi ağır bir şekilde yatağın kenarına bırakıp nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

Dudaklarını büzerek halime baktı. "Acı çekiyor musun, Verity?"

Başımı sallayıp yüzümü buruşturmadan önce vücudumu gözden geçirdim. "Sadece yorgunum."

Yorgun ve *halsizdim*. Yatak istirahati, yaralar ve ilaçlar, burada geçirdiğim birkaç gün içinde otuz yıl yaşlanmış gibi hissetmeme neden olmuştu. Theon beslenmeden önce böyle mi hissediyordu? Keşke seks beni sihirli bir şekilde iyileştirebilseydi.

Leticia sempatik bir şekilde başını salladı. "Seni ayakta ve hareket halinde gördüğüme sevindim ama sınırlarının farkında ol." "Onların çok farkındayım," diye mırıldandım ve yatağın yanındaki su bardağıma uzanıp bir yudum aldım. Sınırım bir işeme molasıydı. Hepsi bu kadardı.

Leticia mırıldanarak yatağın yanındaki çantaya yöneldi. "Giyinmene yardım edeyim mi? Nişanlın seni almak için birazdan burada olacak."

Kısa kollu siyah bir iş elbisesi çıkarmasını ilgisiz bir şekilde izledim, birdenbire ayrılıktan önceki gardırobumun ne kadar sıkıcı olduğu aklıma geldi. Ayrıca bir çift siyah deri babet çıkardı; hem ayağımın acımasızca su toplaması hem de babetlerin yarattığı o iğrenç ayak kokusu yüzünden burnum kırıştı.

Leticia siyah dantelli bir sutyen ve külot takımı çıkarırken eğlenen bir gülümsemeyi zorlukla bastırdı, onları yanımdaki yatağa koyarken yüzündeki ifadeyi gizlemek için çenesini sıktı.

Alaycı bir şekilde homurdandım ve daha yakından incelemek için saçma sapan kumaş parçalarını elime aldım. Yani, en azından etiketleri üzerinde bırakmıştı. Onlar

belli ki yeniydi ve önceki sevgilisinden kalma değildi. Hatta sütyen bile benim bedenimdeydi - gerçi on yıl önceki bedenimdi, yani şimdi rahatsız edici derecede dar olurdu.

Bunda ürkütücü bir şey yok.

Kendimi tekrar ayağa kaldırdım, uzuvlarım kabaca işbirliği yapmadığı için beni giydirme işinin çoğunu Leticia'nın yapmasına izin verdim. Sütyen askılarını olabildiğince gevşetirken boğuk bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı, kaplarım taşığında bir fark yaratmıyordu.

"Sorun değil," diye onayladım onu, rahatsız olmayı kabullenmişim. Elbise en azından yumuşak bir kumaşa sahipti, ancak biraz yapışkandı ve barın bana verdiği tuhaf dörtlü meme durumunu gizlemek için gerçekten hiçbir şey yapmıyordu. Dar kol deliği de ateli geçirmek için tam bir eziyetti. Belli ki Sebastian bunları seçerken rahatlığı ya da pratikliği düşünmemişti.

"İşte oldu," dedi Leticia, ayaklarımı ayakkabıların içine sokmama yardım ettikten sonra doğrulurken. En azından uyuyor gibiydiler.

"Bu nereden geldi?" Leticia, elbisenin yakasının gizlemek için yeterince yüksek olmadığı ısırtık izini incelemek için başını yana eğerek mırıldandı.

Kahretsin.

"Cevap vermek zorunda değilsin, sadece meraklı davranıyorum," dedi güven verici bir gülümsemeyle.

"Sadece bu konuda çok utangacım," diye cevap verdim, bunun inandırıcı bir mazeret gibi görünmesini umarak.

"Çantamda biraz fondöten var, istersen?" Leticia nazikçe önerdi. "Muhtemelen oldukça benzer tonlardayız."

Başımı sallayıp elini minnettarlıkla sıkarken neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Tanrım, hemşirelerin kıymeti bilinmiyor. Gölgeler âlemine geri dönmenin bir yolunu bulursam, krala, Hunter tıp uzmanlarının bizim tarafımıza geçmesini sağlamak için bir tür ayrıntılı kelle avı planı önerecektim.

Leticia gitti, elinde küçük bir makyaj çantasıyla döndü ve boynumdaki yarayı kapatmama yardım etti. Mükemmel değildi ama fondöten ve saçım sayesinde neredeyse kurtulmuştum.

Uzun vadeli bir çözüm değildi. Belki Sebastian'ı bir eczaneye uğramaya ikna edebilirdim. Ama hiç param yoktu.

Karanlık. İhtiyacım olan şey buydu. Çözüm bir an önce buradan siktir olup gitmekti.

Kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ederek Leticia'ya sıkı bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz. Eşyalarınız da biraz karışmış," diye ekledi Leticia özür dileyerek. "Bu yanlış yere konmuş, daha yeni fark ettim."

Önlüğünün cebinden bir şey çıkardı ve görmem için havaya kaldırdı. Elinden uzun, ince gümüş bir zincir sarkıyordu, telkari bir kafesin içinde tutulan mürekkep karası karanlık top bir sarkaç gibi sallanıyordu. Hiç düşünmedim. Tereddüt etmedim. Hemen elinden kaptım ve göğsüme bastırdım.

"Çok güzel," diye mırıldandı Leticia. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Bir tür anlaşma sesi çıkardım, ani bir gözyaşı hücumunu geri püskürterek başparmağımı küçük cam küreyi barındıran telkari muhafazanın üzerinde gezdirdim. Gözlerim bana oyun oynamıyorsa, bu âlemde farklı görünüyordu.

Ki, bilirsin, kafa travması. Yani belki.

Ama Theon onu bana gösterdiğinde bu kadar *aktif* olmadığından

eminim. "Nişanlından bir hediye miydi?"

"Ne?" Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Oh. Um, tabi. Evet."

Mırıldandı, beni biraz fazla yakından izliyordu. "Biliyorsun Verity, konuşmak istediğin bir şey olursa ben her zaman buradayım."

Belki de hafıza kaybı numaram gerçek tıp uzmanları üzerinde tam olarak işe yaramıyordu. Leticia ve Doktor Torres iyi görünüyorlardı ama Avcıların erişim alanı uzun ve cepleri derindi. Yardım istersem beni ihbar etmeyeceklerine güvenemezdim.

Tanrım, yine de baştan çıkarıcıydı. Ben tek başıma gelişen biri değildim. Tıpkı bir bebek gibi, beni destekleyecek bir köye ihtiyacım vardı. Son birkaç gün dehşet vericiydi.

"Bunu bir düşün," dedi Leticia nazik bir gülümsemeyle. Rutin kontrollerini yaparken konuyu kapattı, odadan çıkmadan önce kolumdaki ateli incelerken konuşmayı hafif tuttu.

Hemşirelerle havadan sudan konuşurken Sebastian'ın büyüleyici kahkahası koridorda yankılandı ve kolyenin hâlâ elimde olduğunu sarsılarak fark ettim. Bu aptal elbisenin cebi yoktu ve Sebastian boynumdaki zinciri görürse kesinlikle ne olduğunu ve nereden aldığımı bilmek isteyecekti.

Hafifçe panikleyerek elbisemden aşağı ittim, sütyenimin alt kısmına soktum, göğüslerin ezilmesinin herhangi bir yumruyu gizleyeceğini umuyordum. Metalin etime battığını hissettiğimde gözlerim hafifçe yaşardı ama en azından gizlenmişti.

"İşte buradasın Eri," dedi Sebastian, odaya girerken kollarını iki yana açarak ve bana cömertçe gülümseyerek. "Çok hoş görünüyorsun. Belki saçlarını toplayabilirsin? Ah, boş ver. Bununla daha sonra ilgilenebiliriz. Hadi buradan çıkalım, olur mu?"

Derin bir nefes verdim ve ona ikna edici bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım.

Kendim için ne kadar üzülsem de, şu an kendime acımanın zamanı değildi. Şimdi içimdeki Astrid'i yönlendirmenin ve buradan nasıl çıkacağımı stratejik olarak düşünmenin zamanıydı.

Gözyaşları biraz daha beklemek zorunda kalacaktı.

"Eve gideceğimizi sanıyordum?" Sebastian kiralık arabayı saçma sapan büyüklükteki bir malikânenin girdaplı kapılarına doğru çekerken kalbim göğsümde rahatsız edici bir hızla çarpmaya başladı. Burası havaalanı değildi. Denver'a geri dönmemiz gerekiyordu. O da öyle demişti.

Zile ulaşmak için camı indirirken bana kenarları biraz gergin görünen güven verici bir gülümseme attı. "Yolda kısa bir mola vereceğiz. Konsey'den pek çok kişi senin için çok endişelendiği için buraya geldi Eri. En azından bir merhaba diyebiliriz, sence de öyle değil mi?"

Sesindeki azarlama çok açıktı. Şimdi her şeyi berbat etme riskini almak istemediğim için koltuğumda büzüştüm ve ona aradığı küçük, tereddütlü onay işaretini verdim. On yıl önceki halime bu kadar kolay dönebildiğim için kendimden endişe ediyordum. Sebastian ikimiz için de tüm alanı kaplasın diye kendimi bu kadar küçük olmaya zorladığım için kendimden nefret ediyordum.

O zamanki halimden şimdiki halime olan yolculuğum bilinçli ve kasıtlı bir değişimden ibaret değildi. Sadece her seferinde bir günlük özgürlüktü. Her zaman çirkin bulduğum yanlarımı saklamak zorunda olmadığım bir gündü. Ve geçen her günle birlikte, her zaman taşıdığım suçluluk ve utanç, uzak bir anı olana kadar azaldı.

Yatak odamdaki o uğursuz öğleden sonra Deb bana kırıldığımı söylemişti, ama şimdi onun bu sözünü zihnimden sonsuza dek kovuyordum. Temelde kırık değildim -kimse değildi- ve sevgiyi hak ediyordum. Tüm tuhafılıklarım, çok yüksek sesimle ve bazen uygunsuz şakalarım sevmeyi hak ediyordum.

Beni seven kişinin Theon olmasını istedim. Ben de onu seven biri olmak istedim. Ona uzun zamandır kaçtığı dünyada iyi şeyler de olduğunu gösteren kişi. İnanılmaz deneylerini teşvik eden, her gün onunla birlikte öğle yemeği yiyen ve ona verdiğim güçle onu güçlü ve sağlıklı tutan kişi olmak istedim.

Eve gitmemi gerektiren tek sebep Theon değildi. Ev, Wilder ve Aderith'in tek başlarına idare edemeyeceği kadar büyüktü. Onların iş yükünün bir kısmını üstlenmek, malikaneyi hepimizin yaşayabileceği daha güzel bir yer haline getirmek istiyordum. Parlak ve neşeli Xanthia ile daha fazla zaman geçirmek ve Rainy'yi kazanmanın bir yolunu bulmak istiyordum.

Bozulmamıştım. Sadece kim olduğumu oluşturan tüm parçaların, istenmeyen artıklardan oluşan bir karmaşa değil, ilginç bir yapbozun parçaları olduğunu fark etmem biraz zaman aldı.

Kapılar açıldı ve görünüşe göre ziyaret etmekte olduğumuz zarif gri tuğlalı devasa binaya giden yarım daire şeklindeki araba yoluna yöneldik. Garaj yolu araçlarla doluydu ve Sebastian park ederken yüzümü hafif endişeli bir ifadeye büründürdüm. Engerek yuvasının kalbine gidiyordum, aklımın başımda olması gerekiyordu. Eğer hafife alınmaya ihtiyacım varsa, şimdi tam zamanıydı.

Sağlam kolumu ortama doladım, kolyenin bir anlığına tenime batması ve beni gerçekliğe sabitlemesi hissini kucakladım. Ben buraya ait değildim. Burası artık benim dünyam değildi.

Karanlıkta yolumu bulacaktım ve Theon benim için gelecekti. Göğsümdeki çiftleşme bağı boğuktu ama oradaydı. Benim için gelecekti.

Kendi akıl sağlığım için, Theon için onun benim için ifade ettiği kadar çok şey ifade ettiğime inanmak zorundaydım.

Sebastian kapımı açmak için aracın ön tarafına yöneldi, ben kemerimi çözüp kendi başıma inerken geride durdu. Birlikte olduğumuz zamanlarda, seks dışında bana dokunmak istememesinden nefret ederdim, bu beni hep istenmeyen biri gibi hissettirirdi. Şimdi bundan daha fazla memnun olamazdım.

"Onlara ne söylemem gerekiyor?" Sebastian'a yine en iyi Bambi bakışlarımı atarak sordum. "Daha önce hiç Konsey'in karşısına çıkmadım."

Bu kadarı doğrudu. Kovulmadan önce oldukça vasat bir avcıydım ve adıma hiç öldürme emri yoktu. Deb adımı çamura bulamadan önce yüksek rütbelilerden herhangi birinin adımı duyduğundan şüpheliydim.

Sebastian sağlam elimi tuttu ve istemediğim bir şekilde sıktı. "Sadece hatırlayabildiğin her şeyi yap, Eri. Her zaman yanında olacağım, tamam mı?"

Ne şanslıyım.

Ama bunun onlarla tek başıma yüzleşmekten daha iyi olduğunu kendime hatırlattım. Sebastian'ı en başta burada istememin sebebi buydu. O pislikler ona gerçekten saygı duyuyordu.

Neyse ki ön kapıya çıkan geniş verandaya sadece bir basamakla çıkılıyordu, çünkü o bile zaten ağrıyan kemiklerimi sarsmaya yetmişti. Biz kapıyı çalamadan ön kapı açıldı, iri yarı, kel bir adam gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle bizi içeri buyur etti.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Seni ayakta görmek çok güzel, Verity. Adım Samuel Winston, Avcılar Konseyi'nin Utah şubesinin bir üyesiyim ve burası da benim evim. Gelebilmene çok sevindim."

"Teşekkür ederim." Bu sefer kendimi küçültüyormuş gibi yapmama gerek yoktu. Boyumdan büyük işlere kalkışıyordum.

"Gelin, gelin, diğerlerine katılalım." Samuel bizi kırmızı kadife bir koltuk ve kuyruklu bir piyanonun hakim olduğu absürt derecede büyük bej bir oturma odasına götürdü. *Her yerde*, bazılarını hayal meyal tanıdığım, bazılarını ise tanımadığım insanlar vardı.

Siktir, siktir, siktir.

Belki de bununla başa çıkma yeteneğimi gözümde büyütmüştüm.

Bakışlarım hastaneden gelen Lucas'a takıldı, piyanonun arkasında yarı gizli bir şekilde duruyor ve son derece rahatsız görünüyordu. Güzel. Bütün bu insanların nerede olduğumu bilmesi onun suçuydu, umarım hayatının geri kalanında yastığının iki tarafı da sıcak olur.

"Verity." Colorado Konseyi'nin bir üyesi olan Moriah Nash'i tanıdığım bir kadın öne çıktı. Beni her zaman korkutmuştu ve bunun tek nedeni prestijli konumu değildi. Muhtemelen gümüşü siyah saçları da bunu yapmıştı. Siyah balıkçı yaka ile birleştiğinde, çocuk filmi-kötü adam estetiğini gerçekten benimsemişti. "Yorgun görünüyorsun. Gel, mutfağa gidip oturalım, burası çok kalabalık, değil mi? Sebastian, sen neden burada kalmıyorsun?"

Eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Sanırım onunla kalmam en iyisi olacak."

Hah. Bu, beş yıllık ilişkimiz boyunca gösterdiğinden daha fazla omurgaydı.

Moriah'nın gözleri kısıldı, ancak plastik gülümsemesi yerinde sabit kaldı. "Elbette. Bu taraftan gelin. Samuel son birkaç gündür evini buluşma yeri olarak kullanmamıza izin verme nezaketini gösterdi."

Mutfağa girdiğimizde, mutfak adasının etrafına dizilmiş yedi ağır ahşap bar taburesi olduğunu ve kalabalık hissetmediğini fark *ederek* alaycı bir şekilde düşündüm.

Sebastian köşedeki tabureye çıkmama yardım etti, yanımdakini aldı ve kolunu koltuğumun arkasına doladı.

Moriah kendi koltuğuna oturup yüzünü bana dönerken her hareketi şahin gibi dikkatle izliyordu.

"Önce bana nasıl hissettiğini söyle, Verity?" diye başladı ellerini kucağında kavuşturarak. "Sen gittiğinden beri hepimiz çok endişelendik."

"Yürüyüş gezimde mi?" Gözlerimi kırpıştırarak sordum.

Moriah bana tedirgin edici bir gülümseme verdi. "Sebastian'a kızmamalısın ama o konuda sana küçük bir beyaz yalan söyledi. Hastanede olduğun ve insan tıp uzmanlarıyla muhatap olduğun için bunun senin iyiliğin için olduğunu düşündük, kafanın karışmasını ve onları telaşlandıracak bir şey söylemeni istemedik."

"Öyle mi?" Suçluluk duygusuyla granit tezgâha bakan Sebastian'a dönüp baktım. Belki de bu korkunç mola her şeye rağmen işe yarayacaktı. Belki de yanımda götürebileceğim değerli bir şeyler öğrenebilirdim.

Moriah elime dokunarak dikkatimi tekrar ona çekti ve irkilmemek için elimden geleni yaptım.

"Doğrusu," diye başladı iç çekerek. "Gölgeler tarafından kaçırıldınız ve isteğiniz dışında birkaç ay boyunca gölge âleminde tutuldunuz."

Bunun üzerine sessizce soluklandım. Belki de bayılmalıydım? Bar taburesinden mi düşmeliyim?

Moriah ciddiyetle başını salladı. "Sana saldırdıklarını ve seni çölde ölüme terk ettiklerini düşünüyoruz."

Kahretsin, buna itiraz etmemek çok zordu. İyi tarafından bakarsak, günlerdir tuttuğum gözyaşlarımın sonunda ciddi bir şekilde dökülmesine izin verebilirdim.

Neyse ki Sebastian ağlayan kadınlar söz konusu olduğunda son derece acemiydi ve beni teselli etmek için hiçbir girişimde bulunmadı. "Bunu sana söylemek benim için çok zor oldu," diye içini çekti Moriah -görünüşe göre gerçek kurban-. "Ama sana izin vermek acımasızlık olurdu.

artık bir yalana inanma."

Taş gibi soğukkanlılık.

"Avcılar ve Gölgeler arasında tırmanan savaşın bir kurbanıydın. Giderek daha cüretkâr hale geldiler, hatta kuklaları Austin Thibaut ile insanları bile bu savaşın içine çektiler."

Austin'in bunu duyduğunda başını geriye atıp güldüğünü hayal edebiliyordum ve bu beni oldukça iyi hissettirdi.

"Gölgeler âleminde geçirdiğin zamana dair *herhangi bir* hatıran varsa bize anlatman çok önemli. Ne planladıklarını bilmeliyiz, Verity. Aksi takdirde kendimizi buna karşı nasıl savunabiliriz? İnsan nüfusunu nasıl güvende tutabiliriz?"

"Eri bana hatırladığı her şeyi anlatacak," dedi Sebastian kararlı bir şekilde. "Ama dinlenmeye ihtiyacı var. Şu anda önceliğin onun iyileşmesinde olması gerekiyor."

Moriah gözleri kızgınlıkla parlayarak, "Doğal olarak," dedi. "İşte bu yüzden önümüzdeki birkaç gün burada kalacaksınız. Çok fazla alan var ve Verity'nin etrafı onun iyiliğini düşünen insanlar tarafından güvenle çevrili. Işıklar her zaman açık ve odalarda hiçbir düğme yok, bu yüzden kurcalanamazlar. Burada korkunç gölge yaratıklara karşı tamamen güvendesiniz."

Bu bir tehdit miydi yoksa söz mü?

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, şakaklarımı dramatik bir şekilde ovuşturarak.

"Size ayırdığımız odayı göstereyim," dedi Moriah, taburenin fayansa sürtünmesi yüzümü buruşturarak. "Belki birkaç saat dinlendikten sonra akşam yemeği için bize katılabilirsin. Ne de olsa hepimiz *seni* görmek için buradayız."

"Belki de," diye kabul ettim, düşüncesi bile beni utandırmıştı.

Üst kattaki küçük misafir odasına acı verici bir yavaşlıkla çıktım ve koyu gri brokar yorganın üzerine yığılıp kaldım, merdivenleri çıkarken bacaklarım titriyordu.

"Sebastian," diye kestirip attı Moriah. "Neden benimle aşağıya gelmiyorsun, Verity'ye biraz su getirelim?"

Bu kesinlikle iki kişilik bir iş değildi. Rolünü planladıkları gibi oynamadığından şüpheleniyordum ve bu yüzden azarlanmak üzereydi. Muhtemelen bilgi için çok daha sert bir şekilde geri dönecekti ki bu da can sıkıcı olacaktı.

Bununla nasıl başa çıkacağıma karar vermeden kapı tekrar açıldı. Sebastian'ı görmeyi umarak başımı güçlükle kaldırdım ama onun yerine kapının önünde duran, nefes nefese kalmış, paniklemiş görünümlü Lucas'ı buldum.

"Bana oranın korkunç olmadığını söyle." "Ne?" Gözlerimi kırıştıtarak sordum.

"Gölge diyarı. Bana gerçekten korkunç olmadığını söyle. Sana iyi davrandıklarını. Oraya giden kadınların güvende olduğunu." Başımı tekrar yatağa bıraktım. "Özür dilerim. Hafıza kaybım var."

"Hayır, yapamazsın. Dalga geçmiyorum, eğer güvenli değilse, o zaman onu durdurmam gerek. Aptal sahte erkek arkadaşın geri dönmeden önce acele et."

"Bu çok kaba." Seçeneklerimi düşünerek tavana baktım. Yoluna gönderdiği her kimse zarar vermek istemediği sürece gölge diyarı güvenliydi. Eğer iltica etmek istiyorlarsa, başımın üstünde yerleri vardı. En başta süvarileri üzerime salan o olmuşken, Lucas'ın iyiliği için numaramı bırakacak değildim.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarak odadan çıktı ve ben de ayakkabılarımı tekmeleyip yatağa süründüm, yorganın altına girdim ve Sebastian'ın beni yalnız bırakacağı umuduyla uyuyormuş gibi yaptım.

İşe yaramış gibi görünüyordu. Tekrar çıkmadan önce komodinin üzerine sessizce bir bardak su koydu, kapı arkasından tıkırdayarak kapandı. Burada kamera var mıydı? Belki de vardı. Muhtemelen.

Kahretsin. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Birkaç dakika sonra hareketsiz yatmaktan vazgeçtim ve su içmek için doğrulup odaya baktım. Ekli bir yarım banyo varmış gibi görünüyordu ve yataktan çıktım, odanın içinde ilerledim ve cep kapısını arkamdan kaydırarak kapattım.

Moriah'nın sözlerine sadık kalarak, küçük banyoda ışık düğmesi yoktu. Lavabonun üzerine eğildim, kendime gelmek için yüzüme su sıçrattım ve elbisemden aşağı uzanıp sutyenimden kolyeyi çıkardım ve ağrıyan göğsüme bir mola verdim.

Dönme hareketinden etkilenerek kafesi bir arada tutan tokayı çözdüm ve kürenin elime yuvarlanmasına izin verdim. Hareket etme şekli büyüleyiciydi. Theon'un atölyesinde bu kadar hızlı dönüp dönmediğini hatırlayacağımdan emindim.

Caspite.

"Daha çok... yaşayan karanlığa benziyor sanırım. Genişliyor, ele geçirebildiği her şeyi ele geçiriyor." Böyle tarif etmişti. Sanki aradaki şey yerinde sıkışıp kalmış gibiydi, ama daha uzağa yayılabilseydi yayılırdı, ama bulunduğu ortamın dışında hayatta kalamazdı. Gümüş zinciri başımın üzerine çektim, parmaklarım bardağın etrafına dolandı, hafif dengesiz bir fikir oluşmaya başlarken sağlam elimle sıkıca kavradım.

Muhtemelen işe yaramayacaktı.

Ayrıca kolyemin güzel küresinden de mahrum kalacaktım. Ama bu da bir şanstı.

Ve kürenin *olmaması* iyi bir şey olabilirdi. Avcılardan biri görürse gümüş kolyeyi tek başına açıklamak daha kolaydı.

Aşağıdan mırıltılar ve tek tük kahkahalar duyabiliyordum ve oraya geri dönüp o kalabalıkla tekrar karşılaşma fikri midemi bulandırıyor. Sebastian'ın tekrar elimi tutması fikri midemi bulandırıyor.

Theon'un beni unutmadığını, Astrid'in beni kurtarmak için bir yol bulduğunu umarak oturup bekleme fikri, bunların toplamından daha kötü hissetmeme neden oluyordu. Onlara yük olmak istemedim.

Ben de evimin yolunu bulmak için üzerime düşeni yapmalıyım.

Titreyen bir nefesle döndüm, leğene yaslandım ve küreyi tüm gücümle karşıdaki bej renkli fayans duvara fırlattım. Cam kırıldı ve siyah çamur benzeri bir madde küçük ve önemsiz bir şekilde duvardan aşağı kaydı. Hiçbir işe yaramayan, açıklamak zorunda kalacağım küçük bir parça gizemli yapışkan madde.

Lavaboya doğru yığıldım, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazım yanıyordu. Her halükârda çok zor bir ihtimaldi. Gerçekten ne bekliyordum ki?

Mürekkepli çamur süpürgelikte birikti ve tam Avcılar beni işkence sehpasına koymadan önce bu yabancı maddeyi nasıl temizleyeceğimi düşünürken, genişlemeye başladı, duvarlara tırmanmadan önce zemini siyah bir tabakayla kapladı ve kirli beyaz tavana sıçrayarak floresan aydınlatmayı tamamen gizledi ve odayı karanlığa gömdü.

Nefesim ciğerlerimde kesiliyordu, oda etrafımda kaybolurken mükemmel sessizlikte çok yüksek sesle. Tereddütle ileriye doğru bir adım attım, ardından bir adım daha attım. Burada bunun işe yaraması için yeterli alan var mıydı? Titreyen ellerimi önüme uzattım, banyonun uzak ucundaki duvara çarpmayı bekledim ve sadece hava buldum. Biraz desteklenmiş ve çoğunlukla dehşete düşmüş bir halde, tökezleyerek ileriye doğru bir adım attım. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

"Alo?" Gözlerimin alışması için bir an vererek belli belirsiz seslendim. Gölge tarafında portallar hâlâ aktifti. Yürümeye devam edersem, eninde sonunda bir tane bulmam gerekirdi, değil mi? Doğru ya. Ya da arada birine rastlayacaktım ve umarım iyi biriydi.

En sağlam planım bu değildi ama artık kararlıyđım. Kahretsin, umarım o portal çamuru kendi kendine dağılırdı. Beni takip eden bir avcı sürüsüne ihtiyacım yoktu.

Onlardan uzaklaşma fıkından güç alarak hiçliğe doğru ilerledim. Garip bir şekilde, Sebastian'ı bir daha asla göremeyeceğim gerçeği hakkında özellikle güçlü hissetmedim. Heyecanlanacağımı düşünmüştüm ama her şeyin sonunda... Onunla ilgili *hiçbir şey* hissetmedim, belki bir gün Avcıları bırakıp kendisi için daha iyi bir hayat seçeceğine dair belli belirsiz bir umut dışında.

Karanlığa baktım ve birinin dikkatini çekmek için tekrar seslendim. Arada hiçbir şey yaşamıyordu, değil mi? Yaratıklar falan gibi? Hayır, kesinlikle yok.

Birisi kesinlikle bundan bahsederdi. Belki de.

"Hiiiiiiii," diye seslendim nefes nefese, hafifçe soluyarak. Ağrı kesiciler şimdilik işe yanyordu ama etkisi geçecekti ve daha fazla ilacım yoktu. Kokan ayakkabılarımı tekrar giymeliydim. Zemin dondurucu soğuktu ve çıplak ayaklarımın altında acımasızca sertti. "Burada başka kimse var mı?"

Hiçbir şey yoktu. Yankı da yoktu, bana alan ya da yapı hakkında fikir verecek hiçbir şey yoktu. Sözcüklerim boşluğa çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle ölüyor, zar zor taşınyordu. Ağır ve aksak yürüyüşüme rağmen ayak seslerim neredeyse hiç duyulmuyordu. Gölgelemin gece görüşü iyiydi ama daha uzaktalarsa varlığıma dikkat çekmek için en azından biraz gürültü yapmam gerekiyordu.

"*Ama ben beş yüz mil yürürdüm,*" diye nefes nefese şarkı söylemeye başladım, çünkü aklımda yürümek vardı. "*Ve beş yüz mil daha yürürdüm...*"

Kapında düşeceğim Theon. Beni tekrar kaldırmaya hazır olsan iyi edersin.

Bölüm 22

Daha önce hiç fark etmemiştim ama aradaki toprak *çok* soğuktu. Hem de çok sertti. Buz gibi bir mermerin üzerinde yatıyormuşum gibi hissediyordum ve umutsuzca ayağa kalkmak istiyordum ama vücudumun geri kalanı bu fikirle işbirliği yapmıyordu.

Burada, karanlıkta tek başıma, koştüğüm yere bu kadar yakın ama bir o kadar da uzakta öleceğime inanmak istemiyordum. Ama öyleydim.

Bağ, göğsümde zayıf, soluk bir nabız gibiydi, benimle birlikte ölüyordu.

Theon yoluna devam eder miydi? Yerime başka bir Avcı arkadaşı mı bulacaktı? Bana beklediğinden daha çok bağlandığını söylemişti ve ben de bundan çok şey çıkarmıştım. Şimdi daha az eminim.

Ama ben ölüyordum, bu yüzden belki de beni benim onu sevdiğim gibi sevmemesi bir lütuf değildi. Onun gereğinden fazla acı çekmesini istemedim.

Uzun bir süre boyunca uyuklamak ve titremek arasında gidip geldim, uyanık olma hissinden nefret ediyordum. Sesim fısıldayamayacak kadar kısıktı, bu yüzden şarkı söyleyerek dikkatimi dağıtma lüksüm bile yoktu. Yine de anılarım güzel bir teselliydi. Zihnimin huzurlu sığınağında, Theon'la birlikte evimdeydim. Lindow'daydım ve sevmeye başladığım yağmur sürekli yağıyordu, biz içeride sıcak ve kuruyken taşa vuran rahatlatıcı bir damla, damla, damla. Kütüphane tozdan arınmıştı ve Fester çalacak et parçaları aramak için arazide dolaşırken biz terli ve tatmin olmuş bir şekilde birbirimize dolanmıştık. Rainy yatak odasına kapanmış, ürkek ama güvendeydi; Aderith ve Wilder ise alt kattaki şöminenin başında çay ve kek paylaşıyorlardı.

Anıların bir karışımıydı, hüsnükuruntuların bulanıklığıyla kaplıydı ama yine de o kadar somuttu ki neredeyse dokunabilirdim. Yağmurun pıtırıtısı; sırtımda Theon'un bedeninin sıcak, katı cüssesi; seks kokusu ve Aderith'in yemek odasındaki yerleri fırçalamak için kullandığı narenciye kokulu temizleyici; malikânenin etrafından gelen seslerin hafif uğultusu.

Ne güzel bir hayatımız olabilirdi. Beni bir sonraki hayata taşıyacak ne mükemmel bir rüya. Bir sonraki hayata sürüklenirken her şeyimle ona sarıldım, yolculuk beklediğimden çok daha az nazıktı.

Aceleyle geldi, itilip kakıldım ve bağırışlar oldu. Çok fazla bağırış. Bu bana anlatılan huzurlu, inci gibi parlayan öbür dünya değildi. "Verity!"

İsmimin kulağıma bu kadar yakın duyulmasından irkildim. Yine de Tallulah'ın sesine benzemesi garipti. O da mı ölmüştü? Umarım değildir.

Altımdaki sert, itiş kakış yerine yumuşak bir yatak vardı. Ve sonra soğuk, ıslak bir bez yüzümde geziniyor, beni bu iğrenç histen kurtulmak için kıvranmaya zorluyordu.

Rahatlama ve biraz da korku karışımı bir farkındalıkla ölmediğimi anladım.

Ölmemiştim.

Vücutum berbat hissediyordu ve bir daha berbat hissetmeyeceğimi hayal bile edemiyordum ama hayattaydım. Meera burnunu çekerek, "Uyanmışsın," diye fısıldadı. "Al, biraz su iç. Kavrulmuş görünüyorsun."

Biri beni oturur pozisyona getirdiğinde ve bir bardağın soğuk kenarı dudaklarıma bastırıldığında inledim. Suyun ilk tadıyla birlikte hepsini yutmaya çalıştım, başlayana kadar aslında ne kadar susadığımı fark etmemiştim.

"Yavaşça," dedi Meera usulca, bardağı çekerek. "Kendini hasta edeceksin. Ne acıyor? Neye ihtiyacın var? Tanrım, senin için çok endişelendik-"

"Theon," diye homurdandım, gözlerimi zorla açarken odadaki ışığa karşı gözlerimi kısıarak bakıyordum. "Theon nerede?"

Meera ve Tallulah, beynimdeki örümcek ağlarını başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar hızlı bir şekilde temizleyen yüklü bir bakış alışverişinde bulundular.

"Theon nerede?" Sertçe sordum, bacaklarım sudan yapılmış gibi hissetmeme rağmen yataktan kalkmaya çabalıyordum. İnsan diyarından geri dönememiş miydi? Ya ben bayıldıktan sonra bir Avcı onu yakaladıysa? Hayır, bilirdim, değil mi? Göğsümdeki bağ o kadar zayıf ve kopuktu ki neredeyse yok gibiydi ama *yok* olmamıştı.

"Kendine zarar vereceksin," diye mırıldandı Tallulah, beni nazikçe yatağa geri itmeye çalışarak. "O... şey, o yargılanıyor." "Ne?!"

"Evrin, geri döndüğünüzü söylemesi için önden bir muhafız gönderdi bile, geciktirmek isterlerse diye-"

Tallulah'ın sözünü bitirmesini beklemedim, çoktan kalkmış, çıplak ayaklarımla kapıya doğru tökezliyordum. Nerede olduğumdan bile tam olarak emin değildim, tanıdığım bir yer değildi.

Tallulah endişeyle, "Sen iyileşene kadar duruşmayı ertelemelerini isteyeceğiz," dedi ve bir kolunu belime doladı. "Zaten *saatlerdir* devam ediyor. Verity, bunu yapacak durumda değilsin. Zar zor ayakta durabiliyorsun."

"Bu umurumda değil! Theon'a ulaşmam gerek!"

Ne tür bir duruşma? Korkmuş muydu? Geniş bir destek sistemi yoktu. Rainy'nin dönüp dönmediğini bile bilmiyordum ve dönmediyse Xanthia'nın akli başından gitmiş olurdu ve oğlunun yanında olacak durumda değildi. Bana ihtiyacı vardı.

"Bu işten vazgeçirilemeyecek," dedi Meera yumuşak bir sesle. "Verner, hâlâ orada mısın?" diye seslendi kapıdan.

Verner -yüzünde özlem dolu bir bakışla Meera'yı sürekli takip eden muhafız- sanki onun çağrısını bekliyormuş gibi anında ortaya çıktı.

"Verity'yi taşıyabilir misin?"

Ellerimi ona doğru uzatmaya başlamıştım bile çünkü yere yığılmama iki saniye kaldığını hissediyordum.

"Bekle," dedi Tallulah, Verner'in beni desteklemesine izin vererek ve kiraz kırmızısı paltosunu çıkararak. "Giy şunu, titriyorsun. Ne yapacaksın ki?" diye sordu kollarımı kolların içine sokarak.

Meera değerlendiren gözlerle beni izledi. "Sanırım gidip bir olay çıkaracağız."

"Kahretsin evet, öyleyiz," diye homurdandım, kendi ayaklarımla üzerinde durma çabasıyla başım hafifçe dönüyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Meera bu plan konusunda Tallulah'tan daha hevesli görünüyordu, ancak Tallulah'ın kuralları *gerçekten* sevdim.

Bu ortak bir noktamız değildi. Kurallar çiğnenmek içindir ve benim dostum yargılanmak için değildi.

Theon kendisini Allerick'in hikâyesindeki kötü adam olarak görüyordu ama benim hikâyemde kahramandı. Ve bazen kahramanların da kurtarılması gerekirdi.

Verner bizi sadece muhafızların kullandığı labirent gibi koridorlardan geçirdi ve itiraz edecekmiş gibi görünen muhafızlara gözlerini dikti.

Muhafızlardan biri yaklaşacak kadar cesurdu, koşarak yanımıza geldi ve bana biraz endişeli bir bakış attı. "Uyanık mısın?"

"Bu Evrin," diye mırıldandı Tallulah. "Arada seni bulan oydu. Geçidin hemen dışındaydın, biliyorsun. Çok yakındın."

Kalın bir şekilde yutkundum, minnettarlıkla Evrin'e başımı salladım. "Duruşmayı durdurdular mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Mesajım sadece Konsey üyelerine iletildi, odaya duyurulmadı. Gecikmeyi reddettiler." *Yükselen* sesler kapıdan içeri süzüldü ve şaşkınlıkla bağıran kişinin *Damen* olduğunu fark ettim.

"Oraya girmem gerekiyor," diye talepte bulundum. Eğer Damen arkadaşıma bağırıyorsa, veliaht prensle ciddi ciddi konuşacaktım.

Sadece Theon'u azarlama hakkım vardı ve beni kendisine aşık etmeye nasıl cüret ettiğiyle başlayan bir şikayet listem vardı.

Kapı açılır açılmaz kendimi Verner'in kollarından dışarı attım ve bana bakan Gölgele ve küçük ekibimi oluşturan dört belirsiz eski Avcı ve Gölge ile dolu sıraların olduğu dairesel bir odaya tökezleyerek girdim.

Ama onlar umurumda değildi. Yavru bir geyiğin tüm zarafetiyle odanın ortasına doğru yürüdüm, bakışlarım

Theon. Acı dolu bir sesle bana doğru koştu, yere düşmeden önce beni kollarıyla yakaladı ve sıkıca kendine çekti. Yüzümü göğsüne bastırıp çok özlediğim kokusunu içime çekerken ve gözyaşlarıyla tenini ıslatırken oda etrafımda kayboldu. Bir anda gölgelerin içinde kozalanmamış olmam Theon'un ne kadar aç olduğunu gösteriyordu, gerçi şu anda beslenmesine bile yetecek kadar depom olduğunu sanmıyordum.

Eğer yapsaydım, bize tepeden bakan tüm bu kendini beğenmiş pisliklerin önünde sakso çekerdi, onların fikirlerine lanet olsun.

"Neler oluyor? Neden buradasın?" Theon'un önüne doğru burnumu çekerek sordum. Biri bana geri çekilmemi, burada bulunmaya iznim olmadığını söylüyordu ama Damen'in onlara bağırıldığını duyabiliyordum, bu yüzden duymazdan geldim.

Belki de Theon'u azarlamıyordu. Belki de onu savunuyordu.

"Boş ver onu. Yaralanmışsın. Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var, seni buraya getirmemeliydiler." Theon ellerini beni bırakmadan ulaşabildiği her yerde dikkatlice gezdirdi, her yarayı kendisi için değerlendirdi. "Kokun..."

"Seni özledim," diye fısıldadım kararsızca, reddedilmenin ürpertisi omurgamdan aşağı akıyordu. Belki de beni burada istemiyordu. En başta bu aptal mahkemeye çıkarılmasının sebebi bendim.

"Aşkım, hayat sensiz yaşamaya değmez. Ama senin sağlığın benim için seni görme konusundaki bencil arzumdan daha önemli."

Duymak istediğim her şey vardı ama dahası da vardı. "Bana

söylemediğin şey ne?"

Theon tereddüt etti ama ben onu yalan söylememesi konusunda uyaramadan Allerick oradaydı ve dayanılamayacak kadar korkunç bir gerçeği söylüyordu.

"Gölgele Konseyi, Theon'u bu diyarın korunan eski bir Avcısını kaçırmaktan suçlu buldu. Onu bin gümüş kılıçla ölüme mahkûm ettiler."

"Ne? Hayır."

Allerick'le yüzleşmek için dönmeye çalıştım ama Theon beni olduğum yerde sıkıca tuttu, çenemi nazıkçe yukarı kaldırarak bakışlarımın onunkilerle buluşmasını sağladı. "Hayır," dedim zorla, keşke sesim bu kadar titrek çıkmasaydı. "Hayır. Bunu kabul etmiyorum. Ben buradayım. Ben iyiyim. Theon yapmadı beni kaçır-"

Karşı çıkar gibi bir ses çıkardı ve ben de ona vahşi bir sırtlan gibi hırladım. "Seninle Lindow'a gitmek için gönüllü oldum!"

Allerick mırıldandı: "Söz konusu kaçırma, senin isteğin dışında seni eş olarak kabul etmesi anlamına geliyor." "Suçlama şu Yaralarınızı ve insan diyarına yaptığınız izinsiz yolculuğu hesaba katmadan, tek başına ölümü gerektirecek kadar..."

"Düştüm," diye karşılık verdim inatla. "Theon, cidden bu saçmalığa devam ediyor olamazsın. Bütün bunlar bir şaka."

Damen yüksek sesle, "Belki de olayları bir de Konsey üyelerine anlatabilirsin, Verity," dedi. "*Eminim* onlar da Verity'nin iyiliğinin tüm bu saçmalığın konusu olduğu düşünüldüğünde, dinlemeye istekli. Size çiftleşme işaretini verdikten bir gün sonra ikinizi gördüğümde yaşadıklarım hakkında yüksek sesle ve defalarca ifade verdiğimi biliyorum."

Bunu duyunca irkildim ama Damen'in ses tonundan bizim tarafımızda olduğu anlaşılıyordu. Ben de tam olarak emin *değildim*.

ilk sabah iyi bir izlenim bıraktı, ama belki de yanılmışımdır.

"Elbette." Theon'un kollarında dönmeye çalıştım, beni dik tutması için hâlâ bedenine güveniyordum ama tutuşu beni yerimde tutmaya yetecek kadar sıkılaştı.

"Verity, bunu yapmana gerek yok. Özgür olabilirsin. Yeniden

başlayabilirsin." Bu cüretkâr öneri karşısında çenem düştü.

"Sana geri dönmek için kendimi cehenneme sürükledim," dedim şiddetle, göğsünü dürterek. "İçinde senin olmadığın bir dünyada yaşamayı reddediyorum. Kalkıp öleceğini ve beni burada bırakacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun, *Majesteleri*. Siz bana aitsiniz ve gitmenize izin vermeyeceğim."

Bana uzun uzun baktı, yüz ifademi inceledi. O kadar ukalaydı ki, bazen tüm bu palavraların altında bir sürü güvensizlik olduğunu hatırlamak zor oluyordu.

Söylemek istediğim daha çok şey vardı. Ona vermek

istediğim sözler. Ama burada değil.

Theon zaten hayatının büyük bir kısmını, mahremiyetini bu diyara vermişti. Bunu da paylaşmak zorunda

kalmasını istemedim. O an bizim içindi.

Bir kez başını salladı, Konsey'i incelemek için doğruldu, görkemli ve mağrur tavrı tekrar yerine oturdu.

İşte başlıyoruz. Lindow Dükü Theon geri dönmüştü ve konuşmaya hazırdı. Kendine olan güveninden güç alarak, onun kollarında döndüm -neredeyse tamamen devriliyordum- Konsey Üyeleri'yle yüzleşmek için geri döndüm ve boy avantajlarına rağmen onlara dik dik baktım.

Konsey üyelerinden biri, giderek daha da tedirginleşen kalabalığa endişeyle bakarak, "O halde kendiniz için ne söyleyeceksiniz?" diye sordu.

"Basitçe, Theon benim ve ben de onun. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden itibaren bunu fark etti ve beni sahiplendi ama ben bunu daha önceden biliyordum. Düşüncesiz biriyim elbette ama gölge diyarına geldiğimden beri oldukça temkinli bir şekilde

çıktım. Buradaki Gölgelel'den herhangi biriyle rahat hissetmem biraz zaman aldı. Rigel'e sor-" Theon arkamdan hoşnutsuz bir homurtu çıkardı ve ben de sevecen bir göz devirmeyi zar zor engelledim. "Onun yanında neden bu kadar rahattım? Evet, zayıf görünüyordu ama her zaman öyle olmayacağını biliyordum. O sadece... oydu. Theon'da beni çağıran bir şey vardı."

Konsey üyelerinden biri o kadar yumuşak bir ses tonuyla "Belki de onun özellikleri sizinkileri çağrıştırıyordu," dedi ki bunun bir hakaret olup olmadığına karar veremedim.

"Bunun doğru olduğunu *biliyorum*," diye kabul ettim. "Gerçi bundan daha fazlası vardı. Belki de burada amaçsızca dolaşıyormuşum gibi hissetmemdi. Diyarı türümüz için daha misafirperver bir yer haline getirmek için diğer eski Avcılara *ihtiyaç duyulduğu gibi* bana ihtiyaç duyulmuyordu, çünkü değer verecek hiçbir yeteneğim yoktu. Ama Theon..." Omuz silktim, boğazım düğümlendi. "Theon'un bana ihtiyacı vardı. Benim de ona ihtiyacım vardı ama bunu o anda fark etmedim."

Kalabalığın mırıltıları giderek yükseliyor, Konsey Üyeleri'nin hoşuna gitmediği belli olan sivri yorumlar yapıyordu. Gözlerimi kıstım ve ilk kez bunun bizimle, hatta Theon'un son zamanlardaki eylemleriyle ilgili olmadığını düşündüm. Bu güçle ve Theon'un bir bütün olarak gölge âlemindeki yeriyle ilgiliydi.

"İşte anlaşma," diye başladım, düşüncelerin önce incelemeden doğrudan beynimden ağzıma akmasına izin verdim. Bu riskli bir stratejiydi. "Lindow Dükü Theon biraz deli mi? Kesinlikle evet. Sen olmaz mıydın? Hayatı boyunca tek bir şey olarak yetiştirildi, sevmek ve tapılmak için önünüzde geçit töreni yaptı, sonra da bir kenara atılıp unutuldu. Hepinize meydan okuyorum; hayatınızda sizi hiçe sayan *tek* bir kişiyi ve bunun size ne kadar boktan hissettirdiğini düşünün, sonra da bu hissi alem çapında hayal edin."

Nefesimi tutmak için durakladım ve kalabalıktaki tüm rahatsız Gölge'ye baktım. *Güzeldi*. Umarım kendilerini kötü hissediyorlardı.

"Bu davanın *benimle* ya da *bizimle* ilgili olduğunu hiç sanmıyorum. Bence bu onunla ilgili ve bence bu *seninle* ilgili. Çünkü onunla ne yapacağını bilmiyorsun. Onu bir kötü adam haline getirdiniz çünkü onu zihninizde bir yere *koymanız* gerekiyor - hepinizin yaltaklandığı, sonra da bir kenara attığınız eski prensi. Bu da büyük bir israf. Theon *harika* biri. Bu kadar dar görüşlü olmasaydınız, krallık için çok değerli olabilirdi."

Allerick alaycı bir tavırla, "Eski Avcılara haksızlık eden Gölge'ye için önerdiği cezaları çok seviyor gibiydin," dedi. Kabul, kral en iyi zamanlarda bile çok etkileyici değildi ama sakın tavrı beni sonsuz derecede rahatlatmıştı. Elbette bu, Theon'un idam edilmesine *gerçekten* izin vermeyeceği anlamına geliyordu.

"Sözlerinizin Lindow Dükü'nü tazmin edeceğini umuyorsanız-" diye başladı bir Konsey Üyesi.

"Daha konuşmam bitmedi," diye tersledim, Theon'un kollarını her an biri onu sırtımdan çekip alacakmış gibi sıkıca kavradım. "Geri dönebilmemin tek sebebi Theon."

"Sen yokken Theon hep Çukur'da ya da doğrudan gözetim altında tutuldu," diye karşılık verdi Konsey Üyesi, şimdi çok daha huysuz bir şekilde. Görünüşe göre, benim ters tavrımdan pek hoşlanmamıştı.

Ben de onun iğrenç olanının hayranı değildim.

Artık tamamen dekoratif olan kolyenin zincirini Tallulah'ın paltosunun altından çıkardım, seyircilerin görebilmesi için havaya kaldırdığımda kafes açık bir şekilde sallanıyordu.

"Şimdi boş, ama bu kafeste aradaki saf özün camdan bir küresi vardı." Kalabalıktan mırıltılar yükseldi, ben de sesimi yükselttim ki gürültüden beni duyabilsinler. Theon'a hafifçe dirsek atarak, "Tatlım, onlara ne olduğunu söyle," dedim.

"Caspite."

"Doğru, Caspitem. Theon bunu kendisi yarattı. Aradakini küçük bir topun içine hapsetmenin bir yolunu buldu ve kaçmam gerektiğinde hayatımı kurtardı. Onu parçaladığımda kendi başına bir geçit işlevi gördü."

Theon'un kolları etrafımda sıkılaştı, sesi kulağımın kabuğuna ancak bir fısıltı gibi geliyordu. "Benim zeki dostum. Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim."

Neredeyse kibirleniyordum. Hayatım boyunca pek çok şeyle anıldım ama hiç *zeki* olarak anılmamıştım.

Konsey üyelerine, içimdeki düşesi yönlendirerek ve onlara tepeden bakarak, "Bunun sahip olduğu potansiyeli göremiyorsanız, bilerek cahillik ediyorsunuz demektir," dedim. "Kaçırdığınız anahtar *bu*. Avcılar Konseyi'nin portallar üzerindeki kısıtlamasını aşmanın ve Avcılar'dan ayrılmak isteyenlerin buraya gelmesine izin vermenin yolu *bu*."

Kalabalığın gürültüsü o kadar fazlaydı ki Konsey'in zayıf itirazlarından birkaçını zar zor duyabiliyordum. Herkesin gölge diyarına gelmesine izin vereceğini iddia ederek boşa kürek çekiyorlardı. Aslında bu *kötü* bir şeydi.

"Avcılar *Konseyi* ve onlara sadık olanlar portallara erişimi kontrol ediyor. Size zarar vermek isteyenler onlar ve buraya zaten gelebiliyorlar," dedi Allerick sabırsızca. "Portal erişimiyle sınırlı olanlar, bir çıkış yolu *olmayanlar*."

"Gölge'ye kendi diyarlarını Avcılara karşı savunma kabiliyetleri konusunda endişelenmiyorsunuzdur herhalde?" Alay ettim, ancak bu gerçeklere dayanan bir meydan okumaydı.

Rainy genç bir kızdı ve gücünden hiçbir şey harcamadan beni pençeleriyle deşebilir ya da dişleriyle parçalayabilirdi. Gölge büyülerinin yaratabileceği kısıtlamalar ve silahlardan bahsetmiyorum bile.

"Theon'un yaratılışı Verity'yi aradaki bölgeye götürdü," dedi Allerick, kalabalık onu dinlemek için sakinleşirken. "Orası hâlâ ilk savunma hattımız ve kolayca güçlendirilebilir. Zaten uzun zamandır oradaki güvenliğimiz konusunda çok gevşek davrandık."

Konsey üyelerinden biri Allerick'e ters ters bakarak, "Bu konudaki resmi görüşünüz bu mu Majesteleri?" diye sordu. Allerick ona öyle bir bakış attı ki, ben aynı anda hem savaşı, hem kaç, hem yaltaklanır, hem de donup kalırdım.

"Öyle. Theon fermanıma karşı geldi ve uygun bir cezaya karar verilmesi gerekecek. Ama bu uygun ceza

Ölüm değil." Kral bana döndü, yüz ifadesi son derece sabırlıydı. "Kaçırılan kişi sen olduğuna göre, Verity, neden uygun cezanın ne olduğuna sen karar vermiyorsun?"

Bu, Allerick'in başka bir korkutucu bakışla bastırıldığı, yüksek masadan gelen yeni bir sıçrama ve itiraz turuna yol açtı.

Başım dönerken ve bacaklarım her an pes edecekmiş gibi dururken elimden geldiğince doğruldum. "Theon, Kral Allerick, Kaptan Soren, Astrid ve bu kürelerden tedarik etmek için başka kimlerin dahil olması gerekiyorsa onlarla birlikte çalışmalı." Bir an durakladım. Theon sanki bu hayatında duyduğu en kötü şeymiş gibi arkamdan derin bir nefes verdi. "Devam etmekte olan bir sürü başka harika icadı da var, bu yüzden gerçekten de onu kalıcı olarak işe almalıyız. Sizi temin ederim, bunu akut bir işkence olarak göreceksin ve hayatının geri kalanında bunu bir ceza olarak kabul edecektir."

"Hiçbir fikrin yok," diye iç geçirdi Theon kulağıma. "Ama bu seni elimde tutmam anlamına geliyorsa, yüzleşmeyeceğim hiçbir ceza yok. Hadi, Allerick detayları halledebilir. Eve gidiyoruz ve bulabildiğim tüm şifacıları da yanımda götürüleceğim."

Bölüm 23

T kürsüden Lindow'a dönüş yolculuğu bir bulanıklık içinde geçti. Yol boyunca Verity'yi taşıdım, arkadaşlarından ve saray şifacılarından oluşan büyük bir maiyet peşimden geldi.

"Neye ihtiyacın var?" Verity'ye alçak sesle sordum, yüzünü bana yaklaştırmak için onu biraz daha yukarı kaldırdım, nefesini tenimde hissetmek istiyordum. Çok kırılgan görünüyordu, kolu hareketini kısıtlayan bir tür düzenek içindeydi ve gözlerinin altında daha önce hiç görmediğim koyu lekeler vardı.

"Uyku. Su. Yemek. Sen. Bu sırayla değil." Sözlerini bir esnemeyle noktaladı ve Meera Muhafızlardan birine talimatlar yağdırarak insan yiyeceği getirmeleri için saraya dönmelerini emretti.

"Biri Astrid ve Soren'i çağırır mısın?" Tallulah böyle bir kalabalığın içinde konuştuğu için gergin bir sesle sordu. "İnsan diyarındalar, değil mi? Hastanenin yanında?"

"Ben giderim," dedi Muhafızlardan biri, kalabalıktan ayrılarak.

"Astrid sana çok kızacak," dedi Ophelia arkadaşşıma, benim hızıma ayak uydurmak için koşarken. "Onun önemseydiğini böyle anlarsın."

Verity zayıfça güldü ve başını omzuma yasladı. Onun sevgisine layık olduğumu kanıtlamak için eşimin arkadaşlarına şefkat göstermeye çalışıyordum ama bu çok zor bir görevdi. Onunla yalnız kalabilmek için hepsine siktir olup gitmelerini söylemeye hazırdım.

Verity bundan hoşlanmazdı. Yeterince şey yaşadı. İşleri onun için daha da zorlaştırmayın. Wilder ve Aderith bizi kapıda karşıladılar, endişe ve rahatlama dolu bakışlarla bizi içeri aldılar. "Sizi odama götürüyorum," dedim Verity'ye hoyratça.

"Artık orada uyuyacaksın."

Zihnimde bu sözler daha çok bir ricaya benziyordu.

"Metres zindanını gömme dolap olarak kullanabilir miyim?" Verity umutla

sordu. Bunun ne olduğunu bilmiyordum. "Evet. Nasıl istersen."

"Şu anda benden esirgeyeceğin bir şey var mı?" Verity güldü ve omzuma hafif bir öpücük kondurmak için başını çevirdi.

"Benden uzakta zaman geçirmek."

Verity'nin kokusu tatlandı, ifadesi yumuşadı. "Ben de bunu istemiyorum." Kendini yukarı çekmek için kolunu boynuma doladı, çaba sarf ederken yüzünü buruşturdu ama onu tekrar aşağı indirmeye çalıştığımda itiraz eder gibi bir ses çıkardı.

Verity'nin dudakları kulağımın kabuğuna değdi, sesi o kadar kısık ki ayak seslerimden onu zar zor duyabiliyordum. "Sana aşığım, Lindow Dükü Theon."

Kısa bir an için gözlerimi kapattım ve bu sözlerin mükemmelliğinin tadını çıkardım. "Ben de sana aşığım Verity, Lindow Düşesi. Seni asla bırakmayacağım."

"Onun iyi olduğundan emin misin?" Aderith'e üzerinde çalıştığım küreyi alıp tekrar yere bırakmadan önce sordum. "Belki de oraya geri dönmeliyim-"

Aderith bana sabırsız bir bakış attı, şimdi bana karşı geçmişte olmaya cesaret ettiğinden çok daha güvenliydi. "Eğer açık sözlü olabilirsem, Majesteleri-"

"Theon," diye huysuzca düzelttim, ilk defa değil. Bu hepimiz için bir alışma süreciydi.

"Theon." Aderith çenesini eğerek kabul etti. "Açık konuşmam gerekirse, evin hanımı senin etrafta dolanmana bir ara vermemi istedi."

Alay ettim. "Ara verdi."

Aderith öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "En azından Meera gidene kadar bekle. Onu sinirlendiriyorsun."

Buna itiraz etmek daha zordu. Meera bugün Verity'nin kolundaki ateli çıkarıyordu, haftalardır çoğu gün dostumla ilgilenmeye geliyordu. Eski Avcılar arasında tıbbi konularda en fazla bilgiye sahip olan o gibi görünüyordu, ancak sürekli olarak bu özel alanda herhangi bir deneyimi olmadığı konusunda ısrar ediyordu.

Eşimle ilgilenirken hata yapma riskini göze almasını istemediğim için atölyemde kalarak yarın ziyarete geldiğinde Allerick'e göstermem gerekenleri hazırladım. Verity iyileşene kadar cezamın başlangıcını ertelemişti ama kraliçenin son ziyaretinde Ophelia'ya cezamın başlamasına fazlasıyla hazır olduğunu söylemişti, o küçük zavallı. Bu diyarda ya da diğerlerinde herkesten çok sevdiğim küçük zavallı.

Ne kadar zaman olmuştu? Şimdiye kadar burada yeterince kalmıştım. Öğle yemeğimizin vakti gelmek üzereydi. Arkadaşım onsuz yemek yememi mi bekliyordu? Bu fikir düşünülemezdi.

Yemeklerimizi ayrı ayrı yeme fikrine öfkelendiğim için arkadaşşıma bunu söylemek üzere üst kata doğru yürümeye başladım ve aramızdaki bağda bir değişim hissettiğimde adımımın ortasında durakladım.

Hareket ediyordu.

Zihnimdeki bitmek bilmeyen gürültü, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen endişe sona erdi. Avımı koridorlarda takip ederken dünyam en temel içgüdülerime daraldı, yeni açılan birçok oda eşimin saklanması için bolca yer sunuyordu.

Yine de bunların hiçbirine girmemişti.

Hayır, benim duygusal küçük dostum geçen seferkinin tekrarlanmasını istiyordu. Üçüncü kata çıkarken attığı adımları takip ettim, koridorlarda sürünürken adımlarımı sessiz tuttum, dar hizmetliler koridoruna daldım ve kütüphane duvarındaki gizli paneli kaydırarak açtım, böylece görünmeden odaya girebilirdim.

Verity odada beni ararken hayal kırıklığıyla ofladı, içinde koşturduğu daracık koyu pembe kumaş parçasının içinde göğsü kabarıyordu.

İyi *görünüyordu*. Ve kesinlikle iyi *kokuyordu*. Kolu son birkaç haftadır içinde bulunduğu atelden kurtulmuştu. Arzusunun zengin, lüks kokusu odayı dolduruyordu. Yine de içimden bir ses bu oyunları birlikte oynama fikrine karşı çıkıyordu.

Hâlâ iyileşiyordu. Ağır

yaralanmıştı.

Ağır yaralanması *benim* hatamdı.

Tereddüt ettim, sikim gölgelerimin altında geriliyordu. Burada mantıklı olan ben olmalıydım. Eşimi getirme riskini göze alamazdım.

tekrar zarar vermek için.

Verity gözlerini kısıtı, elleri huysuzca kalçalarının üzerinde durdu. "Bununla başa çıkamayacağımı düşündüğün için bir köşeye saklanıp tereddüt etmesen iyi edersin."

Sadece eğlenerek homurdanmamı gizleyebildim. Verity beni, benim kendimi tanıdığımndan daha iyi tanıyordu.

"Oh, öylesin, değil mi?" Dramatik bir şekilde iç çekti. "Buraya gel ve cezayı çek." Bu benim merakımı uyandırdı. "Cezamın kral için çalışmak olduğunu sanıyordum."

Verity dönüp rafların arasından gözlerini kısarak bana doğru baktı.

"Bu senin *krallığa* olan borcundu."

Kalın bir şekilde yutkundum ve onun görüş alanına girdim. "Elbette aşkım. Beni uygun gördüğün şekilde cezalandırmalısın. Günlerimin geri kalanı için."

Verity gözlerini devirdi. "Başının ne için belada olduğunu bile bilmiyorsun. Ama gelmene izin yok. Bana o kadar çok orgazm yaşatacaksın ki önümü göremeyeceğim ve sonra beni yatağa geri götürüp sarılacaksın ve boşalmayacaksın."

İnledim, düğümüm beklentiyle zonkluyordu.

"Beni masanın üzerine kaldırın lütfen," diye buyurgan bir şekilde rica etti Verity. Onu hiçbir şeyden mahrum edemeyerek dikkatlice büyük masanın kenarına yerleştirdim. Hiçbir şey söylemeden dirseklerinin üzerine uzandım, bacaklarını büktü ve birbirinden ayırdı.

Dar elbisenin altındaki çıplak amcık.

"Malikanenin etrafında böyle mi koşturuyordun?" Homurdandım, ağır bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm ve bacaklarını daha da ayırdım.

"Herkes aşağıda kalmalarını söyledim," diye yanıtladı Verity nefes nefese.

Dilimi kalçalarının arasına sokmakla o kadar meşguldüm ki cevap veremedim. Onun tadıyla anında inledim. O kadar uzun zaman olmuştu ki, bu olmadan nasıl bu kadar uzun süre dayanabilmişim?

Verity boğuk bir zevk sesi çıkardı, masaya geri yaslandı ve ağırlığını kollarından aldı. "Bu *çok iyi* hissettiriyor Güzel, Theon. Durma."

Ne saçma bir fikir. Yürüyemeyecek hale gelene kadar onu boşaltmamı söylemişti. Onun isteklerini yerine getirene kadar burada kalmaya niyetliydim.

Güç yavaş ve gerekli bir akışla içime akıyordu. Verity'den bir şey almak istemediğim için her ne kadar engellemeye çalışsam da, doğru düzgün beslenmeyeli haftalar olmuştu ve bedenim zihnimin talimatlarına rağmen hareket ediyordu.

Verity soluk soluğa bir iç çekişle neredeyse anında boşaldı ve onun fiziksel ihtiyaçlarını görmezden geldiğim için kendimi azarladım. O yatakta rahatça dinlenirken ben de dilimi onun üzerinde kullanabiliyordum.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturdum, pençelerimle Verity'nin kalçalarının içini okşadım, ilgime devam etmeden önce ona bir an dinlenme fırsatı verdim.

"Öp beni" dedi, oturmak için çabalıyordu. Hemen ayağa kalktım ve onu masanın üzerinde oturur pozisyona getirdim.

Keskin dişlerimle kendini kesmesine karşı her zaman temkinli davranarak kendimi tutarken, dilim kendi özüyle kaplanmış ağzına kaydı.

Verity dudaklarıma gülümsedi ve beni daha da yaklaştırmak için bacaklarını kalçalarıma doladı. "Sana çok ihtiyacım var. Senin için bu kadar çaresiz olmadığım bir zamanda eğlenceli bir orgazm inkâr oyunu oynayabiliriz."

Böyle bir eşe sahip olduğum için duyduğum minnettarlığın yoğunluğu şaşırtıcıydı.

Gölgelerimi düşürdüm, Verity'yi masanın kenarına sürüklerken, horozumu yumuşak ıslaklığına sürüttüğümde, kendimi kayganlığıyla kapladığımda gücümü sertleştirdim.

Verity'nin kolları omuzlarıma dolanarak beni kendine çekti, ben kalçalarımı sallarken pençelerim onun kalçalarına saplandı. Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu.

"Teşekkür ederim aşkım," diye geveledim, dudaklarımdan özürler ve saçmalıklar döküldü. "Bana karşı çok iyisin. Seni incittiğim için çok üzgünüm-"

"Bunun için başın belada değil," diye soludu Verity, bana karşı sabırsızca kıvrınarak. "Bunun için çok özür diledin."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye mırıldandım. Henüz içine bile girmemişim ve düğümüm şişmeye başlamıştı, görüşüm bulanıklaşıyordu. "Başka ne hata yaptım söyle bana aşkım."

Verity'nin tenini ince bir ter tabakası kapladı, başı tavana doğru eğildi. "Çukurdan çıkmayı *deneyecek miydin*?"

Durakladım. Beni bunun için mi azarlıyordu?

"Orada olmayı hak ettim, aşkım. Hayatını tehlikeye attım."

Dilimle çiftleşme izini takip ederken Verity kollarımda erimeden önce omzuma vurdu. "Bir dahaki sefere ayrı kaldığımızda, bana geri dönmek için her şeyi yapmanı bekliyorum, anlıyor musun? Hapiste olup olmaman umurunda değil. Çaba göster."

"Bir daha asla ayrılmayacağız," diye söz verdim ona, elbisesinin askılarını dikkatlice omuzlarından çekerken pençelerim teninde soluk çizgiler bıraktı.

"Bu konuda seni tutacağım," diye karşılık verdi, elbiseyi aşağı çekecek kadar özgürce kıpırdandı, muhteşem göğüsleri kumaşın üstünden döküldü, dilimle alay etmem için olgunlaştı. Benim güzel, duygulu, ateşli eşim. Ondan tekrar ayrılmaktansa boynuzlarımı kesmeyi tercih ederim.

"Yakında düğümünü atmazsan ölebilirim," diye sızlandı Verity. "Bunu çok özledim."

"Sırt üstü yat," diye emrettim refleks olarak, sesimdeki otoriteyi duyarak kendimi geri çekmeden önce onun üzerinden masaya tırmanmaya çalıştım bile. Bu benim için doğaldı. Sakin ve düşünceli konuşmaktan çok daha doğaldı. Ama öğrenmem gerekiyordu. Verity'ye yumuşak, nazik, sevgi dolu sözler söylemem gerekiyordu.

"Eee?" Verity arkasına yaslanıp bacaklarını açarak sordu. "Beni bu masanın içinde becerecek misin, becermeyecek misin? Ses tonumu yumuşatarak nefes verdim. "Elbette, aşkım-"

Ben ona doğru ilerlerken Verity'nin ayağı göğsüme bastırdı, tek kaşım onaylamaz bir şekilde kalkmıştı. "Oh hayır. Bunu yapmayacağız."

Uzattığı bacağına usulca okşadım. "Ne yapıyorsun?"

"Kes şunu. Şu yaptığın şeyi. Oynama şeklimizi beğenmiyor musun?"

"Elbette hoşuma gidiyor. Ama yaşadığın onca şeyden sonra-"

"Beni düzgünce becererseniz iyi olur, *Majesteleri*. Saçımı çekip beni dokunaçlarla sarmalasan ve bana mükemmel bir ağgözlü amım olduğunu söyleyen iyi edersin. Ruhumu bedenimden çıkardıktan sonra, ancak o zaman özür dilemeye devam edebilirsin. Ama biz

"Sevişiriz, sevişiriz, anlıyor musun? Çünkü ikimiz de bundan zevk alıyoruz." Düğümüm ağrıyordu, eşimin içinde olmak için yanıp tutuşuyordum.

"Emin misin, Verity? İstemiyorum... Seni önemsemediğimi düşünmeni istemiyorum."

"Beni seviyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz." Ayağını tekrar masaya bıraktı ve ağlayan güzel amına hayranlıkla bakmama izin verdi. "Bunu istiyorum. Sertliğini seviyorum, hepinizi seviyorum. Kimse beni senin gibi boşaltamaz," diye ekledi, beni nasıl idare edeceğini çok iyi bilen boğucu bir çaresizlikle.

"Çok fazlaysa söyle," diye homurdandım, vücudunun üzerine tırmanıp tek bir yumuşak hamleyle içine girdim ve sıcak, sıkıca sarılmış amcığının etrafımdaki hissine ve buna eşlik eden güç patlamasına inledim.

"Gücü aç, sonra bana o dokunaçları ver," diye soludu Verity, sırtını kamburlaştırarak. "Seni her yerde hissetmek istiyorum."

Dişlerimi sıktım, zevk omuriliğimin dibinde karıncalanmaya başlamıştı ve beni boğmakla tehdit ediyordu. Hayır, Verity tekrar boşalana kadar olmaz. Ona istediği gölge sikişini yapana kadar olmaz.

Evet. Sakin ve ölçülü olacaktım. Bu işi uzatacak ve Verity'ye hak ettiği zevki saatlerce yaşatacaktım.

Verity hafifçe, "Doğum kontrol iğnemin etkisinin geçtiğini de söylemeliyim," diye ekledi. "Eğer içime boşalırsan, hamile kalma ihtimalim çok yüksek."

Nefesimi içime çektim, düğümüm ciğerlerimle birlikte genişledi. "Bu senin isteyeceğin bir şey mi?"

"Bu benim her şeyden çok isteyeceğim bir şey." Verity'nin gülümsemesi aynı anda hem baştan çıkarıcı hem de yaramazcaydı ve bunu sonlandırmakla ilgili tüm planlarım beynimden uçup gitti.

Ben hareket etmeye başladığımda masa altımızda uğursuzca gıcırdadı, pençelerim ahşap yüzeyde derin çizgiler oluşturdu. Eğer Verity gebe kalırsa, masanın üstünü yatak odamızın duvarına monte ettirecektim.

Boğuk bir çılgılla Verity etrafımda sıkıştı ve ben ileri doğru bastırdım, onu tohumumla doldururken düğümümü yerine yerleştirdim, bizi birlikte hapsettim ve hararetle alacağını umdum. Verity'nin çocuğumla birlikte olması fikri bile sikimden daha fazla döl akmasına neden olurken, omurgamdan aşağıya doğru bir ihtiyaç ürpertisi akıyordu.

Eşimi ve doğacak çocuklarımı mutlu etmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım. Kardeşlerimle yan yana çalışacaktım. Malikanenin her odasını Verity'nin keyfi için açacaktım. Evi eski ihtişamına kavuşturmak için daha fazla personel işe alırdım. Aşkımın elini ayağını beklerdim.

Benden istediği her neyse, yerine getirmek benim için bir onurdur.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, Verity'yi kollarıma aldım ve üzerimde dinlenebilmesi için bizi yuvarladım. Mırıltım hemen canlandı, bedenlerimizden geçen titreşimler birbirine düğümlenmiş olma hissini artırdı.

"Ben de seni seviyorum," dedi Verity şaşkınlıkla, göğsüme sokularak. "Ve her zaman seveceğim."

THEON

"Kralla çalıştığına inanamıyorum," diye mırıldandı Rainy, sarayda geçirdiğimiz bir sabahın ardından Lindow'a dönerken Verity ve bana eşlik ederken bir taşı tekmeleyerek yoldan çekildi. Verity, Rainy'nin gelip Allerick ve Damen'la kurduğum samimi ilişkiyi görmesinin iyi olacağını düşünmüştü.

durum değişti.

Bu çok iyimser bir fikirdi ve büyük bir başarısızlık görüntüsü veriyordu ama Rainy'nin fikrini değiştirmede onun söylediğinden çok daha fazla yol kat ettiğinden şüpheleniyordum.

"Yaptığımız işle ilgilenmiyor muydun?" Verity'nin kolunu kolumun kıvrımına daha da sıkıştırarak yumuşak bir sesle sordum. "Hayır," diye cevap verdi Rainy, çok hızlı bir şekilde.

"Bebeklerim!" Annem malikânenin ön kapısını açarak mırıldandı, kollarını iki yana açmış verandanın merdivenlerinden çıkmamızı bekliyordu. "Uzun zamandır yoktunuz. Dönmeni beklemekten çok sıkıldım!"

"Bizimle gelmeliydin," diye güldü Verity, annemi kucaklamak için sıkıntılı bir kolaylıkla elimden kurtuldu. "Eminim Orabelle seni görmeyi çok isterdi."

Annem ona sinsî bir gülümseme verdi. "Doğrusu, Orabelle beni *çok* gıcık buluyor. Ama o kadar az insan onun gazabını göze alıyor ki, ara sıra varlığımı ona hissettirmemin gerekli olduğunu düşünüyorum. İnsanın kendisini rahatsız eden herkesten ve her şeyden uzak durması iyi bir şey değil."

Annem bunun üzerine bana saldırgan bir bakış attı.

"Bu yüzden mi buradasın?" diye sordum.

"Theon," diye çıkıştı Verity, koluma şefkatle vurarak. "Şaka yapıyor."

"Biliyorum," diye güvence verdi annem, bize gülümseyerek. "Benim huysuz, suskun oğlum sen hayatına girdiğinden beri çok iyi bir espri anlayışı geliştirdi. Ve kızım," diye iç geçirdi, kıvranan Rainy'yi kucağına çekerek. "Son haftalarda gerçekten kendine geldin."

"Çekil üstümden anne," diye homurdandı Rainy, ama kaçmak için pek de çaba sarf etmiyordu ve annem Verity'nin kız kardeşimin pençelerine yapıştırdığı ısıltılı süsleri öperken kıpırdanmayı bıraktı.

"Wilder özel bir yemek hazırladı, şimdi yemeye hazır mısınız?" Annesi Rainy'nin saçlarıyla oynayarak sordu.

"Sizinle yemek odasında buluşuruz," dedim kararlı bir şekilde, bir kolumu arkadaşımın beline doladım ve onu fuayeden geçirip üst kata çıkmasına rehberlik ettim.

Verity gözlerini bana dikti. "Öğle yemeğinden önce şipşak sevişmek gibi bir fikre kapılma. Ailenin tekrar seks feromonu kokmasıyla yüzleşmem."

"Cesaret edemezdim," diye mırıldandım, bir gülümsemeyi bastırarak.

Onu üçüncü kattaki yatak odamıza götürmek yerine, şimdi Verity için bir giyinme odası olarak yeniden düzenlenmiş olan "metres zindanına" yöneldim. Biz içeri girdiğimizde Fester geniş pencere pervazındaki minder yığını açtı ve Verity şeker pambesi odayı geçerek onun üzerine titredi.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu dalgınca, adam kokusunu her tarafına sürerken kulaklarının arasını kaşıyordu. Bunu daha sonra değiştirmem gerekecekti.

"Mücevher kutuna yeni bir şey ekledim."

Verity bana hoşgörülü bir bakış attı, yeni caspate küresi kolyesinden sarkan telkari kafesten parlıyordu ve ona yaptığım diğer birkaç ince gümüş zincir de bunun üzerine katlanmıştı.

"Bana sürekli bir şeyler yapmana gerek yok, biliyorsun. Beni yeterince şımarttın zaten."

"Aşkim, bu sözlere bir saniye bile inanmıyorsun. Sana hediyeler vermemi seviyorsun. Vermekten vazgeçersem büyük hayal kırıklığına uğrarsın."

Verity ciddiyetle başını salladı. "Haklısın, yapardım. Daha az ağgözlü görünmeye çalışıyordum."

Homurdanarak oymalı kutuyu raftan indirdim ve ona sundum. Göğsümde sinir olduğunu kabul etmeyi reddettiğim garip, çırpınan bir his vardı.

Lindow Dükü Theon sinirlenmedi.

Kapağı kaldırdığında Verity'nin kokusu heyecanla tatlandı, ardından aşkla ilişkilendirmeye başladığım duyguyla yumuşak ve şurupsu bir hale geldi.

"Bu...?" diye nefes aldı, gümüş yüzüğü siyah kadife minderden dikkatle aldı. İki ince gümüş şeridi sarmaşıklar gibi birbirinin etrafına dolayacak şekilde işlemiş, her iki tarafa yayılan küçük yapraklar yontmuştu. Ortada, parlayan bir çiçek gibi, Astrid'in benim isteğim üzerine insanlar âleminden topladığı pembe bir safir vardı.

"Alabilir miyim?" diye mırıldandım. Verity başıyla onayladı ve ben de yüzüğü pençelerimin arasına alarak sol elinin yüzük parmağına geçirdim.

"Seninle evlenip evlenmeyeceğimi mi soracaksın?" Verity nefes nefese konuştu, gözleri yaşlarla dolmuştu ama kokusu hâlâ her zamanki gibi tatlı ve sarhoş ediciydi.

"Peki hayır deme riskiniz var mı? Kesinlikle hayır."

Verity güldü, yüzüğü parmağına takarken bir damla gözyaşı süzüldü. Öne doğru eğildi ve dudaklarıma gülümseyen bir öpücük kondurdu. "Cevabım evet."

"Güzel. O zaman aşağı inelim, Wilder kutlama için *pannekoek* yapmayı öğreniyordu ve sonunda tarifi doğru yaptığına inanıyor-"

Ben daha konuşmamı bitirmeden Verity kollarımdaydı, bacakları kalçalarıma dolanmış, dudakları dudaklarıma yapışmıştı.

Verity benimdi. Benim eşim. Gelinimdi. Ve bir gün çocuklarımin annesi. Verity ile birlikte olmak bana hayatımda yaşayacağımı hiç düşünmediğim kadar keyif verdi ve onu asla bırakmaya niyetim yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" Aderith, malikânenin eteklerinde yer alan tapınakta bana doğru yürürken sordu. Geçtiğimiz birkaç haftayı burada, uzun süredir ihmal edilen binayı onararak geçirmiştim, ancak tüm bu sıkı çalışma şu anda yoğun çiçek aranjmanlarının altında gizleniyordu. Çoğunlukla gri renkteydi, ancak ara sıra diyarın her yerinde yetişen renk ipuçları da vardı.

Pembe çiçekler ön tarafta, mihrabın iki yanında, öğleden sonraki tören için hazır bekliyordu. "Allerick'in düğününe katılan kimi tanıyoruz? Ondan daha fazla çiçeğimiz olduğundan emin olmak istiyorum."

Aderith biraz daha dikleşerek gururla, "Çoktan doğruladım," dedi. "Kral kendi düğünü için hiçbir çaba göstermedi. Tapınağın oldukça kasvetli ve davetkâr olmadığı söyleniyordu." "Mükemmel. Verity en iyisini hak ediyor."

Aderith başıyla onaylayarak, "Nasıl isterseniz," dedi. "Eğer tatmin olduysanız mutfaklara döneceğim. Bu yeni personeli denetlemek, hayatınızın en önemli gününde herhangi bir hata yapmamalarını sağlamak istiyorum."

Sözleri tam olarak doğru olmasa da başımı eğerek onayladım. Verity ile tanıştığım gün hayatımın en önemli günüydü. Bu sadece onun benim, benim de onun olduğumu tüm âleme göstermek için bir fırsattı, eğer ısırgı bunu zaten yeterince göstermediyse.

Tapınağın düzene girdiğine kanaat getirdikten sonra ana binaya geri döndüm; burası, bazıları sürekli olarak getirilen, bazıları da bu vesileyle kiralanan personel ile dolup taşıyordu.

Verity, törenden önce onu görmeme izin verilmemesi konusunda ısrar etmişti; bu, müstakbel kocasına uygulanacak aşırı bir zulüm gibi görünüyordu ama görünüşe göre bu, sürdürmek istediği bir insanlık âlemi geleneğiydi. Bu durumdan hiç hoşnut olmadığım için gizli geçitlerden birine girdim ve onun arkadaşlarıyla birlikte hazırlandığı oturma odasına doğru

ilerledim.
Çiftleşme bağı beni doğrudan oraya götürdü ve o bunu hissettiğinde onu *gerçekten* gözetlemediğim için rahatladım.

Benim varlığım.

"İlk gece seni gerçekten ısırdı mı?" diye soruyordu içlerinden biri Verity'ye. İnanılmaz ses tonundan Tallulah olduğunu düşündüm.

"Evet," diye yanıtladı Verity gururla. Tallulah'ın ilkel tavrını zorlayıcı buldum ama Verity onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydi. Verity keyif alıyordu

Yine de *bana* eşlik etti, ki bu onun arkadaş zevkine pek uymuyordu. Bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktım. Tallulah belli belirsiz, "O izler," diye cevap verdi.

"Planın neydi?" Austin güldü. "Kimseye söylememek mi?"

"Eminim eninde sonunda ortaya çıkacaktı," dedi Verity, sesindeki eğlence açıktı. "Bir saniye bekleyin lütfen."

Hareket ettiğini duymak yerine hissettim ve birden sesi çok daha yakınlaştı, sanki doğrudan arkasında durduğum duvarın içine konuşuyordu.

"Git buradan, sevgilim."

"Hayır," diye homurdandım, keşke yüzünü görebilseydim.

Verity güldü. "*Evet*. Yakında görüşürüz, git kardeşlerinle biraz vakit geçir. Biraz yemek ye. İyi bir ev sahibi ol."

"Öğle yemeğimizi hep birlikte yeriz."

Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Birazdan yemek yiyeceğiz. Git kardeşlerini bul ve en azından öğlen yemeğimizi aynı anda yiyelim. Yarından itibaren de bir daha asla kaçırmayız. Anlaştık mı?"

Arkasından gelen bir *ahhhh* korusu, beni koşturmak teşvik eden sözlerinden daha iyi bir iş çıkardı. "Koridorun sonunda görüşürüz, tamam mı?" Verity usulca sordu.

"Bundan emin olabilirsin. O zamana kadar, aşkım."

Teşekkür ederim

Teşekkürler, okuyucu!

Ne yolculuktu ama. Bu kitap -daha doğrusu özellikle Theon- benim toksik-zihinsel uyanışında *Güzel ve Çirkin*'deki Çirkin'in bıraktığı yerden devam eden *Operadaki Hayalet*'ten ilham aldı. Umarım onun üst düzey, dramatik enerjisini beğenmişsinizdir, ben de onu yazarken kesinlikle keyif aldım! Ve Verity'yi de unutmayalım. Selene ve Astrid'den sonra çok farklı türde bir FMC yazmak istiyordum. Verity bir savaşçı değil ama kesinlikle kendine has sessiz bir gücü ve belalılığı var ve bunu keşfetmek çok keyifliydi.

Sizden başlayarak birkaç hızlı teşekkür etmem gerekiyor, okuyucu <3 Bunu sensiz yapamazdım, bu yüzden bu seriye bir şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Ayrıca Ream abonelerime de özel bir teşekkür etmek istiyorum, desteğiniz için çok minnettarım.

Beyin hasarı ile ilgili tüm sorularıma sessiz bir şaşkınlıkla ve ara sıra "bu kitap canavar seksi hakkında değil mi?" diye cevap veren gerçek hayattaki doktor arkadaşım Dr. T'ye özel bir teşekkür.

Rawls Reads Editing'deki harika Steph'e ve Books Checked'deki Marcelle'e teşekkür ederim - her zamanki gibi rock yıldızları. Ayrıca asistanım Nikki'ye ve tüm arkadaşlarıma beni görevimin başında kalmaya ve bu şeyi yazmaya teşvik ettikleri için teşekkür etmeliyim. Sizi seviyorum çocuklar.

Colette R. xx

Ayrıca Tarafından

Colette Rhodes tarafından

da yazılmıştır:

[Run Riot](#)

[Silver Bullet](#)

[Wild Game](#)

[Dare Not](#)

[Saving Grace](#)

Shades of Sin:

*MF canavar romantizm
serisi*

[Luxuria](#)

[Subergia](#)

[Gula](#)

[Avaritia](#)

[Invidia](#)

[Ira](#)

[Acedia](#)

Üç Ayı düeti:

[Yaldızlı Dağınıklık](#)

[Altın Kaos](#) **Küçük**

Kırmızı düet:

[Scarlet Disaster](#)

[Seeing Red](#)

Knotty By Nature:

T.S. Snow ile RH omegaverse

[Allure Bölüm 1](#)

[Allure Bölüm 2](#)

Empath Found: Eksiksiz Üçleme

Ölümçül

Ejderhalar: Lanetli

(Değil) Ejderha Tatmin

Olmuş (Değil) Ejderha

Tek başına:

Baharın Ölüsü (*MF - Hades & Persephone yeniden anlatımı*)

Yazar Hakkında

Colette Rhodes Yeni Zelandalı bir paranormal romantizm yazarıdır. Aşkın her türlü hakkında yazmayı seviyor ve birbirlerinde mükemmelliği bulan kusurlu kahramanlara ve kadın kahramanlara bayılıyor. Onu sık sık eserlerine antik tarih ve mitolojik etkileri dahil ederek diplomasını haklı çıkarmaya çalışırken bulabilirsiniz.

Eğer yazmıyorsa, onu kitap okurken bulacağınız neredeyse kesindir - ideal olarak elinde bir fincan çay ve ruh haline uyacak şekilde yanan kokulu bir mumla.

coletterhodes.com

Colette'i burada da bulabilirsiniz:

- [Facebook grubu](#)
- [Instagram](#)
- [Amazon](#)
- [BookBub](#)
- [Goodreads](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.